

Βαρύς χειμώνας για τον λαό και τους εργαζόμενους

Με τις πιο δυσοίωνες προβλέψεις για τον λαό μήκε το φθινόπωρο. Η ήδη πολύ βαριά οικονομική κατάσταση των πλατιών λαϊκών μαζών προβλέπεται να γίνει ακόμη χειρότερη, καθώς όλα δείχνουν ότι οι δυνάμεις του συστήματος θα συνεχίσουν χωρίς σταματημό τη μετακύλιση της κρίσης και των αδιεξόδων τους στον λαό και την εργατική τάξη, τα «συνήθη υποζύγια».

Ποιος θυμάται άραγε τις εξαγγελίες της κυβέρνησης στη ΔΕΘ; Πού πήγε το κλίμα «αισιοδοξίας» και «αυτοπεποίθησης» το οποίο καλλιεργούσαν τα κυβερνητικά στελέχη, κουνώντας μας τα 2,2 δισ. που θα πήγαιναν για την «ανακούφιση» δήθεν του λαού; Πήγε περίπατο όλο αυτό το επίπλαστο αφήγημα και πολύ σύντομα μάλιστα, αφού η καπιταλιστική πραγματικότητα είναι αμείλικτη και απαιτεί γρήγορες και επώδυνες «προσαρμογές», δηλαδή ευθεία επίθεση στις λαϊκές μάζες. Και όλα αυτά, ενώ τα «νέα» δεν είναι καλά συνολικά για την παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία. Γεγονός που σημαίνει ότι για χώρες σαν την Ελλάδα, πολλαπλά εξαρτημένες και με διαλυμένη παραγωγή, οι προοπτικές είναι τρισεχιρότερες.

Είναι πέρα για πέρα ενδεικτικό το ότι για εβδομάδες ολόκληρες η κυβέρνηση προετοίμαζε το έδαφος για την ανακοίνωση των τιμών του πετρελαίου θέρμανσης. Τιμές που ξεκίνησαν με μία τρομακτική αύξηση, της τάξης του 40% (παρά την επιδότηση), και με προοπτικές μεγαλύτερης αύξησής τους, καθώς το «πακέτο» των επιδοτήσεων θα επανεξετάζεται κάθε 15ήμερο!

συνέχεια στη σελίδα 2

Συνέντευξη του 32χρονου αντιφασίστα που δέχτηκε την επίθεση στην Ελευσίνα

σελ. 23

Επίσκεψη Ρούμπιο

**Οι απαιτήσεις των ΗΠΑ
στο «προκεχωρημένο φυλάκιο»
σε καιρό πολέμου**

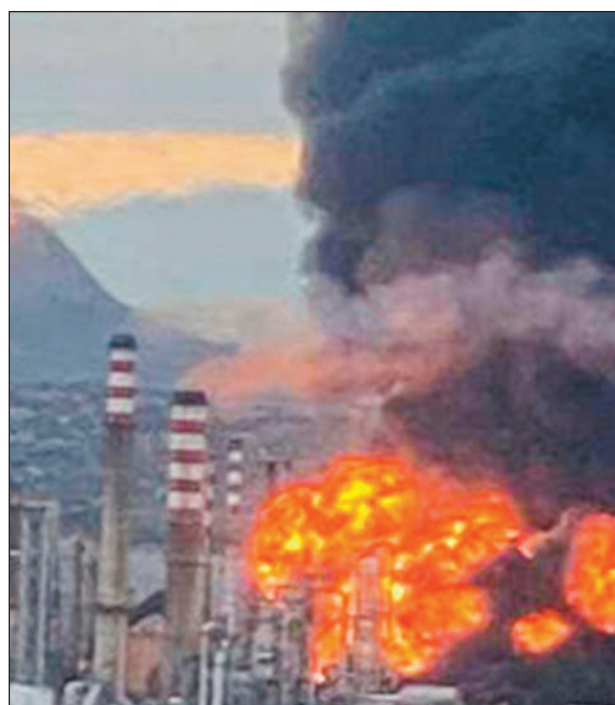
σελ. 2

**Τα χελιδόνια της άνοιξης
μέσα στον μαύρο χειμώνα**

Ο ξεσηκωμός της γαλλικής νεολαίας
η κρίση του συστήματος και το στοίχημα
της πολιτικής προοπτικής

σελ. 12

Δύο φονικές εκρήξεις
στο διυλιστήριο της Motor Oil!

**Το κεφάλαιο
δολοφονεί τους εργάτες!**

σελ. 7

Βαρύς χειμώνας για τον λαό και τους εργαζόμενους

συνέχεια από τη σελίδα 1

Εξάλλου, αυτό είχε ομολογήσει προ ημερών και ο Νταν Γιόργκενσεν, ο Ευρωπαίος Επίτροπος για την ενέργεια, σε συνέντευξή του: «Έχουμε εκατομμύρια πολίτες που, ουσιαστικά, στο τέλος του μήνα, θα πρέπει να επιλέξουν ανάμεσα στο να κρυώνουν ή να πεινάνε, επειδή δεν μπορούν να πληρώσουν τους λογαριασμούς τους. Αυτή είναι η πραγματικότητα για σχεδόν 50 εκατομμύρια ανθρώπους στην Ευρώπη αυτή τη στιγμή». Ο κυνισμός σε όλο του το μεγαλείο!

Και στον αντίποδα, στον δικό του,

φανταστικό κόσμο, ο Πιερρακάκης καμαρώνει ότι «οι βάσεις της ευρωπαϊκής οικονομίας είναι γερές και αν υπάρχει μία λέξη που να τη χαρακτηρίζει είναι η ανθεκτικότητα»! Είναι στο ίδιο μήκος κύματος με τον Μητσοτάκη και σειρά κυβερνητικών στελεχών που προσπαθούν να κάνουν το μαύρο άσπρο, να θολώσουν την εικόνα και να ξεγελάσουν τον λαό παρουσιάζοντας την ελληνική οικονομία ως «υπόδειγμα» και «φωτεινή εξαίρεση». Τολμούν να κομπάζουν για τα υπερπλεονάσματα και ότι είναι αυτά που τους

επιτρέπουν να παρέχουν μέτρα «ανακούφισης». Καμαρώνουν, δηλαδή, γιατί μας επιστρέφουν μερικά ψίχουλα από την ασταμάτητη λεηλασία του λαϊκού εισοδήματος και τη φτωχοποίηση του λαού μας. Και μάλιστα, σε μια περίοδο όπου οι πολεμικές δαπάνες και τα εξοπλιστικά προγράμματα διογκώνονται συνεχώς.

Ακόμη και οι προβλέψεις του ΔΝΤ για την ελληνική οικονομία είναι στον αντίποδα όσων διακηρύσσει η κυβέρνηση. Το ΔΝΤ προβλέπει ότι το εξωτερικό έλλειμμα της χώρας για το σύνολο του

2026 θα κινηθεί γύρω στο 6,6% του ΑΕΠ, κατατάσσοντας την Ελλάδα στην 172η θέση παγκοσμίως ανάμεσα σε 190 κράτη. Επιπλέον, σε αντίθεση με την κυβέρνηση, προβλέπει μείωση των ρυθμών ανάπτυξης. Αλλά και σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδας, το έλλειμμα του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών στο επτάμηνο Ιανουαρίου-Ιουλίου 2026 διευρύνθηκε στα 9,3 δισ. ευρώ, αυξημένο κατά περίπου 1,5 δισ. ευρώ σε σχέση με το αντίστοιχο διάστημα του 2025.

Και αν τα νούμερα αυτά ίσως φαίνον-

Επίσκεψη Ρούμπιο

Οι απαιτήσεις των ΗΠΑ στο «προκεχωρημένο φυλάκιο» σε καιρό πολέμου

«Θα κάνετε ό,τι χρειαζόμαστε σε στρατιωτικό, ενεργειακό και πολιτικοδιπλωματικό επίπεδο. Οι σχέσεις στην περιοχή -και τα ελληνοτουρκικά- καθορίζονται από εμάς. Οι σχέσεις σας με τους Ευρωπαίους καλώς υπάρχουν αλλά θα πρέπει να υπηρετούν τις δικές μας στρατηγικές στοχεύσεις».

Αυτά είναι -σε ελεύθερη απόδοση- τα μηνύματα και οι κατευθύνσεις που έδωσε ο Ρούμπιο σε όλους τους ντόπιους ιθύνοντες κατά την επίσκεψή του στην Ελλάδα. Μια επίσκεψη που μόνο «ρουτίνας» δεν ήταν ούτε θα μπορούσε, άλλωστε, να είναι σε μια περίοδο και συγκυρία φορτωμένη από την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, που εκδηλώνονται με την κλιμάκωση του πολέμου στην Ουκρανία, για την οποία ευθέως ο Ρούμπιο προειδοποίησε στην «Καθημερινή» ότι οδεύει προς μια «ευρύτερη σύρραξη». Αλλά επίσης εκδηλώνεται με τις συνθήκες φωτιάς και αίματος που επικρατούν στη Μ. Ανατολή και περιπλέκεται από ένα κουβάρι αντιθέσεων μεταξύ των χωρών της περιοχής που οι ΗΠΑ θέλουν να αξιοποιήσουν και να τις εντάξουν στο άρμα τους και στις υπηρεσίες τους.

Με αυτά τα δεδομένα ο «στρατηγικός διάλογος» ΗΠΑ-Ελλάδας συνέχισε να είναι ο μονόλογος των απαιτήσεων που οι ΗΠΑ έχουν από τον «στρατηγικό συνεργάτη» τους! Όσο κι αν η αστική υποτέλεια προσπαθεί να μασκαρευτεί πίσω από τέτοιες φραστικές επινοήσεις, ο κόσμος τόχει τούμπανο και τελικά και η άρχουσα τάξη το έχει φανερό καμάρι! Το έχει καμάρι που ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός χρειάζεται τη θέση η γωνία της χώρας για τα συμφέροντα του και ο αστικός κυνισμός

της υποτέλειας γίνεται ολοένα πιο προκλητικός, τυχοδιωκτικός και επικίνδυνος για το λαό μας και τους λαούς της περιοχής. Γιατί η ολοένα βαθύτερη εξάρτηση της άρχουσας τάξης από τις ΗΠΑ είναι το θεμέλιο της αναπαραγωγής της ως άρχουσας Ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες τα κόμματα και όλοι οι παράγοντες του συστήματος δεν διστάζουν με τον πιο ξεστσίπωτο τρόπο να υπερθεματίζουν για το «πόσο σπουδαία και αναγκαία» είναι αυτή η σχέση με την «ισχυρότερη δύναμη του πλανήτη».

Έτσι λοιπόν από την επίσκεψη Ρούμπιο προέκυψαν εύκολα και φυσιολογικά μια σειρά αποτελέσματα.

Ένα νέο κονδύλι 4 δις για εξοπλισμούς ενώ υποτίθεται είχαν «ολοκληρωθεί» τα εξοπλιστικά προγράμματα της χώρας! Η αλήθεια όμως είναι ότι οι εξοπλισμοί δεν τελειώνουν ποτέ γιατί αναπαράγουν τους όρους εξάρτησης της χώρας αλλά και γιατί στήνουν το διαρκώς διευρυνόμενο πολεμικό δίκτυο που χρειάζονται οι ΗΠΑ στην περιοχή αφού είναι και επίσημα ομολογημένο πως είναι ψέμα ότι αφορούν «στην άμυνα της χώρας». Και είναι χαρακτηριστικό πως ο ριγμένος -λόγω των εσωκομματικών ζητημάτων στο κυβερνητικό κόμμα- Δένδιας παρουσιάστηκε και δεν είχε κανένα πρόβλημα να αποτελέσει μέρος του ντεκόρ των σχετικών φωτογραφιών με τους επιτελείς του αμερικανικού Πενταγώνου για την υπογραφή των νέων αγορών.

Η εκ νέου επίσημη διακήρυξη από τον Αμερικανό ΥΠΕΞ ότι οι ΗΠΑ χρειάζονται και θα κρατήσουν και την Ελλάδα και την Τουρκία στο άρμα τους και συνεπώς ακόμα και για το θέμα του (ευρωπαϊκού!) καλωδίου οι ΗΠΑ θα μιλήσουν «ιδιωτικά» με την Τουρκία! Σε αυτή τη βάση ο Ρούμπιο εξήγησε πως οι ΗΠΑ θέλουν να πάρει και η Τουρκία τα F-35 (εφόσον ικανοποιήσει τις γνωστές προϋποθέσεις) καταρρίπτοντας και με αυτόν τον τρόπο το μύθο της «υπεροπλίας»

που τάχα έχει εξασφαλίσει η Ελλάδα με την αγορά αυτή. Αλλά κυρίως με τη δήλωση του «δεν θα επιτρέψουμε» θερμό επεισόδιο Ελλάδας-Τουρκίας επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά τον επικυρίαρχο και καθοριστικό ρόλο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό που οι ΗΠΑ έχουν κάθε λόγο να αναπαράγεται.

Η μεγάλη προβολή του «κάθετου διαδρόμου» για τον οποίο επιδιώκεται διείρυνση των συμμετεχόντων χωρών. Στο ζήτημα αυτό αφενός «δικαιώνεται» η ελληνική πλευρά αφού αποκτά πλεονέκτημα στον ανταγωνισμό της με την Τουρκία για την οποία μειώνεται ο ρόλος των «δικών της» θαλάσσιων περασμάτων (Ελλάσποντος) και γι' αυτό οι βάσεις που έχουν στηθεί στην Αλεξανδρούπολη παρουσιάζονται σαν «εθνική επιτυχία». Αφετέρου, και κυρίως, οι ΗΠΑ με το διάδρομο αυτό επιδιώκουν να εξασφαλίσουν την ενεργειακή εξάρτηση Βαλκανίων -Ανατολικής Ευρώπης από τις ίδιες με την ταυτόχρονη εκδίωξη της Ρώσικης παρουσίας από την περιοχή. Επιπλέον όμως ο διάδρομος -όπως ήδη έχει γίνει- δεν είναι μόνο πέρασμα για το αμερικανικό LNG αλλά και για τις πολεμικές δυνάμεις των ΗΠΑ.

Όλα τα παραπάνω αποτελέσματα της επίσκεψης Ρούμπιο προσδιορίζουν και το ρόλο που οι ΗΠΑ θέλουν να έχει η Ελλάδα ως χώρα μέλος της ΕΕ, εντεινόντας τις δυσκολίες και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ισορροπία της διπλής εξάρτησης της χώρας από ΗΠΑ και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Με βάση αυτόν τον ρόλο που οι ΗΠΑ θέλουν να έχει η Ελλάδα, ο Αμερικανός ΥΠΕΞ θεώρησε την Αθήνα το κατάλληλο βήμα για να απευθυνθεί στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Προς αυτούς τους τελευταίους ήταν πολύ σαφής η ομιλία του Ρούμπιο στην Πνύκα με την οποία επιστρατεύοντας την κατασκευή του «καλού και δημοκρατικού» εθνικισμού που διέπει τη Δύ-

ση, απαίτησε τη στοίχιση τους στο MAGA, δηλαδή, στις στρατηγικές επιδιώξεις του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, στην πορεία του γενικευμένου πολέμου στην οποία βρίσκονται και πρωταγωνιστούν.

Τέλος, σαν απόηχος της επίσκεψης Ρούμπιο έχει παρουσιαστεί σε ένα βαθμό και η καρατόμηση της Γκιλφόιλ. Το ζήτημα αυτό απασχολούσε τα αμερικανικά κέντρα καιρό πριν αν κρίνουμε και από παρεμβάσεις του γνωστού Πάιατ πολύ πριν τα δημοσιεύματα των αμερικανικών ΜΜΕ που «αποκάλυπταν» πως η πρώην πρέσβης ζητούσε να «δωροδοκηθεί», δηλαδή «αποκάλυπταν» μια πρακτική που αποτελεί κανόνα στους κύκλους της αστικής πολιτικής. Συνεπώς θεωρούμε ότι δεν ήταν αυτό το πραγματικό επίδικο και είναι ερώτημα το πως και σε τι δεν ικανοποιούσε την αμερικανική ηγεσία ο ρόλος της στη χώρα. Ποιες αντιθέσεις και ανταγωνισμούς όξυνε αντί να αμβλύνει για να προχωρήσουν παραπέρα πχ έργα σχετικά με τον κάθετο διάδρομο για τα οποία αναφέρουν δημοσιεύματα πως είχε εμπλοκή.

Σε κάθε περίπτωση είναι πολύ χαρακτηριστική του ασπόνδυλου χαρακτήρα του πολιτικού-δημοσιογραφικού προσωπικού της χώρας η ανησυχία τους μήπως η αποπομπή της Γκιλφόιλ «διαταράξει τις πολύ καλές σχέσεις της χώρας με τις ΗΠΑ», ή «βάλει σε αμφισβήτηση την εξέλιξη και αναβάθμιση του κάθετου διαδρόμου». Όπως επίσης είναι χαρακτηριστικό το πως όλοι αυτοί που είχαν ενθουσιαστεί με την έλευση και την παρουσία της πρέσβειρας στην Ελλάδα σπεύδουν τώρα να επισημάνουν πως «δεν ήταν από το διπλωματικό σώμα», πως ήταν «ανορθόδοξη περίπτωση και επιλογή» και δηλώνουν πανέτοιμοι να κάνουν αυτό που πάντα έκαναν: να υποδεχθούν τον όποιο νέο πρέσβη και να στοιχηθούν στις εντολές του υπερατλαντικού αφεντικού.

Σημεία πώλησης

www.kkempl.gr/ps

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpngml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpngmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

► ται δυσνόητα, ας αναφέρουμε κάτι πιο ενδεικτικό για την κατάσταση που βιώνει ο λαός μας: **Περισσότεροι από 11.500 πλειστηριασμοί κατοικιών** έχουν προγραμματιστεί στην Ελλάδα για το διάστημα από τον Μάιο έως και τον Νοέμβριο του 2026. Και αποτελεί σκέτη κοροϊδία η απόφαση του ΣτΕ που απαγορεύει την κατάσχεση και τον πλειστηριασμό πρώτης κατοικίας, εάν ο οφειλέτης έχει άλλα περιουσιακά στοιχεία (δηλαδή, εάν δεν έχει, την επιτρέπεις!)

Ο λαός, η νεολαία και οι εργαζόμενες μάζες δεν πρέπει να ανεχτούμε αυτήν την προοπτική, δεν

μπορούμε και δεν πρέπει να υπομείνουμε αυτόν τον μαύρο, βαρύ χειμώνα που μας ετοιμάζουν. Γιατί είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να βάλουμε φραγμό στη βαρβαρότητα που θέλει να σαρώσει τις ζωές και τα δικαιώματά μας. Γιατί, παρά το κλίμα μοιρολατρίας που καλλιεργούν οι καλοθελητές του συστήματος, **οι αγώνες μπορούν να φέρουν νίκες!** Αυτή είναι η διέξοδος, αυτός είναι ο δρόμος και αυτόν επιλέγουν η νεολαία και οι εργαζόμενοι στη Γαλλία, στην Ισπανία, στην Πορτογαλία, στην Αλβανία, στη Χιλή, στην Ινδία και παντού στον κόσμο!

Κινητοποιήσεις ενάντια στην επίσκεψη Ρούμπιο

Μπροστά στην επίσκεψη Ρούμπιο και τα δεινά που φέρνει για τον λαό και τη νεολαία, καλέστηκαν κινητοποιήσεις σε διάφορες πόλεις της χώρας, για να δηλώσουν ότι ο εκπρόσωπος των γερακιών του πολέμου είναι ανεπιθύμητος στην χώρα. Συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν σε διάφορες πόλεις, όπως στην Αθήνα, την Θεσσαλονίκη, την Πάτρα, τα Γιάννενα, την Καρδίτσα, την Ξάνθη, τον Βόλο, τα Χανιά, το Ηράκλειο, τη Σάμο, την Ηγουμενίτσα και αλλού, ενώ στις περισσότερες περιπτώσεις πραγματοποιήθηκαν και πορείες.

Το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην χώρα, παρότι έχει υποχωρήσει σε σχέση με το παρελθόν, προσπάθησε να απαντήσει στον ερχομό του Ρούμπιο, στο νέο θέμα που επιχειρείται στην εξάρτηση της χώρας και στη συμπίεση της ντόπιας άρχουσας τάξης στα πολεμοχαρή σχέδια των Αμερικάνων. Η στάση όμως αρκετών δυνάμεων που θέλουν να αναφέρονται στο κίνημα ήταν κατά πολύ αναντίστοιχη του ζητήματος. Το ΚΚΕ επιλέγοντας να καλέσει σε συγκεντρώσεις σε μερικές πόλεις πανελλαδικά και αποφεύγοντάς τις σε πολλές άλλες, δείχνει την αντίληψή του για τη (μη) ανάπτυξη μαζικού αντιπολεμικού - αντιιμπεριαλιστικού κινήματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα η στάση του στην Αθήνα, όπου απέναντι στην απαγόρευση της πορείας προς την πρεσβεία, έκανε «ντρίπλα», αλλάζοντας την διαδρομή της πορείας και στέλνοντας μερικούς «εκπροσώπους» να σπάσουν, εκ μέρους του κινήματος, τον αποκλεισμό... Ενώ δεν ήταν λίγες οι συγκεντρώσεις όπου και οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου, είτε εμφανίστηκαν δια αντιπροσώπων, είτε δεν συμμετείχαν καθόλου.

Στην Αθήνα, με πρωτοβουλία του ΚΚΕ(μ-λ) καλέστηκαν συσκέψεις οργανώσεων, για τον καλύτερο συντονισμό της κινητοποίησης. Αν και υπήρχε ήδη το κάλεσμα για τις 7 Οκτωβρίου, για την καταγγελία της συνεχιζόμενης δολοφονίας του Παλαιστινακού λαού και αλληλεγγύης στην ηρωική

αντίστασή του, προτάθηκε και έγινε αποδεκτή η πρόταση για αλλαγή της ημερομηνίας, ώστε η πορεία απέναντι στην επίσκεψη Ρούμπιο να γίνει την ημέρα του ερχομού του στη χώρα, στις 6 Οκτωβρίου. Η πρόταση αυτή είχε σαν στόχο να «υποδεχτεί» το κίνημα την ημέρα της άφιξής του «το γεράκι» με το σύνθημα «ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ», αλλά και να βάλει την πολιτική στοχοθεσία, ξεκάθαρα, απέναντι στα σχέδια των ιμπεριαλιστών και τους ντόπιους υποτακτικούς τους, ενάντια στον πόλεμο και την εμπλοκή της χώρας, για να φύγουν ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ και βάσεις από την χώρα και να βροντοφωνάξουν ότι οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες. Και φυσικά να εκφραστεί και η αλληλεγγύη στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Στην ίδια λογική κινήθηκαν σχεδόν το σύνολο των συγκεντρώσεων στις υπόλοιπες πόλεις της χώρας.

Η κυβέρνηση, πιστή στους σχεδιασμούς της όταν υποδέχεται εκπροσώπους των ιμπεριαλιστών και δη των Αμερικάνων, ανακοίνωσε την απαγόρευση συναθροίσεων στην Αθήνα για τις 7 και 8 του μήνα, ώστε να κινείται ο εκπρόσωπος των γερακιών, ανενόχλητος από λαϊκές κινητοποιήσεις. Και παρόλο που δεν είχε ανακοινώσει κάποια συγκεκριμένη απαγόρευση για τις 6 Οκτωβρίου, προχώρησε στον αποκλεισμό με κλούβες και ΜΑΤ της Βασ. Σοφίας, στα πλάγια της Βουλής στα «λουλουδάδικα», ενάντια στην ανακοινωμένη πορεία των οργανώσεων και συλλογικοτήτων προς την Αμερικάνικη και Ισραηλινή πρεσβεία. Με αυτό τον τρόπο η κυβέρνηση θέλησε να στείλει μήνυμα προς τα ιμπεριαλιστικά της αφεντικά, ότι θα μείνει πιστή στις επιταγές τους, στους άξονες με το Ισραήλ και στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους, επιδεικνύοντας «μηδενική ανοχή» απέναντι στον λαό. Η πορεία παρέμεινε για ώρα στο σημείο καταγγέλλοντας τις απαγορεύσεις και απαιτώντας να σπάσει ο αποκλεισμός και δηλώνοντας πως ο μόνος δρόμος για τον λαό και τη νεολαία είναι η αντίσταση στα σχέδια του πολέμου.

Αποψη

Η ομιλία του Ρούμπιο στην Πνύκα δεν περιορίστηκε μόνο στο να πλέξει το εγκώμιο της «υποδειγματικής συμμάχου», Ελλάδας, που δίνει στα υπερατλαντικά της αφεντικά οτιδήποτε της ζητηθεί. Ήταν γεμάτη, φυσικά, και από τέτοιου τύπου αναφορές, που στην ουσία τους είχαν τον χαρακτήρα διαταγής από τη μεριά του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού προς την ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη για την ανάγκη όλο και βαθύτερης πρόσδεσης στις γεωπολιτικές και πολεμικές του επιδιώξεις.

Το επίκεντρο, ωστόσο, της τοποθέτησης του εκπροσώπου των ΗΠΑ αφορούσε τον σκληρό πυρήνα της σύγχρονης δυτικής ιμπεριαλιστικής ιδεολογίας, όπως αυτή διαμορφώνεται σε σύμπλεξη με τις πολιτικές επιλογές, τον πολεμικό βηματισμό και τις αναζητήσεις μιας αμερικανικής υπερδύναμης σε θέση σχετικής αποδυνάμωσης έναντι ανταγωνιστών και συμμάχων. Με φόντο την Ακρόπολη, λοιπόν, ο Ρούμπιο διατύπωσε ένα υπεραντιδραστικό μανιφέστο, θεωρητική πυξίδα του «στριμωγμένου θηρίου» στη σημερινή άγρια φάση της παρόξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών για την παγκόσμια κυριαρχία,

Αντιδραστικό πολεμικό κήρυγμα με φόντο τον Παρθενώνα

αλλά και απειλητική απεύθυνση προς τους λαούς όλου του κόσμου.

Η σύντηξη διαφορετικών ιστορικών περιόδων και κοινωνικοοικονομικών συστημάτων σε μια ανιστόρητη «ευθεία» γραμμή που ξεκινάει από την αρχαία Ελλάδα και τη ρωμαϊκή αυτοκρατορία περνάει από τον χριστιανισμό και καταλήγει στην άνοδο των σύγχρονων δυτικών ιμπεριαλιστικών κρατών και τη μεταπολεμική επικράτηση των ΗΠΑ στο παγκόσμιο στερέωμα δεν αποτελεί, βέβαια, καινοφανή σύλληψη των σημερινών εκφραστών του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της πολιτικής MAGA. Πρόκειται για μια ιδεολογική κατασκευή που έχει διανύσει αρκετούς αιώνες, βγαλμένη απευθείας από την εποχή της αποικιοκρατίας. Διαμέσου αυτής, οι επιδοχοί «ιδιοκτήτες» του κόσμου επιχειρούσαν να θεμελιώσουν την υποτιθέμενη ανωτερότητά τους απέναντι στους λαούς που κατακτούσαν και τους πολιτισμούς χιλιετιών που γκρέμιζαν, να δικαιολογήσουν τα πιο στυγνά εγκλήματα αυτοαναγορευόμενοι στους μοναδικούς φορείς των «πανανθρώπινων αξιών» και παρυσιάζοντας τους εαυτούς τους και τις εκμεταλλευτικές κοινωνίες ως τον «προορισμό» της ανθρωπίνης ιστορίας. Το «τέλος της ιστορίας», που διακήρυσσαν οι πνευματικοί ταγοί του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος μετά τις καταρρεύσεις των πρώην σοσιαλιστικών καθεστώτων, στην πραγματικότητα είχε βαθιές ιδεολογικές συγγένειες με αυτές τις αντιλήψεις.

«*Εδώ λοιπόν στην Αθήνα γίναμε μάρτυρες της πρώτης ολοκληρωμένης έκφρασης όλων των θεμελιωδών γνωρισμάτων που θα καθόριζαν αργότερα τη Δύση. Έντονη ατομικότητα, αδιάκοπη-απεριόριστη φιλοδοξία, εξερεύνηση, εφεύρεση, επιθυμία για ανακάλυψη-περιπέτεια, διακινδύνευση και δόξα.*». Ο μεμονωμένος άνθρωπος-τυχοδιώκτης, στην πραγματικότητα το αρχέτυπο του αστού ιδωμένο ως εξω-ιστορική υπόσταση, που αποτέλεσε τη βάση της φιλελεύθερης αστικής ιδεολογίας, εφευρίσκεται αυθαίρετα ως χαρακτήρας της αρχαιότητας. Ενώ στην προκειμένη συναντιέ-

ται με τον σαπισμένο καπιταλισμό στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο και εξακολουθεί να εμπνέει τη ρητορική των εκπροσώπων του, που ανάγουν σε υπέρτατες αρετές τη λεηλασία και την επέκταση.

Η αρχαία ιστορία μετατρέπεται σε εργαλείο νομιμοποίησης των επιθετικών ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στο παρόν. Από τις ταξικές δουλοκτητικές κοινωνίες της αρχαιότητας, των οποίων η δημοκρατία εξαντλούνταν όταν αφορούσε τους εκατοντάδες χιλιάδες σκλάβους και τις γυναίκες, το ιδεολογικό οπλοστάσιο των σύγχρονων δυναστών αντλεί και θαυμάζει την έννοια της «ισχύος» και της επιβολής στους αντιπάλους. Και πάλι δεν έχουμε να κάνουμε με κάποια πρωτοτυπία. Άλλωστε, η οικειοποίηση της αρχαιότητας ήταν ιδιαίτερα προσφιλής και στους θεωρητικούς του ναζισμού για τη στήριξη των επεκτατικών βλέψεων του γερμανικού ιμπεριαλισμού και της αναμέτρησής του με το σοβιετικό κράτος, με τον Γκέρινγκ να ανακαλύπτει τις νέες Θερμοπύλες στο Στάλινγκραντ, όπου ο «δυτικός πολιτισμός» ήρθε αντιμέτωπος με την «εκφυλισμένη Ανατολή». Και στην ομιλία του Ρούμπιο, οφθαλμοφανής ήταν η σύνδεση της ιστορικής αναφοράς του στην ισοπέδωση της Ακρόπολης από τον στρατό του Ξέρξη με την αντιπαράθεση με αυτούς που η Δύση ορίζει σήμερα ως «βαρβάρους», από το Ιράν και τη Μέση Ανατολή, όπου βρίσκεται σε εξέλιξη η ιμπεριαλιστική επιδρομή των ΗΠΑ, έως και τις ανταγωνίστριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις σε Ρωσία και Κίνα.

Γιατί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός χρειάζεται τα αφηγήματα που θα συνοδεύσουν τη διαδρομή προετοιμασίας του νέου παγκοσμίου πολέμου, στην οποία ηγείται και καλεί το σύνολο της ανθρωπότητας να υποταχτεί ολόπλευρα! «*Με την πάροδο του χρόνου εμείς στη Δύση φτάσαμε να ντρεπόμαστε για τα πράγματα που μας έκαναν ξεχωριστούς. Νιώθουμε αμηχανία επειδή τα επιτεύγματά μας μάς ξεχωρίζουν από τους άλλους. Η ευημερία μας έγινε κατά κάποιο τρόπο πηγή ενοχής. Δεν πιστεύουμε πλέον ότι αξίζουμε να είμαστε σπουδαίοι. Και η λέξη "εθνικισμός" έγινε βρισιά. Γκρεμίσαμε τα μνημεία μας, καταδικάσαμε την ιστορία μας, διδάξαμε -σε πολλά μέρη- στα παιδιά μας να ντρέπονται για τις χώρες που θα κληρονομήσουν. Και παράλληλα ανοίξαμε τα σύνορά μας, εξοβελίσαμε τη βιομηχανία μας στο εξωτερικό, αφήσαμε τις ένοπλες δυνάμεις μας να φθίνουν και να συρρικνώνονται.*». Η κριτική του Ρούμπιο στη γραμμή πλεύσης της Δύσης είναι φανερό ότι απευθύνεται στους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, που καλούνται να «ξυπνήσουν από τη χειμερία νάρκη» και να στρατευτούν άνευ όρων στο άρμα των Αμερικάνων. Ταυτόχρονα, είναι ένα προσκλητήριο πολέμου και υποταγής προς τους λαούς, που πρέπει να φορέσουν τα χακί και να μάθουν να εξυμνούν τα «εθνικά ιδεώδη» στην πορεία προς τον όλεθρο.

Η αγωνιώδης έκκληση Ρούμπιο για το «*κρίσιμο σταυροδρόμι*» των εξελίξεων, λοιπόν, δεν είναι παρά ο βρυχηθμός της στριμωγμένης αμερικανικής υπερδύναμης προς τον υπόλοιπο κόσμο και η προβολή του αιματοβαμμένου δρόμου που έχει επιλέξει για την υπεράσπιση της πρωτοκαθεδρίας της. Η πάλη των λαών και η ανασυγκρότηση του κομμουνιστικού κινήματος είναι η μοναδική διέξοδος απέναντι στη σύγχρονη βαρβαρότητα, που διακηρύσσεται πλέον αποκάλυπτα. Η ανάδειξη των αξιών και των ιδανικών της κομμουνιστικής κοσμοαντίληψης και της εργατικής τάξης σε αυτήν την πορεία θα αποτελέσει και το πραγματικό αντίβαρο στα ιδεολογικά «σκοτάδια» των κυρίαρχων.

δημοκρατικά δικαιώματα

«Κακιά ώρα» για την «αφρόκρεμα της αστυνομικής διεύθυνσης» η δολοφονία του Βασίλη Μάγγου...

...σύμφωνα με τον πρόεδρο της Ένωσης Αστυνομικών Υπαλλήλων, στην κατάθεση του στο πλαίσιο της δίκης στο Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο της Καρδίτσας, που συνεχίζεται (δες και προηγούμενο φύλλο «ΠΣ» 1015). Σημειώστε πως «αφρόκρεμα» χαρακτηρίζονται οι 6 κατηγορούμενοι αστυνομικοί που βασάνισαν τον Βασίλη Μάγγο στο Α.Τ. Βόλου στις 14/6/20, μετά τη σύλληψή του σε διαδήλωση ενάντια στο εργοστάσιο καύσης σκουπιδιών στον Βόλο. Έναν μήνα μετά έχασε τη ζωή του. Οι κατηγορούμενοι αστυνομικοί δήλωσαν «αμετανόητοι» και επιδόθηκαν σε ψέματα, τα οποία κατήγγειλε ο Γιάννης Μάγγος, όσον αφορά την ώρα που ανέφεραν πως ο Βασίλης αφέθηκε να φύγει απ' το τμήμα ή για την κατάσταση στην οποία βρισκόταν («δεν καταλάβαμε ότι είχε πάθηση», «φαινόταν υγιής»). Με δικαιολογίες του τύπου «οι αστυνομικοί έπρεπε να είναι πιο προσεκτικοί», τις άλλες, αποπροσανατολιστικές ως προς τη δολοφονία, καταθέσεις (για «οργανωτικά κενά» και «απουσία επικεφαλής αξιωματικού» την ημέρα της διαδήλωσης), την ανοικτή υπεράσπιση του τρόπου που έδρασαν οι κατηγορούμενοι απ' τον επικεφαλής της ΟΠΚΕ Μαγνησίας, καταλαβαίνουμε πως μεθοδεύεται «χουκούλωμα» της δολοφονίας. Και πάνω απ' όλα «αθώωση» της κρατικής βίας και καταστολής απέναντι σε όσους τολμούν ν' αγωνίζονται. Να μην περάσει! Να καταδικαστούν οι δράστες και η πολιτική που τους γεννά.

Να αθωωθεί ο διαδηλωτής Κώστας Α. στο Εφετείο Λάρισας!

Μια ημέρα πριν απ' τον δολοφονικό βασανισμό του Βασίλη Μάγγου, στις 13/6/20, οι δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν άγρια στη μεγάλη λαϊκή διαδήλωση που πραγματοποιούνταν ενάντια στην εγκατάσταση του εργοστασίου καύσης σκουπιδιών της ΑΓΕΤ-Lafarge στον Βόλο. Μετά το όργιο καταστολής, στήθηκαν δικογραφίες σε 12 διαδηλωτές, «στο σωρό», με δικαστική μεθόδευση διαχωρισμού των κατηγοριών και των υποθέσεων. Ανάμεσά τους και στον διαδηλωτή Κώστα Α., που του επιβλήθηκε πρωτόδικα ποινή φυλάκισης 3,5 χρόνων χωρίς αναστολή. Στη συγκέντρωση συμπαράστασης στους συλληφθέντες διαδηλωτές στα δικαστήρια του Βόλου ήταν που συνελήφθη και ο Βασίλης Μάγγος. Το 2024 το Κακουργιοδικείο Τριγάλων αθώωσε τον Κώστα Α. για κακουργήματα που του αποδίδονταν (χρήση εκρηκτικών υλών, οπλοχρησία, πρόκληση βαριών σωματικών βλαβών), όχι όμως για άλλα πλημμελήματα (οπλοκατοχή, διατάραξη κοινής ειρήνης, βία κατά υπαλλήλων), επιβάλλοντάς του την παραπάνω ποινή. Πρόκειται για κατασκευασμένες κατηγορίες που έχουν στόχο τους ίδιους τους αγώνες του λαού και ειδικότερα αυτόν του βολιώτικου λαού ενάντια στα καταστροφικά σχέδια της ΑΓΕΤ-Lafarge. Στις 20 Οκτώβρη δικάζεται στο Εφετείο Λάρισας. Συλλογικότητες, σωματεία και οργανώσεις καλούν σε συγκέντρωση για την καταγγελία και την κατάρρευση της σκευωρίας.

Το «αυγό του φιδιού» ξαναχτύπησε στην Ελευσίνα

Η πολιτική του συστήματος τροφοδοτεί τις φασιστικές επιθέσεις

Το μαχαίρωμα ενός νέου ανθρώπου, γνωστού αντιφασίστα στην Ελευσίνα, το απόγευμα της Πέμπτης 8/10 έξω απ' το σπίτι του απ' τα δύο θρασύδειλα φασιστοειδή που δεν έκρυψαν τη μαύρη τους ιδιότητα (ο ένας φώναζε «είμαι φασίστας», ενώ λέγεται πως είναι μέλη της νεοναζιστικής οργάνωσης Proratria) δεν έμεινε αναπάντητο. Ένα μαχαίρωμα που θα μπορούσε να του στοιχίσει τη ζωή -όπως του Παύλου Φύσσα, 13 χρόνια πριν. Πλήθος νεολαίας και λαού, βγήκαν μαζικά στον δρόμο και το κατήγγειλαν, όπως και το ίδιο το φασιστικό και νεοναζιστικό φαινόμενο που σηκώνει ξανά κεφάλι, τροφοδοτούμενο απ' την επίσημη πολιτική ενός πέρα για πέρα σάπιου συστήματος. Τόσο στη χώρα μας όσο και σ' όλον τον πλανήτη.

Ο όλος χειρισμός της υπόθεσης, μετά την επίθεση, δεν είναι άσχετος από την επιδίωξη του ίδιου του συστήματος να παρουσιάσουν τα νέο-ναζιστικά μορφώματα και οι εκφραστές τους με ένα προσωπίο πιο «ταίριαστό» στο επίσημο πολιτικό σκηνικό. Αρχικά, τα αστικά ΜΜΕ, σύμφωνα με την προσφιλή τους τακτική, επιχείρησαν να παρουσιάσουν την επίθεση σαν «απόπειρα ληστείας», αποκρύπτοντας τον πραγματικό της χαρακτήρα. Αργότερα οι δύο δράστες παραδόθηκαν (ο ένας το βράδυ της Παρασκευής κι ο άλλος το Σάββατο 10/10), αφού πέρασε βέβαια και το όριο του αυτοφώρου. «Διερευνάται απ' τις Αρχές» (sic), αναφέρθηκε στη συνέχεια, αν η επίθεση είχε πολιτικό κίνητρο!

Κι ενώ οι νεοναζί δράστες κατηγορούνται για «απόπειρα ανθρωποκτονίας», ο ένας υπέβαλε μήνυση στον μαχαιρωμένο αντιφασίστα για «επικίνδυνη σωματική βλάβη», παρουσιάστηκε ως «αμυνόμενος» και μίλησε για αντίποινα... Είναι φανερό πως τέτοιες δολοφονικές επιθέσεις, που εκθέτουν την υποκριτική τακτική της προβολής του «φασισμού με τη γραβάτα» (θυμηθείτε, ξανά, τα περί «σοβαρής Χρυσής Αυγής»), κρύβοντας τον «φασισμό με τα μαχαίρια» (που είναι όμως στην ίδια του τη φύση!), πρέπει κάπως να μεθοδευτούν απ' τους φορείς της επίσημης συστημικής διαχείρισης. Που συνάδουν με την «εικόνα» που θέλει να δώσει κι ο Κασσιδιάρης (ο οποίος δεν... γνώριζε για τη δολοφονία Φύσσα από «κάποιον οπαδό τους») μετά την πρόσφατη αποφυλάκισή του, καθώς και όσοι τον προμοτάρουν.

Όμως η ουσία δεν κρύβεται. Είναι το ίδιο το σύστημα της εκμετάλλευσης και καταπίεσης που γεννά το φασιστικό φαινόμενο, που στην Ελλάδα της εξάρτησης και της κρίσης γίνεται ακόμα πιο ωμό. Ο φασισμός, όμως, δεν αποτελεί απλά και μόνο ένα «γενικό» παράγωγο του καπιταλισμού. Η περίοδος που ζούμε χαρακτηρίζεται από πολεμικά μέτωπα και προετοιμασίες ενός γενικευμένου μακελειού απ' τους «μεγάλους» του πλανήτη. Σοβαρή πλευρά της ανόδου των νεοναζι και της ακροδεξιάς στην Ευρώπη, με πρόσφατο το παράδειγμα το AfD στη Γερμανία, αποτελεί η επίδραση των γεωπολιτικών ανταγωνισμών και των συνεπειών τους. Από δίπλα και σε σύμφυση με τους ανταγωνισμούς βρίσκεται η οξυμένη οικονομική κρίση, η φτώχεια, η ανεργία, το ξεζούμισμα των λαών, η αντεργατική επέλαση, το μαύρο μέλλον για τη νεολαία. Η στρατιωτικοποίηση των οικονομιών, η ένταση της κρατικής τρομοκρατίας για τη «θωράκιση» του συστήματος απ' τον «κίνδυνο» λαϊκών αγώνων και εξεγέρσεων συμπληρώνουν το «κάδρο».

Η διοχέτευση του εθνικιστικού δηλητηρίου, τα σοβινιστικά κηρύγματα ενάντια στους γείτονες λαούς, στη βάση και της αντιδραστικής ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης, η στοχοποίηση των προσφύγων και μεταναστών έχουν την «τιμητική» τους την τελευταία περίοδο στη χώρα μας. Όλα αυτά τροφοδοτούν το φασιστικό δηλητήριο. Ένα φαινόμενο που, όπως αποδείχθηκε, δεν αντιμετωπίζεται «νομικά». Αλλά πολιτικά, μαζικά, αγωνιστικά, αποφασιστικά και πάντα απ' τη λαϊκή σκοπιά. Εργαζόμενοι, λαός και νεολαία δεν πρέπει ν' αφήσουν το φασιστικό θηρίο να σηκώσει κεφάλι, παλεύοντας την ίδια στιγμή ενάντια στη φασιστικοποίηση της επίσημης συστημικής πολιτικής.

ΥΓ1. Το βράδυ της Δευτέρας 5/10, «άγνωστα φασιστοειδή» έγραψαν ναζιστικά σύμβολα στην πρόσοψη του στεκιού της Αριστερής Κίνησης Περιστερίου.

ΥΓ2. Την ίδια ημέρα, πολυπληθής ομάδα ατόμων μαχαιρώνει 18χρονο μαθητή από την Αίγυπτο, έξω απ' το 6ο Εσπερινό Λύκειο της Αθήνας...

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΕΙ!

Να και μια άσκηση καταστολής διαδηλώσεων όπου, «παραδόξως», δεν συμμετείχε η Ελλάδα

Με συμμετοχή 500 πραιτοριανών των αντίστοιχων ΜΑΤ από 19 χώρες (ΗΠΑ, Γαλλία, Γερμανία, Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Βέλγιο, Ουκρανία, Κάτω Χώρες, Φινλανδία, Ρουμανία, Πολωνία, Μολδαβία, Βουλγαρία, Ουγγαρία, Σλοβακία, Εσθονία, Τουρκία, Κατάρ), πραγματοποιήθηκε και φέτος (27/9-2/10) στη Ρουμανία μεγάλη διεθνής άσκηση καταστολής διαδηλώσεων. Το όνομά της «Γαλάζια Ασπίδα των Καρπαθίων» (Carpathian Blue Shield) και εκτυλίχθηκε στο Εκπαιδευτικό Κέντρο της Ρουμανικής Χωροφυλακής στο χωριό Οτσιούρι, βόρεια του Βουκουρεστίου. Εγκαινιάστηκε το 2024 κι από τότε πραγματοποιείται κάθε χρόνο. Συμμετέχουν τα γνωστά CRS της Γαλλίας, οι Ιταλοί καραμπινιέροι και άλλα ανάλογα σώματα. Και τι δεν φαίνεται στις φωτογραφίες που δημοσιεύτηκαν στο διαδίκτυο απ' την περσινή άσκηση, τον Σεπτέμβρη του '25 (<https://english.news.cn/20250926/4cb9b533fcec4f499be41db567c9bb5d/c.html>). Μέχρι και ΜΑΤ που κατέβαιναν από ελικόπτερα! Τόσος είναι ο φόβος των αρχουσών τάξεων και των κυβερνήσεων τους για τους αγώνες, τις εξεγέρσεις, ακόμα και τα ξεσπάσματα του «εχθρού - λαού», που παράγει τέτοια... φαντασία. Ένας φόβος που εκφράζεται ανοικτά: «Οι κίνδυνοι γίνονται ολοένα και πιο αλληλένδετοι. Συνεπώς, οι ενέργειες των δυνάμεων επιβολής του νόμου πρέπει επίσης να είναι αλληλένδετες, όχι μόνο εντός των εθνικών δομών, αλλά και μεταξύ υπηρεσιών από διαφορετικά υπουργεία και χώρες», ανέφερε σε σχετική του δήλωση ο υπουργός Εσωτερικών της Ρουμανίας, απαιτώντας τη στενότερη συνεργασία των μηχανισμών καταστολής. Υπό την αιγίδα, βέβαια των μεγάλων ιμπεριαλιστικών αφεντικών των ΗΠΑ, κι αυτών της ΕΕ. Στόχοι «διαχείρισης κρίσεων από μη στρατιωτικούς φορείς» (πάντα όμως κρατικής βίας και καταστολής), στόχοι ανάπτυξης δεξιοτήτων, συντονισμού, διοίκησης, συνεργασίας ανάμεσα στις αστυνομικές δυνάμεις των κρατών αναφέρονται ως βασικοί σε σχετική αγγελία «αναζήτησης υποψηφίων» για συμμετοχή στην άσκηση απ' το φινλανδικό CMC (Κέντρο Αντιμετώπισης Κρίσεων). Τα ξεσπάσματα της νεολαίας στη Γαλλία, στο Βέλγιο, στην Ισπανία, στη Γερμανία επιβεβαιώνουν τους φόβους τους.

4 χρόνια χωρίς τον σύντροφο Αντρέα Βογιατζόγλου Πάντα δίπλα μας στους αγώνες μας

Κρήτη

Το ρήμαγμα του τόπου γεννάει τις καταστροφές

Από τη μία όψη είναι η Κρήτη του τουριστικού θαύματος με τα εκατομμύρια επισκεπτών, τα θηριώδη κρουαζιερόπλοια και τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ που κατασκευάζονται η μία μετά την άλλη. Η Κρήτη ως φιλέτο για το μεγάλο κεφάλαιο, ντόπιο και ξένο, με τα λαμπερά συνέδρια όπου συζητείται η λεηλασία κάθε διαθέσιμου πλούτου, ο προγραμματισμός για τα έργα βιτρίνας στο όνομα της «ανάπτυξης».

Από την άλλη όψη, με την πρώτη φθινοπωρινή βροχοπτώση, έχουμε πλημμυρισμένους δρόμους, τόνους φερτά υλικά μέσα στους οικισμούς, χωριά χωρίς πόσιμο νερό, καταστρεμμένη αγροτική παραγωγή.

Στο Ρέθυμνο, ο δήμος Μυλοποτάμου έχει εικόνα μεγάλης καταστροφής με πλημμυρισμένο οδικό δίκτυο, κατολισθήσεις και διακοπή υδροδότησης σε χωριά. Στις Καρίνες Ρεθύμνου ένας κτηνοτρόφος έχασε τη ζωή του αφού καταπλακώθηκε από φερτά υλικά. Ανάλογα προβλήματα με κατολισθήσεις βράχων και υπερχειλίσσεις χειμάρρων καταγρά-

φονται σε χωριά του Ηρακλείου αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της Ιεράπετρας Λασιθίου. Βορειότερα το οροπέδιο Λασιθίου πλημμύρισε, με αποτέλεσμα την καταστροφή χιλιάδων στρεμμάτων καλλιέργειας πατάτας και τον αφανισμό σχεδόν όλης της παραγωγής.

Η επίκληση από τους αρμοδίους στα «μεγάλα ύψη βροχής», για να δικαιολογηθούν οι εικόνες αποκάλυψης από την ενδοχώρα, δεν μπορεί να κρύψει το πρόβλημα. Άλλωστε, δεν υπάρχει πυρκαγιά ή δυνατή βροχοπτώση τα τελευταία χρόνια που να μη βαφτίζεται ως «ακραίο φαινόμενο» για να πεταχτεί το μπαλάκι των ευθυνών μακριά. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα ανύπαρκτα αντιπλημμυρικά έργα σε συνδυασμό με τις όποιες σάπιες υποδομές ηλικίας δεκαετιών άφησαν ολόκληρες περιοχές με μικρές λεκάνες απορροής απροστάτευτες και έτσι φτάσαμε στη σημερινή καταστροφή. Όπως καταγγέλλεται, δεν έχουν γίνει ούτε τα στοιχειώδη που θα είχαν προλάβει τα χειρότερα, όπως η τοποθέτηση μετρητών στάθμης νερού στα ποτάμια. Ακόμα και το ΤΕΕ Ανατολι-

κής Κρήτης από το 2023 έβαζε ζήτημα να γίνουν έργα θωράκισης στις περιοχές που σήμερα έχουν πληγεί.

Η μόνη πρόβλεψη είναι το περιβόητο 112, που στέλνεται για να φορτωθεί η ατομική ευθύνη στον κόσμο, για να βλέπει άπραγος τον κόπο του να καταστρέφεται και να διαχειριστεί η κυβέρνηση το πολιτικό κόστος.

Πίσω λοιπόν από τις εικόνες καταστροφής ξεπροβάλλει η πολιτική της εγκατάλειψης που έχει αφήσει τον λαό, τον τόπο του και το βιος του έρμαιο μιας φθινοπωρινής νεροποντής. Είναι μια ταξική πολιτική που προχωράει με διαδικασίες fast-track το ξεπούλημα των φιλέτων του νησιού στο μεγάλο κεφάλαιο και από την άλλη αφήνει και ρημάζει διαχρονικά ό,τι έχει σχέση με τη διαβίωση των κατοίκων. Δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τις προηγούμενες καταστροφές από βροχές που και πάλι είχαν βρει το νησί απροστάτευτο. Αυτή η πολιτική όμως δεν αφορά μόνο τα αντιπλημμυρικά. Τα αποτελέσματα επεκτείνονται στα τρύπια φράγματα, στους δρόμους σκοτώστρες που αντί να φτιαχτούν

μπαίνουν κολωνάκια, στα διαλυμένα νοσοκομεία που κόβονται κορδέλες αλλά λείπει το προσωπικό, ακόμα και στις σάπιες υποδομές των σχολικών κτιρίων που κλείνουν σε κάθε κακοκαιρία.

Πέρα από τις κούφιες υποσχέσεις για μεγάλα έργα που διατυπώνονται, ως συνήθως, κατόπιν εορτής, είναι δεδομένο ότι όσο φτηναίνει η αξία της εργασίας και παράλληλα απαξιώνεται η ζωή του εργαζόμενου, τόσο θα προχωρά η εγκατάλειψη και το ρήμαγμα των υποδομών που δεν είναι κερδοφόρες για το κεφάλαιο.

Όσον αφορά την αποκατάσταση των ζημιών και τις αποζημιώσεις των αγροτών, οι κάτοικοι δεν πρέπει να σπριχτούν στα λόγια των κυβερνώντων και επίδοξων σωτήρων που εμφανίστηκαν για να καθησυχάσουν. Άλλωστε, η προηγούμενη εμπειρία δείχνει ότι περνάνε μπόλικά χρόνια μέχρι να ξεκινήσουν τα όποια μπαλώματα. Η οργάνωση του αγώνα για να διεκδικηθούν τα αυτονόητα για τον τόπο τους, η αντίσταση στην πολιτική της φτώχειας και της εγκατάλειψης, είναι δική τους υπόθεση.

Κυψέλη

Απέναντι σε εχθρούς και ψεύτικους «φίλους» ο αγώνας των κατοίκων μπορεί και πρέπει να νικήσει!

Η μεγάλη συγκέντρωση και η διαδήλωση που πραγματοποιήθηκαν το Σάββατο 3/10 στην Κυψέλη αποτελούν μια πρώτη και σημαντική κινητοποίηση των κατοίκων σε μαζική κλίμακα, με σκοπό να εκφράσουν στον δρόμο την εναντίωσή τους στην πολιτική κυβέρνηση και κεφαλαίου, που τους έχει ρημάξει τη ζωή τους τελευταίους 7 μήνες. Είναι μια σπουδαία παρακαταθήκη, η οποία αποτύπωσε την ανάγκη του κόσμου να αγωνιστεί απέναντι στην εγκληματική πολιτική που λειτουργεί με γνώμονα το κέρδος και να υπερασπιστεί τη γειτονιά και τη ζωή του. Το κρίσιμο ζήτημα που τίθεται σε αυτή τη φάση είναι πώς η κινητοποίηση αυτή θα βρει τη συνέχειά της σε επόμενες ακόμη πιο μαζικές και δυναμικές και πώς οι κάτοικοι της γειτονιάς θα πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους και θα κάνουν τον αγώνα δική τους υπόθεση, προσπερνώντας μια σειρά τρικλοποδιές που τους βάζουν διάφοροι «καλοθελητές» σε αυτή τη διαδικασία.

Είναι κρίσιμο, λοιπόν, να γίνει πλατιά ξεκάθαρο πως σε όλη αυτή τη διαδικασία έχουν εμπλακεί αρκετοί ψεύτικοι «φίλοι», που τάχα συμμερίζονται την αγωνία των κατοίκων και στηρίζουν τον αγώνα τους. Τα κόμματα της αντιπολίτευσης που καλούσαν στην κινητοποίηση είναι οι ίδιοι που στηρίζουν και ενίοτε υλοποιούν την ίδια ακριβώς εγκληματική πολιτική. Καρφί δεν τους καίγεται για τα σπίτια των κατοίκων, απλώς θέλουν να αξιοποιήσουν την οργή του κόσμου στα πλαίσια της προεκλογικής αντιπαράθεσης ενόψει των ερχόμενων εκλογών. Αντίστοιχα χαρακτηριστικά έχει η στάση της δημοτικής αρχής που τάχα είναι στο πλευρό των κατοίκων, αλλά είναι φανερό πως ήδη ζορίζεται από τις πιέσεις που ασκούνται κεντρικά πολιτικά για τη συνέχιση του έργου και είναι δεδομένο πως σε μία επόμενη φάση θα τους ξεπουλήσει. Το άκρως προβληματικό από πλευράς διοργανωτών της κινητοποίησης του Σαββάτου είναι πως όλοι

αυτοί είχαν τον πρώτο λόγο στις ομιλίες, την ίδια στιγμή που αποκλείονταν σχήματα γειτονιάς και απλός κόσμος που ήθελαν να τοποθετηθούν.

Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο πως ο μόνος παράγοντας που μπορεί να ασκήσει πραγματικές πιέσεις για να δικαιωθούν τα αιτήματα των κατοίκων είναι η δική τους οργάνωση και το δυνάμωμα του αγώνα τους. Η κινητοποίησή τους ήδη ασκεί πιέσεις και έκφραση αυτού είναι και η απόφαση του δικαστηρίου που αναγκάζει την Ελληνικό Μετρό και την ανάδοχο κοινοπραξία να κοινοποιήσουν όλα τα στοιχεία του έργου στους κατοίκους. Βρισκόμαστε όμως πλέον σε μία φάση που από τη μία η μία αποκάλυψη μετά την άλλη έρχονται να επιβεβαιώσουν πόσο χοντρό είναι το πρόβλημα που έχει δημιουργηθεί στη γειτονιά και από την άλλη οι ιθύνοντες επιμένουν στη γραμμή της συνέχισης του έργου, χωρίς ουσιαστικές απαντήσεις στα ζητήματα που απασχολούν τους κατοίκους.

Εδώ, λοιπόν, είναι κρίσιμο να διαμορφωθούν όροι που θα ευνοήσουν την ακόμη πιο μαζική και οργανωμένη κινητοποίηση των κατοίκων. Η γραμμή της συνδιαλλαγής με τη δημοτική αρχή και άλλους αυτόκλητους σωτήρες, της υποτίμησης των δυνατοτήτων του κόσμου και της υποταγής στον συσχετισμό, που απροκάλυπτα προωθείται και μέσα στα πλαίσια της Πρωτοβουλίας Κατοίκων, θα πρέπει να προσπεραστεί από τους ίδιους τους κατοίκους. Η συνέχιση του αγώνα απαιτεί μαζικές ανοιχτές συνελεύσεις, αποφάσεις αγώνα, ξεκαθάρισμα τους ποιος είναι μαζί με τους κατοίκους και ποιος απέναντι, και κυρίως τη διοργάνωση επόμενων πλατιών κινητοποιήσεων, στη γειτονιά αλλά και κεντρικά, με τους ίδιους τους κατοίκους να έχουν τον πρώτο λόγο σε αυτές. Η διάθεση και η δυνατότητα έχουν ήδη φανεί, αναγκαίο τώρα είναι να μπορέσουν να βρουν πιο δυναμική αγωνιστική έκφραση.

Ιερισσός Χαλκιδικής

Χιλιάδες κόσμου στη συναυλία «Τέμπη & Σκουριές»

Χιλιάδες άνθρωποι πλημμύρισαν το Πάρκο του Πολιτιστικού Κέντρου στην Ιερισσό Χαλκιδικής, στη συναυλία «Τέμπη & Σκουριές» που πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 9 Οκτωβρίου. Από τις 18:00 το απόγευμα, που ήταν η προγραμματισμένη ώρα έναρξης, ως και αργά το βράδυ, ο κόσμος κατέφθανε συνεχώς από διάφορες περιοχές, ακόμη και με οργανωμένες μετακινήσεις, ιδιαίτερα από τη Θεσσαλονίκη. Εκατοντάδες κάτοικοι της Ιερισσού, άνθρωποι που πριν από 13 χρόνια αντιμετώπισαν βίαιες διώξεις, συκοφαντίες και προφυλακίσεις, συνεργάστηκαν για τη διοργάνωση αξιοποιώντας την παρακαταθήκη και την «τεχνογνωσία» των μεγάλων συναυλιών που λάμβαναν χώρα ιδιαίτερα την περίοδο 2012-2014 στο πλαίσιο του κινήματος ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στη Χαλκιδική, ενώ έντονη ήταν η παρουσία νεολαίας.

Πριν από την έναρξη του μουσικού μέρους, προηγήθηκε εκδήλωση με τη συμμετοχή του προέδρου του Συλλόγου Συγγενών Θυμάτων Τεμπών. Στη συνέχεια, στη σκηνή ανέβηκαν γνωστοί καλλιτέχνες και συγκροτήματα που αφιλοκερδώς ήρθαν να ενώσουν τη φωνή τους με τον κόσμο.

Το ΚΚΕ(μ-λ) παρενέβη μοιράζοντας προκηρύξεις, αναδεικνύοντας ότι «οι λαοί έχουν φωνή μέσα από τους αγώνες τους για το ψωμί, τη γη και το νερό, για τη ζωή, ενάντια στην πόλεμο, την εκμετάλλευση και το φασισμό».

Αξίζει να σημειωθεί ότι η συναυλία έλαβε χώρα μια ημέρα μετά τα εγκαίνια του μεταλλείου της Καναδικής Eldorado Gold στις Σκουριές από τον πρωθυπουργό, σε μία περίοδο συνολικής αποσυγκρότησης του τοπικού κινήματος. Το μέτωπο ωστόσο παραμένει ανοιχτό. Αρκετά χρόνια μετά τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του λαού της Χαλκιδικής ενάντια στη ληστρική συμφωνία που ξεπούλησε τον τόπο στα αρπακτικά της El Dorado Gold («Ελληνικός Χρυσός»), ο λαός παραμένει αντιμετώπος με τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής. Κυβερνήσεις άλλαξαν, αλλά η ουσία έμεινε: ανάπτυξη για το μεγάλο κεφάλαιο, φτώχεια, μόλυνση για το λαό. Μια εταιρία που ξεζουμίζει τόσο τον τόπο όσο και τους εργαζόμενους που δουλεύουν γι' αυτή. Καθημερινά ο λαός πληρώνει βαρύ φόρο αίματος για να κινηθεί το γρανάζι του κέρδους. Είτε αυτό λέγεται εγκλημα στα Τέμπη, είτε εργοδοτικές δολοφονίες, είτε νεκροί από πυρκαγιές και πλημμύρες, το βέβαιο είναι ότι το σύστημα αυτό δεν λογαριάζει τη φύση την ανθρώπινη ζωή που μόνο με αγώνες μπορεί να προασπιστεί.

Νομοσχέδιο επισημοποίησης της ακραίας εκμετάλλευσης των εργαζομένων σε πλατφόρμες

Δεν είναι μόνο οι διανομείς

Νομοσχέδιο για την εργασία μέσω ψηφιακών πλατφορμών ετοιμάζει η κυβέρνηση, ενσωματώνοντας τη σχετική οδηγία 2024/2831 της ΕΕ και παρουσιάζοντας για ακόμη μια φορά τον εαυτό της σαν «προστάτη» των εργαζομένων. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα νομοσχέδιο που αφήνει άθικτο το καθεστώς εκμετάλλευσης που επικρατεί στις πλατφόρμες. Κι αν μέχρι σήμερα στη χώρα μας το καθεστώς αυτό αφορά βασικά τους διανομείς, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θέτουν τις βάσεις για τη διεύρυνσή του σε πολύ περισσότερους κλάδους στο μέλλον, στα «πρότυπα» των συνθηκών που

εδώ και πολλά χρόνια ζουν στο πετσί τους οι διανομείς.

Οι εργασιακές συνθήκες για τους εργαζόμενους στις πλατφόρμες είναι γνωστές. Χαμηλές και αβέβαιες αμοιβές, εντατικοποίηση, επικίνδυνες συνθήκες δουλειάς, ανασφάλεια και εργοδοτική αυθαιρεσία. Ο νόμος Χατζηδάκη άνοιξε τον δρόμο για την επέκταση των υπεργολαβιών και των λεγόμενων «στολαρχών», με αποτέλεσμα πολλοί διανομείς να δουλεύουν με ακόμη χειρότερους όρους. Οι μετανάστες εργαζόμενοι βρίσκονται στην πιο σκληρή πλευρά αυτής της εκμετάλλευσης: αντιμέτωποι με νοικιασμένους λογαρια-

σμούς, μεσάζοντες, μαύρη εργασία και ανασφάλεια.

Τώρα η κυβέρνηση υπόσχεται να θέσει όρια στον αλγοριθμικό έλεγχο των εργαζομένων. Το νέο πλαίσιο προβλέπει περιορισμούς στη χρήση προσωπικών δεδομένων, ενημέρωση των εργαζομένων για τον τρόπο που λειτουργούν τα συστήματα αξιολόγησης και ελέγχου, καθώς και ανθρώπινη παρέμβαση σε σημαντικές αποφάσεις που επηρεάζουν τη δουλειά τους. Προβλέπεται ακόμη να μπορούν οι εργαζόμενοι να «ζητούν εξηγήσεις» και να αμφισβητούν αποφάσεις που παίρνονται αυτοματοποιημένα.

Στην πραγματικότητα όμως, επιχειρείται η περαιτέρω νομιμοποίηση ενός μηχανισμού διαρκούς επιτήρησης και πειθαρχησης των εργαζομένων. Ο αλγόριθμος εξακολουθεί να μοιράζει τις παραγγελίες, να αξιολογεί και να καθορίζει το εισόδημα και τον ρυθμό δουλειάς. Με το επιχείρημα της «ουδετερότητας» της τεχνολογίας και των αλγορίθμων (που πολύ συχνά επικαλείται η κυβέρνηση και το σύστημα συνολικά) καθώς και στο όνομα της δήθεν «προστασίας των εργαζομένων», το νομοσχέδιο δεν φέρνει επί της ουσίας καμία αλλαγή στην εργασιακή σχέση των εργαζομένων στις πλατφόρμες. Δεν καταργείται το καθεστώς του «συνεργάτη» (freelancer) ούτε εξασφαλίζεται ότι οι εργαζόμενοι θα αναγνωρίζονται ως μισθωτοί -το αντίθετο.

Στις αρχές του Οκτώβρη, 14 σωματεία κατέθεσαν υπόμνημα με νομοθετικές προτάσεις «για την αλγοριθμική διαφάνεια» ζητώντας συνάντηση με την υπουργό Εργασίας Νίκη Κεραμέως. Ανάμεσά τους βρίσκονται τα επιχειρησιακά σωματεία της efood σε Αττική, Λάρισα και Θεσσαλονίκη, καθώς και σωματείο εργαζομένων στον όμιλο Skroutz. Ο λεγόμενος «κοινωνικός διάλογος» παρουσιάζεται ως ο

μόνος δρόμος για τη βελτίωση των όρων εργασίας των εργαζομένων. Στην πραγματικότητα, αποτελεί μηχανισμό εκτόνωσης των διεκδικήσεων και επιβάλλει μια στάση αναμονής στους εργαζόμενους για το τι θα αποφασίσουν κυβέρνηση και εργοδοσία. Οι εργαζόμενοι καλούνται να εμπιστευτούν εκείνους που νομοθετούν σε βάρος τους και να εγκαταλείψουν τη μόνη δύναμη που μπορεί να επιβάλει πραγματικές κατακτήσεις: τη συλλογική τους δράση. Άλλωστε, εδώ και μήνες και παρά τις μαζικές στάσεις εργασίας και απεργίες στην efood και τη Wolt, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες επικαλούνται την ευρωπαϊκή οδηγία σαν «σανίδα σωτηρίας» των εργαζομένων στις πλατφόρμες.

Οι αγώνες σε efood και Wolt έδειξαν ότι οι εργαζόμενοι μπορούν να οργανωθούν, να απεργήσουν και να ασκήσουν πραγματική πίεση στην εργοδοσία. Παρά τις δυσκολίες που δημιουργούν οι κατακερματισμένες εργασιακές σχέσεις, τα διαφορετικά ωράρια και η έλλειψη σταθερού χώρου εργασίας, έχουν τη δύναμη να παλέψουν συλλογικά και να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Αυτή την δύναμη πρέπει να εμπιστευτούν και να ενισχύσουν, κόντρα στις προσπάθειες να καλλιεργηθεί η αναμονή και η ανάθεση της λύσης των προβλημάτων τους στην κυβέρνηση και την ΕΕ. Οι εργαζόμενοι στις πλατφόρμες πρέπει και μπορούν να διεκδικήσουν συλλογικές συμβάσεις με πραγματικές αυξήσεις που να καλύπτουν το κόστος ζωής και πλήρη και σταθερή δουλειά για όλους. Χωρίς αυταπάτες για την ΕΕ και χωρίς εμπιστοσύνη στην εργοδοσία. Ο μόνος δρόμος για να κατακτήσουν οι εργαζόμενοι τα δικαιώματά τους είναι ο δικός τους οργανωμένος αγώνας, με σωματεία μαζικά και μαχητικά, απεργίες και συλλογική διεκδίκηση. Τα δικαιώματα δεν χαρίζονται ούτε εξασφαλίζονται με τον «κοινωνικό διάλογο». Κατακτιούνται με αγώνα.

Επίδομα ανεργίας για τους ανέργους ή για τον κρατικό προϋπολογισμό;

Το ζήτημα της επιδότησης ανεργίας επανέρχεται ξανά στην επικαιρότητα, λίγες εβδομάδες μετά τις προκλητικές δηλώσεις του κυβερνητικού εκπρόσωπου, Παύλου Μαρινάκη. Αξέχαστες παραμένουν οι «υποσχέσεις» για δύο μήνες επιδότησης μετά από ενδεχόμενη επανεκλογή της ΝΔ, όπως και οι γρήγορες ανακλήσεις και τα «αδείασματα» από Μητσοτάκη και Κεραμέως.

Αυτή τη φορά, η συζήτηση έχει να κάνει με μια έρευνα που δημοσίευσε πρόσφατα ο Πανελλήνιος Σύλλογος Υπαλλήλων ΟΑΕΔ (ΠΑΝΣΥΠΟ) για τα ταμειακά διαθέσιμα του ταμείου ανεργίας και τις πραγματικές άμεσες παροχές στους ανέργους. Η έρευνα καταλήγει στο ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στα έσοδα του κράτους από τις κρατήσεις των εργαζομένων «υπέρ ανεργίας» και στις πραγματικές επιδοτήσεις που καταλήγουν στους ανέργους. Για το 2023 συγκεκριμένα, τα ταμειακά διαθέσιμα της ΔΥΠΑ (πρώην ΟΑΕΔ) ανέρχονταν στα 4.049 εκ. ευρώ, ενώ οι άμεσες παροχές σε ανέργους στα 1.283 εκ. ευρώ. Η διαφορά φαίνεται πως διοχετεύεται σε άλλα ταμεία ή για εσωτερικό δαεισμό του κράτους. Με άλλα λόγια, ο κρατικός προϋπολογισμός τροφοδοτείται από τα εκατομμύρια των κρατήσεων για την ανεργία, την ίδια ώρα που οι άνεργοι εξαθλιώνονται, επιβιώνοντας με ένα επίδομα που δεν φτάνει ούτε για το νοίκι. Ακόμη, μέσα σε δύο χρόνια, οι εργαζόμενοι του Δημοσίου πλήρωσαν κρατήσεις 2% «για την καταπολέμηση της ανεργίας», χρήματα που ουδέποτε διατέθηκαν στη ΔΥΠΑ και τα οποία θα μπορούσαν να καλύψουν 157.342 επιπλέον εξάμηνες επιδοτήσεις των 565 ευρώ τον μήνα.

Η ίδια έρευνα δίνει επιπλέον στοιχεία για τους ανέργους. Τον Ιούνιο του 2023 επιδοτήθηκε μόλις το 12,5% των εγγεγραμμένων ανέργων, ενώ τον Ιούνιο του 2024 το 13,0%. Τα νούμερα περίτρανα καταρρίπτουν το αφήγημα του συστήματος και της κυβέρνησης, που εκφράστηκε δια στόματος Μαρινάκη, ότι τάχα

στην Ελλάδα όποιος θέλει να δουλέψει βρίσκει δουλειά και ότι πολλοί άνεργοι προτιμούν να ζουν από τα επιδόματα. Αυτό το ήδη απελπιστικά μικρό ποσοστό προσπαθούν να το μειώσουν κι άλλο, προωθώντας την αύξηση των απαραίτητων ενσήμων για την επιδότηση από τα 125 στα 175.

Τα στοιχεία δεν δείχνουν απλά ότι τα ποσά των επιδοτήσεων τα έχουν πληρώσει διπλά και τριπλά οι εργαζόμενοι. Αυτό είναι γνωστό. Άλλωστε, όλον τον κρατικό προϋπολογισμό τον έχουν πληρώσει με τη δουλειά τους οι εργαζόμενοι. Και ακόμη περισσότερο, όλον τον πλούτο τον έχει παράξει με την εργασία της η εργατική τάξη παγκόσμια. Αυτή θα ήταν μια δίκαιη «ανταποδοτικότητα», αν δηλαδή διεκδικούσε την «επιστροφή» του.

Αυτό που επιβεβαιώνουν τα στοιχεία είναι ότι το αφήγημα της «ανταποδοτικότητας», το οποίο χρησιμοποιούν για να περιορίσουν την πρόσβαση σε περίθαλψη, εκπαίδευση, παροχές και δικαιώματα, το κόβουν και το ράβουν στα μέτρα τους. Για παράδειγμα, πρέπει να δουλεύει κανείς και να πληρώνει εισφορές στο κράτος για να δικαιούται πρόσβαση στην περίθαλψη. Από την άλλη, αυτές τις εισφορές το κράτος μπορεί να τις κάνει ό,τι θέλει, χωρίς καμιά διασφάλιση της περίθαλψης όταν και όπως την έχει ανάγκη ο λαός.

Για να μπορέσουν ο λαός και οι εργαζόμενοι να διεκδικήσουν πραγματικά δικαιώματα, είναι ανάγκη να πετάξουν στα σκουπίδια τη λογική της ανταποδοτικότητας. Η πάλη για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για επίδομα ανεργίας για όλους χωρίς προϋποθέσεις, για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις που να καλύπτουν το κόστος ζωής δεν περνάει μέσα από τα αποθεματικά του κρατικού προϋπολογισμού. Δίνεται στον δρόμο, με αγώνα και απεργία, καταγράφοντας νίκες, ασχέτως του αν παρουσιάζονται να χωράνε ή όχι στις «αντοχές της οικονομίας».

Στη στεριά του αγώνα για να ζήσουν από της θάλασσας το μεροκάματο

Αγώνα για το δικαίωμα στη ζωή δίνουν οι επαγγελματίες ψαράδες της παράκτιας αλιείας, που βρίσκονται σε κινητοποιήσεις από την 1η του Οκτώβρη. Η διάρκεια και η μεγάλη μαζικότητα των κινητοποιήσεων στα λιμάνια της χώρας είναι προϊόν της συσσωρευμένης οργής και αγανάκτησης των επαγγελματιών ψαράδων. Η διαχρονική αντιλαϊκή πολιτική των κυβερνήσεων και τα αντιαλιευτικά μέτρα που εφαρμόζονται με τις οδηγίες της ΕΕ, το αυξημένο κόστος των καυσίμων, οι πενιχρές έως μηδενικές αποζημιώσεις για τις καταστροφές, αλλά και ο νέος Αλιευτικός Κώδικας που ψηφίστηκε τον Σεπτέμβρη στην Βουλή από την κυβερνητική πλειοψηφία, όλα οδηγούν στην οικονομική τους εξόντωση, στον πλήρη και ολοκληρωτικό αφανισμό τους.

Κάτω από το βάρος και την πίεση των κινητοποιήσεων αυτών, οι παράκτιοι αλιείς κατάφεραν να αποσπάσουν από την κυβέρνηση την ικανοποίηση μέρους των οικονομικών τους αιτημάτων για συγκεκριμένη περίοδο. Στις 8/10 η κυβέρνηση ανακοίνωσε τον διπλάσιασμό της επιδότησης του αλιευτικού πετρελαίου στα 32 λεπτά ανά λίτρο (αντί για 16 λεπτά) για τους μήνες Απρίλιο και Μάιο 2026 και στα 24 λεπτά (αν-

τί για 12 λεπτά) για τους μήνες Ιούνιο, Ιούλιο και Αύγουστο 2026. Ακόμη, στις 14/10 ανακοινώθηκε η αύξηση της επιδότησης με 40 λεπτά ανά λίτρο για το διάστημα Σεπτεμβρίου-Οκτωβρίου, καθώς και αποζημιώσεις συνολικού προϋπολογισμού 15 εκατ. ευρώ για τις ζημιές που προκλήθηκαν στα δίκτυα από θαλάσσια είδη.

Προφανώς, πρόκειται για ψίχουλα και μάλιστα με το μαρτύριο της σταγόνας μήνα-μήνα και βλέπουμε. Όσο για τις αποζημιώσεις, πρόκειται για εμπαιγμό της κυβέρνησης, την ίδια μάλιστα στιγμή που δημοσιεύματα κάνουν λόγο για τον νέο ΟΠΕΚΕΠΕ στην αλιεία, με 52 εκατ. που μοιράστηκαν σε real estate και τουριστικές επιχειρήσεις. Πολύ περισσότερο δε, όταν η πολιτική της κυβέρνησης, με τον νέο Αλιευτικό Κώδικα (Νόμος 5336/2026) ενισχύει την κεντρική κατεύθυνση της ΕΕ και του ντόπιου καπιταλιστικού συστήματος, για τον αφανισμό των παράκτιων αλιέων και τη συγκέντρωση της παραγωγής αποκλειστικά στη μέση αλιεία, δηλαδή στις επιχειρήσεις των μηχανοτρατών και των γρι-γρι. Αλλά η παραγωγή συγκεντρώνεται και στις επιχειρήσεις της ιχθυοκαλλιέργειας, που ελέγχονται από πολυεθνικές εταιρίες-επενδυτικά funds και μπουκωμένες από κρατικές και ευρω-

Δύο φονικές εκρήξεις στο διυλιστήριο της Motor Oil!

Το κεφάλαιο δολοφονεί τους εργάτες!

Δύο μεγάλες εκρήξεις στο διυλιστήριο της Motor Oil στους Αγίους Θεοδώρους Κορινθίας, η πρώτη την Παρασκευή 9 Οκτώβρη το πρωί και η δεύτερη, ακόμα μεγαλύτερη, την Πέμπτη 15 Οκτώβρη το απόγευμα, οδήγησαν δύο εργάτες στον θάνατο, δύο να χαροπαλεύουν και τουλάχιστον δύο ακόμα τραυματισμένους. Η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδη, αποχαλινωμένη με την αντεργατική επίθεση που τσακίζει εδώ και χρόνια τα εργατικά δικαιώματα χωρίς αντιστάσεις ικανές να την ανατρέψουν, οδηγεί σε απανωτά εργοδοτικά εγκλήματα σε βάρος της εργατικής τάξης. Όχι μόνο σε υποτίθεται «μικρά» εργοστάσια, αλλά και σε μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανικές εγκαταστάσεις της χώρας, που λειτουργεί από το 1972, με πλήρη επίγνωση του μεγέθους των κινδύνων που τη συνοδεύουν. Κίνδυνοι που μπορούν μέχρι και να ισοπεδώσουν κτίρια σε ακτίνα χιλιομέτρων.

Σ' αυτή την εγκατάσταση, στις 9/10, βρίσκονταν σε εξέλιξη χιλιάδες εργασίες γενικής συντήρησης (shutdown) σε πλήθος μονάδων, ενώ άλλες συνέχιζαν να λειτουργούν. Ανάμεσα στους εκατοντάδες εργάτες που είχαν επιστρατευτεί μέσω εργολάβων, σε δύο υποδείχτηκε ν' ανοίξουν την τάπα της ανθρωποθυρίδας στο επάνω μέρος ενός οριζόντιου δοχείου-αντιδραστήρα. Καθώς δούλευαν σκυμμένοι από πάνω, ένας μεγάλος κρότος ακούστηκε, ένα σκούρο σύννεφο σηκώθηκε και η τάπα εκτοξεύτηκε σε ύψος πολλών μέτρων, αφού διέλυσε το πρόσωπο των δύο εργατών. Παρότι είναι άγνωστο τι είδους αέριο βρισκόταν μέσα στο δοχείο και γιατί, το βέβαιο είναι ότι δημιουργήθηκε τόσο μεγάλη πίεση ώστε να οδηγήσει στο φρικτό συμβάν, χωρίς οι εργάτες (με χρόνια εμπειρίας) να έχουν την παραμικρή δυνατότητα να προστατευτούν.

Η εργοδοσία αρχικά διέδιδε ότι «δεν έγινε τίποτα» ώστε να συνεχιστούν οι υπόλοιπες εργασίες, αν και πολλοί εργαζόμενοι σε εργολάβους αποφάσισαν αυθόρμητα να φύγουν. Την επομένη, Σάββατο, μόνο ένας στους τρεις πήγε για δουλειά. Η αντίδραση ήρθε άμεσα με πιέσεις για δουλειά την Κυριακή, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και με «άλλοθι» τις συλλήψεις του χειρι-

στή και του εργοδηγού της συγκεκριμένης μονάδας, ενός υπεύθυνου υγιεινής και ασφάλειας και του εργολάβου. Άλλωστε, το περιστατικό δεν ήταν μεμονωμένο. Στις λίγες μέρες του shutdown είχαν προηγηθεί πολλά «παρ' ολίγον» συμβάντα και αρκετές αναφλέξεις. Στο δε προηγούμενο μεγάλο shutdown, το 2024, τεράστια έκρηξη κατέστρεψε σχεδόν ολόκληρη μία μονάδα και από τύχη δεν προκάλεσε νεκρούς.

Καθόλου άδικα, λοιπόν, οι εργάτες, τόσο οι εργολαβικοί όσο και οι μόνιμοι, ένιωθαν πλήρως εκτεθειμένοι στους κινδύνους, αλλά και την εργοδοτική τρομοκρατία. Η στάση του επιχειρησιακού σωματείου ενίσχυε αυτή την αίσθηση. Ακόμα και μετά την έκρηξη, δεν πήρε καμία πρωτοβουλία κινητοποίησης και αρκέστηκε στις αποφάσεις της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Ενέργειας και του Εργατικού Κέντρου Κορίνθου, που κήρυξε 24ωρη απεργία περιορισμένη στους εργολαβικούς εργαζόμενους στη Motor Oil. Την ίδια υποταγή είχε επιδείξει και στο παρελθόν, ενώ λίγες μέρες πριν ξεκινήσει το shutdown ευχαριστούσε τον ιδιοκτήτη, Ι. Βαρδινογιάννη, για το μπόνους τριών μισθών που ανακοίνωσε. Η δε εταιρία πάντα στις ετήσιες εκδόσεις των αποτελεσμάτων της κάνει αναφορά στη «στενή συνεργασία» με την Επιτροπή Υγιεινής και Ασφάλειας των εργαζομένων.

Η απεργία της Τετάρτης 14/10 είχε κάποια συμμετοχή, αλλά σε καμία περίπτωση δεν ανέτρεψε τα δεδομένα. Την επομένη, Πέμπτη 15/10 το απόγευμα, το σκηνικό επαναλήφθηκε: εργάτες εργολάβου που έλυναν εναλλάκτη, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τεράστια έκρηξη. Και πάλι, είναι βέβαιο ότι ο εξοπλισμός δεν είχε απομονωθεί, καθαριστεί και αδραντοποιηθεί όπως έπρεπε

για να δοθεί για συντήρηση. Και πάλι, οι εργάτες δεν είχαν τον παραμικρό έλεγχο. Και πάλι, η τιμωρία θα πέσει αποκλειστικά στους χειριστές της Motor Oil, αφήνοντας στο απυρόβλητο την εργοδοσία. Αυτή είναι όμως που αποφασίζει πόσους χειριστές θα έχει, πόσες εργασίες θα προετοιμάζουν, με τι μέσα στη διάθεσή τους, με τι εκπαίδευση και, οπωσδήποτε, με πόσο χρόνο.

Γιατί ως καθοριστικό ζήτημα αναδείχτηκε ξανά το χρονοδιάγραμμα. Η διοίκηση είχε απαιτήσει ολοκλήρωση του shutdown σε λιγότερες από 30 μέρες. Αυτό σημαίνει λιγότερο χρόνο για την προετοιμασία κάθε εξοπλισμού, τη συντήρησή του και, στο τέλος, τη θέση των μονάδων ξανά σε λειτουργία. Με στόχο να ξαναρχίσει με τη μικρότερη δυνατή διακοπή η παραγωγή. Πόσο μάλλον όταν στο πρώτο εξάμηνο του 2026 τα καθαρά κέρδη της Motor Oil έφτασαν τα 689 εκ.€, ξεπερνώντας ήδη τα 651 εκ.€ ολόκληρου του 2025, που ήταν υπερδιπλάσια των 287 εκ.€ του 2024.

Μπροστά στα κέρδη του, το κεφάλαιο δεν υπολογίζει τη ζωή των εργατών. Είτε λίγα είτε πολλά, δεν ξεννάει ποτέ ότι παράγονται απ' τη δουλειά των εργατών. Και όσο περισσότερο τους εκμεταλλεύεται, όσο πιο απρόσκοπτα τους επιβάλλει τις απαιτήσεις του, τόσο περισσότερα μπορεί να βγάλει. Γι' αυτό δεν έχει κανέναν «αυτοέλεγχο». Η μόνη δύναμη που μπορεί να μπει εμπόδιο στην καταστροφική του δράση, είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Δεν πρόκειται για «συνεννόηση». Πρόκειται για ταξική πάλη, στην οποία το κεφάλαιο προσέρχεται αδίστακτο και με όλα του τα όπλα. Γιατί γνωρίζει ότι η εργατική τάξη, αν συγκροτηθεί και υπερασπιστεί τον εαυτό της, μπορεί να τα βάλει με τους «θεούς και δαίμονες» που την καταστρέφουν.

Μου σπαράξεις την καρδιά!

Μου οπλίζεις τη γροθιά!

Στην Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, συζητήθηκε το θέμα της **ψυχικής υγείας στον χώρο εργασίας**. Καθόλου τυχαίος ο τίτλος της συζήτησης. Ο αταξικός όρος «χώρος εργασίας», χώρεσε και την τοποθέτηση της Ελεονώρας Μελέτη, μέλος του ΕΛΚ, που ανέδειξε τους εργοδότες ως θύματα των ψυχοκοινωνικών παραγόντων. Υπερασπίστηκε τα δικαιώματα των εργοδοτών, που αντιμετωπίζουν προκλήσεις, εκβιάζονται από αντιεπαγγελματίες εργαζόμενους, αντιμετωπίζουν πίεση και δυσκολίες στη διαχείριση των ομάδων τους.

Ψυχολογικό ράκος θα πρέπει ήταν ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου Βιολάντα, όταν απέλυε όσους εργαζόμενους διαμαρτύρονταν για την έντονη οσμή στον χώρο των εργοστασίων, μήνες πριν την έκρηξη που δολοφόνησε τις πέντε εργάτριες. Για να μην πούμε για τους ιδιοκτήτες και τα στελέχη της Motor Oil, που κάθε εβδομάδα μετράνε νεκρούς εργάτες!

Γεμάτη υποκρισία και η αντιπαράθεση της αντιπολίτευσης. Τσίπρας και ΠΑΣΟΚ κατήγγειλαν τις δηλώσεις, αλλά δεν λένε κουβέντα για το ευρωκοινοβούλιο, που πριν λίγα χρόνια ανα-

γνώρισε και νομιμοποίησε το δικαίωμα των εργοδοτών να απολύουν εγκύους. Αντιθέτως, παρουσιάζουν τα ευρωπαϊκά δικαστήρια ως τη μόνη λύση σε ζητήματα εργοδοτικής αυθαιρεσίας και εγκλωβίζουν εργαζόμενους που διεκδικούν το δικό τους, σε ατελείωτους νομικούς αγώνες, μακριά από απεργίες, διαδηλώσεις και όποια οργανωμένη απάντηση μπορούν να δώσουν οι εργαζόμενοι.

Για πόσο ακόμα θα μπορούν άραγε να κοροϊδεύουν τον κόσμο; Για πόσο ακόμα τα ιδεολογικά και πολιτικά τους ευφυολογήματα θα θολώνουν την πραγματικότητα που γίνεται όλο και πιο μαύρη; Για ποια ψυχική υγεία συζητάμε στην Ευρώπη, που οι εργαζόμενοι γίνονται κάθε μέρα και πιο φτωχοί; Που δουλεύουν ατελείωτες ώρες για μισθούς πείνας, που δεν ξέρουν αν θα γυρίσουν το βράδυ στο σπίτι τους ή αν θα προστεθούν στην ατελείωτη λίστα των νεκρών εργατών;

Οι διαδηλωτές σε Γαλλία, Ισπανία, Βέλγιο, Αλβανία αμφισβητούν το σύστημα και αναζητούν απαντήσεις και προοπτική. Η ψυχολογική τους κατάσταση είναι εξαιρετική, όσο βρίσκονται στον δρόμο με υψωμένες τις γροθιές.

παϊκές χρηματοδοτήσεις ιδιοποιούνται ολόκληρες θαλάσσιες περιοχές, που χαρακτηρίζονται ως Περιοχές Οργανωμένης Ανάπτυξης Υδατοκαλλιεργειών (ΠΟΑΥ) στερώνοντας το δικαίωμα πρόσβασης από τους παράκτιους αλιείς σε ζωτικά αλιευτικά πεδία, όπου εργάζονταν παραδοσιακά.

Ο νέος Αλιευτικός Κώδικας έχει δυο βασικά στοιχεία που στοχεύουν αποκλειστικά στο χτύπημα των παράκτιων αλιέων: α) το ψηφιακό Μητρώο Αλιέων και Αλιευτικών Σκαφών και β) την καθολική εφαρμογή του αναβαθμισμένου Ολοκληρωμένου Συστήματος Παρακολούθησης Αλιείας (ΟΣΠΑ), που υποχρεώνει τα μικρά σκάφη της παράκτιας αλιείας να φέρουν συστήματα εντοπισμού θέσης και ηλεκτρονικής καταγραφής των αλιευμάτων τους.

Το ψηφιακό Μητρώο θα κάνει απαγορευτικό για τον επαγγελματία ψαρά να συμπληρώνει το πενιχρό εισόδημά του με μεροκάματα σε άλλο κλάδο εργασίας, καθώς αυτομάτως θα τίθεται εκτός εκτάκτων ενισχύσεων και αποζημιώσεων. Ταυτόχρονα, όμως, θα αποτελεί και το ποινολόγιο στο οποίο θα καταγράφονται οι ποινές από το ΟΣΠΑ, το οποίο με τη σειρά του βρίθει πλήθους εξοντωτικών οικονομικών προστίμων για τους παράκτιους αλιείς, φτάνοντας ακόμη και στο «κλείδωμα» της αδειάς και στην απαγόρευση πώλησης των αλιευμάτων τους.

Είναι υποκριτικές οι περιβαλλοντικές ευαισθησίες της ΕΕ και των ντόπιων πολιτικών υπηρετών του κεφαλαίου. Η «πράσινη μετάβαση», η «προστασία της θαλάσσιας ζωής», «η διατήρηση των θαλάσσιων οικοσυστημά-

των» και άλλες τέτοιες ξύλινες εκφράσεις χρησιμοποιούνται για να κρύψουν την αποκρουστική και καταστροφική για το περιβάλλον και τον άνθρωπο ταξική πολιτική του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης, της λεηλασίας της φύσης, για το κέρδος.

Τα νέα μέτρα της κυβέρνησης αφορούν περίπου 11.000 μικρά καΐκια (παράκτιοι αλιείς), που σύμφωνα με πρόσφατα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ αλιεύουν το 23% της συνολικής ποσότητας με τον παραδοσιακό τρόπο. Από την άλλη, 231 μηχανότρατες και 219 γρι-γρι αλιεύουν βιομηχανικά το 77% της συνολικής ποσότητας, που ενώ φέρουν όλα τα συστήματα εντοπισμού, εντατικά και ανεξέλεγκτα λυμάνονται τους αλιευτικούς πόρους, καταστρέφοντας ταυτόχρονα το θαλάσσιο οικοσύστημα.

Η αντίθεση μεταξύ της μέσης βιομηχανικής και της παράκτιας αλιείας εκφράστηκε με τη συνέχιση των κινητοποιήσεων από τους παράκτιους αλιείς στις 11/10, ενώ οι ιδιοκτήτες μηχανοτραπεζών και γρι-γρι είχαν κηρύξει αναστολή από τις 9/10, μια μέρα μετά τη συνάντηση με τον Κ. Μητσοτάκη.

Η διέξοδος για τους παράκτιους αλιείς είναι να δυναμώσουν τον αγώνα τους, να οικοδομήσουν κοινό μέτωπο με τους μικρομεσαίους αγρότες στη βάση των κοινών προβλημάτων, αλλά και για την ανατροπή του νόμου 5336/2026, με κοινά μπλόκα σε δρόμους και λιμάνια, να απευθυνθούν στους εργαζόμενους και τον λαό, που αποτελούν την πραγματική δύναμη στήριξης και αλληλεγγύης.

Πάλη για αυξήσεις στους μισθούς και ζωή με δικαιώματα

Παρατεταμένη εκμετάλλευση φτώχεια και στο βάθος πόλεμος. Αυτή είναι η προοπτική που τάζει το κεφάλαιο και η κυβέρνηση για τους εργαζόμενους. Τουλάχιστον για αυτούς που δεν θα πεθαίνουν στα εργατικά ατυχήματα - εργοδοτικά εγκλήματα, που προβλέπεται και φέτος να πιάνουν αριθμούς «ρεκόρ». Αυτό το πολιτικό αδιέξοδο συνομολογούν όλα τα κόμματα της Βουλής. Από την κυβέρνηση, η οποία, σε προεκλογική περίοδο, έχει να τάξει επίθεση και μέτρα ενάντια στους εργαζόμενους, έως και την αντιπολίτευση, η οποία ψάχνει πώς να διαχειριστεί καλύτερα το «τοπίο της αθλιότητας» που διαμορφώνεται με «κοστολογημένα» προγράμματα. Για όλους αυτούς, πρέπει οι εργαζόμενοι να αποδεχθούν ότι τα δικαιώματά τους δεν χωρούν στις «κοστολογήσεις» τους και θα ζουν και θα αναπνέουν όσο το επιτρέπει το μεγάλο κεφάλαιο, και οι ιμπεριαλιστές. Αυτή είναι η πραγματικότητα

που θέλουν να συνηθίσουμε. Σε αυτή την πραγματικότητα δεν χωράνε τα εργατικά δικαιώματα, οι μισθοί και οι κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Ακόμα και τα όποια ψίχουλα δίνουν, όπως την αύξηση στον κατώτατο μισθό, φροντίζουν να τα πάρουν πίσω το επόμενο διάστημα (βλέπε ταμείο ανεργίας και την κατεύθυνση κατάργησής του). Γιατί το κεφάλαιο δεν θα παραχωρήσει τίποτα σήμερα αν δεν πιεστεί. Αυτή η κατάσταση διαμορφώνει μια πολύ συγκεκριμένη απάντηση που χρειάζεται να δοθεί από το εργατικό κίνημα. Την απάντηση της διεκδίκησης και του αγώνα της πλατιάς μάζας των εργαζομένων.

Προμετωπίδα των διεκδικήσεων σήμερα είναι η πάλη για αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής των εργαζομένων. Αυτός ο αγώνας, που όλο αναβάλλεται από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες και υπονομεύεται από τον ρεφορμισμό και την αριστερά της υποταγής με τα κοστολογημένα

τους αιτήματα (1.400 ευρώ κατώτατος κλπ.), είναι αγώνας κρίσιμος για την εργατική τάξη και τον λαό. Είναι αγώνας ο οποίος μπορεί να κάνει τους εργαζόμενους να συνειδητοποιήσουν ότι μπορούν σήμερα σε εργασιακούς χώρους και κλάδους, αν οργανωθούν και παλέψουν, να πετύχουν συγκεκριμένες νίκες. Είναι αγώνας ο οποίος εγγυάται καλύτερες συνθήκες ζωής και διαβίωσης για όποιους τον κάνουν. Είναι αγώνας που μπορεί να λειτουργήσει σαν «ομπρέλα» για μια σειρά διεκδικήσεις όπως το φτηνό ρεύμα για τον λαό, τις μειώσεις των τιμών σε βασικά αγαθά, τις μειώσεις των ενοικίων κ.ά. Η πάλη για μισθούς που να καλύπτουν τις ανάγκες μας είναι αίτημα το οποίο μπορεί να συγκροτήσει πολιτικά και ιδεολογικά τους εργάτες απέναντι στον ταξικό εχθρό. Με βάση αυτόν τον αγώνα μπορεί να καταλάβει ο εργαζόμενος ότι στον καπιταλισμό ο μισθός του δεν θα είναι ποτέ δίκαιος, αλλά θα είναι περισσότερο ή λιγότερος ανάλογα με το επίπεδο οργάνωσης και διεκδίκησής του απέναντι στα αφεντικά. Αυτή η συνειδητοποίηση είναι σημαντική για να κατανοήσει ο εργάτης τη θέση του και την προοπτική του σε αυτή την κοινωνία.

Σε αυτή την κατάσταση οι συνδικαλιστικές ηγεσίες κάνουν ό,τι μπορούν για να μην παλέψουν οι εργαζόμενοι και για να ροκανίζονται οι μισθοί μέρα με τη μέρα. Ενδεικτικό είναι το πώς έχει καταλήξει η διεκδίκηση του 13ου και 14ου μισθού για τους δημόσιους υπαλλήλους. Οι εργατοπατέρες της ΑΔΕΔΥ παρέδωσαν τους 2 μισθούς στο κράτος αμαχητί και έσυραν τις ελπίδες των εργαζομένων στα δικαστήρια και το Συμβούλιο της Επικρατείας. Στο ίδιο μοτίβο συνεχίζει και το ΠΑΜΕ, έχοντας αναλάβει πλέον την ηγεσία της ΑΔΕΔΥ. Δικαστικές αυταπάτες, εικονικοί αγώνες και οι εργαζόμενοι παρακολουθητές. Τελευταίο στιγμιότυπο αυτού του θεάτρου του παραλόγου η... κλιμάκωση της ΠΑ-

Μίτικης ΑΔΕΔΥ με την προσφυγή ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Δικαιωμάτων του Ανθρώπου! Τόσο ταξικά και τόσο αγωνιστικά.

Σε αυτό το κλίμα και χωρίς διάθεση σύγκρουσης και δημιουργίας όρων πάλης έχει κηρυχθεί από τις ηγεσίες η απεργία της ΑΔΕΔΥ στις 25 Νοέμβρη. Βασική αιτία η οργή και η αγανάκτηση των εργαζομένων μπροστά στην ακρίβεια, τη λιτότητα και το πολιτικό αδιέξοδο που τους προτείνει το σύστημα. Αυτή την οργή και αγανάκτηση θέλουν να εκτονώσουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και, μιας και βρισκόμαστε και σε προεκλογική περίοδο, να δημιουργήσουν μπόλικες εκλογικές αυταπάτες στον λαό για την προοπτική της πάλης του και την αλλαγή των συσχετισμών... στη Βουλή.

Όμως η ζωή και τα δικαιώματα των εργαζομένων δεν χωράνε στον κοινοβουλευτισμό και τον κρετινισμό του ρεφορμισμού, που επιμένει να υποτάσσεται στην αστική νομιμότητα. Οι εργαζόμενοι έχουν προοπτική και ελπίδα. Αυτή που έδειξε το πλατύ κίνημα ενάντια στις συνδικαλιστικές διώξεις και κατάφερε να κερδίσει την ανατροπή της αργίας της Χ. Χοτζόγλου. Αυτός ο αγώνας πρέπει να λειτουργήσει σαν παρακαταθήκη και να δημιουργήσει όρους πίεσης στους εργατοπατέρες και τον ρεφορμισμό.

Η απεργία στις 25 Νοέμβρη πρέπει να επεκταθεί και στον ιδιωτικό τομέα. Πρέπει άμεσα να γίνουν συνελεύσεις στα σωματεία και τους χώρους δουλειάς για να προετοιμαστεί και να πάρει χαρακτήρα αγωνιστικό. Να μην αφήσουμε την απεργία στις 25 στο έλεος του ρεφορμισμού και του υποταγμένου συνδικαλισμού. Να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας και να παλέψουμε για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς και δουλειά και ζωή με δικαιώματα.

Το «εθνικό θαύμα» της κατασκευής και ο θρήνος των πληβείων

Ο κατασκευαστικός κλάδος, το «νέο εθνικό θαύμα» σύμφωνα με το επίσημο εθνικό αφήγημα του κεφαλαίου, μετά από μια δεκαετία απόλυτης αδράνειας ζει νέες ένδοξες στιγμές ανάπτυξης και κερδοφορίας. Σε ένα τέτοιο κλίμα το βασικό ερώτημα συνεχίζει να πλανάται: Ανάπτυξη και κερδοφορία ναι, αλλά για ποιους και με ποιο τίμημα;

Τα νούμερα μιλάνε από μόνα τους. Μετά την περίοδο του Covid με βασικό όπλο του κεφαλαίου το «Ταμείο Ανάκαμψης», ο κύκλος εργασιών του κλάδου εκτινάσσεται με σωρεία κυρίως δημόσιων έργων. Το 2023 κλείνει με εργασίες ύψους 12,4 δισ. ευρώ, το 2024 με 15,7 δισ. ευρώ, το 2025 με 18,07 δισ. ευρώ, ενώ το 2026 εκτιμάται ότι θα φτάσει στα 21,4 δισ. ευρώ. Την ίδια στιγμή το ανεκτέλεστο των μεγάλων κατασκευαστικών ομίλων την τρέχουσα στιγμή αγγίζει τα 17 δισ. ευρώ. Ο κύκλος εργασιών του κατασκευαστικού κλάδου έχει πραγματικά υπερδιπλασιαστεί την τελευταία 5ετία (+140%). Οι μεγάλοι κατασκευαστικοί όμιλοι (ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, ΑΚΤΟΡ, ΜΕΤΚΑ, ΑΒΑΞ) που εμπλέκονται μαζί ή ξεχωριστά στα μεγάλα «εθνικά» έργα (Ελληνικό, Μετρό Γραμμή 4, Θεσσαλονίκης, ΒΟΑΚ, Γήπεδα ΠΑΟ, ΠΑΟΚ κ.ά.) διαχειρίζονται τεράστια χαρτοφυλάκια με τζίρους που ζαλίζουν.

Όσο το «εθνικό θαύμα» της κατασκευής μεγεθύνεται, μια άλλη παράλληλη πραγματικότητα εξελίσσεται εντός και γύρω από τα εργοτάξια - σύγχρονα κάτεργα. Για να είμαστε πιο ακριβείς θα λέγαμε ότι ολόκληρο το «εθνικό» αφήγημα της ανάπτυξης και των μεγάλων έργων έχει στηθεί επάνω στο αίμα και τον ιδρώτα χιλιάδων εργατών και εργαζομένων του κλάδου. Η εκτίναξη των νεκρών και σακατεμένων εργατών οικοδόμων εν ώρα εργασίας είναι η πιο τραγική αποτύπωση των συνθηκών εργασίας που κυριαρχούν σε όλη την κατασκευή. 44 νεκροί το

2023, 38 νεκροί το 2024, ενώ το 2025 ο κλάδος αναδεικνύεται πρώτος σε θανατηφόρα συμβάντα φτάνοντας τους 50 νεκρούς εργάτες.

Η πρόσφατη έκτακτη κυβερνητική τροπολογία για νομιμοποίηση της εργασίας τις Κυριακές στο εργοτάξιο του Παναθηναϊκού στον Βοτανικό προχωράει την επίθεση πολλά βήματα μπροστά, αφού υπερβαίνει ακόμη και το βάρβαρο δήμερο, 10-12ωρο που κυριαρχεί στον κλάδο και επιβάλλει τη δουλειά 7 στα 7. Όλα αυτά σε συνθήκες εντατικοποίησης και πίεσης για να προχωρούν τα χρονοδιαγράμματα, με μισθούς και μεροκάματα πείνας, που δεν φτάνουν για να βγει ο μήνας.

Το αρχικό ερώτημα παραμένει. Αν οι εργάτες, ντόπιοι και ξένοι, είναι αναλώσιμα εργαλεία τότε η «ανάπτυξη» τους σε ποιον απευθύνεται; Τα πρόσφατα γεγονότα με την κατασκευή της «γραμμής 4» του μετρό στην Κυψέλη και τις σοβαρές και επικίνδυνες βλάβες σε πολυκατοικίες της περιοχής και οι καταρρεύσεις κτηρίων στα Πετράλωνα και την Πλάκα λόγω τεχνικών παραλείψεων και λαθών αναδεικνύουν ακόμη μια σοβαρή πτυχή του ζητήματος που αφορά συνολικότερα τον λαό, τη νεολαία και τις συνθήκες διαβίωσης στις σύγχρονες τσιμεντούπολεις. Όλα αυτά άλλωστε συμβαίνουν μετά το έγκλημα στα Τέμπη και τη «θυσία» 57 νέων στον βωμό του κέρδους και του ξεπουλήματος.

Το κατασκευαστικό κεφάλαιο, το κράτος και συνολικότερα το σύστημα της εξάρτησης, της εξαθλίωσης και της εκμετάλλευσης αναζητούν το εύκολο και γρήγορο χρήμα, τη μοιρασιά των ευρωπαϊκών κονδυλίων αναμεταξύ τους και για όσο προλαβαίνουν, μέχρι δεκάρας. Υπό αυτές τις συνθήκες, οι τεχνικές προδιαγραφές, η ποιότητα των κατασκευών και συνολικότερα η ζωή και το μέλλον του λαού και της νεολαίας έρχονται για άλλη μια φορά και κατά συρροή σε δεύτερη μοίρα.

Οι υγειονομικοί μπορούν να βρουν

Η επίθεση του συστήματος στον τομέα της υγείας προχωράει γοργά και προς τις δύο κατευθύνσεις και στοχεύσεις. Από τη μία χτυπάει όλα τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των υγειονομικών, με τη μόνιμη και σταθερή δουλειά να βρίσκεται στον πυρήνα της επίθεσης, και από την άλλη τσακίζει συνολικά το δικαίωμα του λαού στην περίθαλψη.

Οι εργαζόμενοι υγειονομικοί θα συγκροτηθούν απέναντι στο πρώτο και από κοινού με τον λαό θα παλέψουν ενάντια στο δεύτερο.

Η βάση συγκρότησής τους είναι οι όροι και οι συνθήκες δουλειάς που βιώνουν στον εργασιακό τους χώρο. Αυτά που αντιμετωπίζουν καθημερινά και νιώθουν στο πετσί τους: ασφυκτική εντατικοποίηση, εξαντλητικά ωράρια, πολλαπλές εφημερίες, απανωτές βάρδιες, μετακινήσεις, εντέλλεσθε, πενιχροί μισθοί. Χωρίς να λείπει, ταυτόχρονα και συμπληρωματικά, η τρομοκρατία από διευθυντές, προϊσταμένους και διοικήσεις, οι απειλές και τα πειθαρχικά.

Πάνω σε αυτή την υλική βάση διαμορφώνεται και το πλαίσιο των αιτημάτων και διεκδικήσεών τους. Οι πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος της ζωής είναι από τα πρώτα που αναδεικνύονται, μαζί με τη πάλη για τον 13ο και 14ο μισθό. Αυτά, όχι σαν λογιστικό ή νομικό ζήτημα, αλλά ως ζήτημα πάλης. Οι μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, κόντρα στην εντατικοποίηση όλων των συμβασιούχων. Η υπεράσπιση της μόνιμης και σταθερής δουλειάς, ενάντια στην αξιολόγηση και την αναθεώρηση του συντάγματος. Ο χαρακτηρισμός του χώρου ως ανθυγιεινού με ό,τι αυτό συνεπάγεται (ωράριο, μισθοί, ανάπαυση, άδειες, χρόνος συνταξιοδότησης).

Η βελτίωση των όρων δουλειάς περνάει μέσα από τη μαζική αντίσταση στην επίθεση που διεξάγεται. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος πέρα από την οργάνωση μαζικών αγώνων με διάρκεια, τη μαζικοποίηση των απεργιών, το δυνάμωμα των σωματείων και των

21/10 Απεργία στην Εκπαίδευση

Οι εκπαιδευτικοί θα δώσουν την απάντησή τους στον δρόμο!

23/10 το τελικό Πειθαρχικό για Δ. Χαρτζουλάκη και Χ. Χοτζόγλου

Για 21/10 αποφασίστηκε τελικά από τις Ομοσπονδίες στην Εκπαίδευση (ΟΛΜΕ και ΔΟΕ) να δοθεί το πρώτο απεργιακό βήμα. Σχεδόν 2 μήνες από το άνοιγμα των σχολείων χρειάστηκε ο κυρίαρχος συνδικαλισμός, και με τα χιλιάδες προβλήματα να αναδεικνύονται συνεχώς, για να αποφασίσει να προχωρήσει σε μια απεργία.

Είναι άλλο ένα δείγμα του τι θα σημαίνει η πρωτιά της ΑΣΕ (ΠΑΜΕ) στις συγκεκριμένες Ομοσπονδίες. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακολουθείται πλήρως ο σχεδιασμός της επί δεκαετιών ξεπουλημένης συνδικαλιστικής ηγεσίας! Είναι άλλο ένα δείγμα ότι το ΠΑΜΕ επιχειρεί να χρησιμοποιήσει τις πρωτιές αυτές ως διόδους διαπραγμάτευσης και συνδιαλλαγής με το κράτος και τη διοίκηση. Άλλωστε, τέτοιο βήμα αποτελεί και η συμμετοχή του (μετά από 6 χρόνια απουσίας) στις ηλεκτρονικές εκλογές για τα κρατικά Υπηρεσιακά Συμβούλια.

Οι εργαζόμενοι έχουν, όμως, τα δικά τους προβλήματα και τους δικούς τους λόγους για να βγουν και να παλέψουν, να αναζητήσουν τον δικό τους «γαλλικό» δρόμο.

Έτσι και στο δημόσιο σχολείο, που παρόλη την «προεκλογική περίοδο» (όπως διάφοροι συνηθίζουν να λένε), η σχολική χρονιά προχωράει με χιλιάδες κενά σε εκπαιδευτικούς, αφού έχουν πέσει μαζικές περικοπές -ειδικά στην Παράλληλη Στήριξη-, ενώ το προηγούμενο διάστημα είχαμε μαζικό κύμα συγχωνεύσεων τμημάτων σε περιοχές της Νότιας Αθήνας.

Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση επιμένει και προωθεί την πολιτική της τρομοκρατίας, της πειθαρχίας και της κατηγοριοποίησης μέσω της αξιολόγησης. Μάλιστα, έχουν ήδη προαναγγείλει νέο νο-

μοσχέδιο, το οποίο θα την κάνει πιο γρήγορη και αποτελεσματική, με αναβαθμισμένο ρόλο στον διευθυντή/αξιολογητή του σχολείου! Παράλληλα, το ΥΠΑΙΘ έχει υποσχεθεί το πολυσυζητημένο Εθνικό Απολυτήριο!

Και όλα αυτά, στο φόντο μιας πολιτικής που λέει σε όλους τους εργαζόμενους ότι δεν πρέπει να διεκδικούν, γιατί διαταράσσουν τη δημοσιονομική πειθαρχία. Τι και αν ο μισθός (που ξεκινάει από τα 790€ για τον νεοδιόριστο εκπαιδευτικό) δεν φτάνει ούτε για ζήτω!

Έχουν πολλά επίδικα οι εκπαιδευτικοί, για να βρεθούν στον δρόμο και να αρχίσουν να στήνουν τον αγώνα τους. Γιατί παράλληλα με αυτά εξελίσσονται μια σειρά εκδικάσεις πειθαρχικών για συνδικαλιστικούς λόγους, σε έναν αγώνα που εξελίσσεται εδώ και χρόνια, και παρ' όλες τις υπονομιώσεις, φέρνει αποτελέσματα. Έτσι, είχαμε το προηγούμενο διάστημα την επιστροφή της Χρύσας στο σχολείο, τις συνεχόμενες αθώωσεις εκπαιδευτικών για την Απεργία-Αποχή από την ατομική αξιολόγηση, αλλά και την πρόσφατη (στις 7/10) πανηγυρική αθώωση των 4 συνδικαλιστών στα δικαστήρια (3 από το ΔΣ ΕΛΜΕ Πειραιά και του προέδρου του ΕΚΠ) για τις κινητοποιήσεις στο Δημοτικό Θέατρο ενάντια στη διημερίδα για την προσφορά των ιδιωτικών σχολείων στην εκπαίδευση, που διοργανώθηκε από τη ΔΙΔΕ Πειραιά, αλλά και για κινητοποιήσεις που είχαν γίνει ενάντια στις πρώτες διώξεις! Αυτά τα θετικά αποτελέσματα, που δείχνουν ότι οι αγώνες μπορούν και φέρνουν νίκες, είναι που δείχνουν ότι η κυβέρνηση δεν είναι ανυποχώρητη και ότι η κυβερνητική πολιτική μπορεί να ηττηθεί!

Για όλους αυτούς τους λόγους, η εκ-

δίκαση του Πειθαρχικού των Δ. Χαρτζουλάκη και της Χ. Χοτζόγλου έχει διπλή σημασία. Από τη μία, γιατί αποτελεί συνέχεια μιας υπόθεσης με κεντρική πολιτική σημασία, τόσο για την κυβέρνηση και την εφαρμογή της πολιτικής της, όσο και για το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε όλα αυτά τα χρόνια. Από την άλλη, γιατί μπορεί να επιλεχθεί ως μια υπόθεση όπου θα εκφραστεί ο ρεβανσισμός της διοίκησης και του κράτους, απέναντι σε όλες τις υπόλοιπες πειθαρχικές υποθέσεις που είχαν θετική έκβαση. Ακριβώς για να μην περάσει το μήνυμα της καταβαράθρωσης της κυβερνητικής πολιτικής. Με βάση αυτό, η υπονόμηση της κινητοποίησης από τις ΑΣΕ-ΔΑΚΕ τόσο στην ΟΛΜΕ, που δήλωσαν ότι δεν θα γίνει απεργία εκείνη την μέρα, αλλά μό-

νο μια στάση εργασίας και μόνο για την Αττική, είναι ακόμα μεγαλύτερη!

Έτσι, η σημασία που έχει η μάχη που δίνεται στα πρωτοβάθμια σωματεία (ΕΛΜΕ-ΣΕΠΕ), για να παρθούν αποφάσεις και για τις 23/10 είναι κρίσιμης σημασίας. Βέβαια, έχει αποδειχθεί ότι ούτε αυτό φτάνει, αν δεν ενεργοποιηθεί κόσμος «από τα κάτω», που θα πιέσει και θα επιβάλει καταστάσεις. Μέχρι στιγμής, αυτό έχει γίνει 2 φορές στα Πειθαρχικά των συναδέλφων (23/10/24 και 29/4/26). Υπάρχουν οι δυνατότητες να ξαναγίνει! Για αυτό, αγωνιστικά ραντεβού στις 21/10 στην απεργιακή συγκέντρωση στις 12:00 στα Προπύλαια και στις υπόλοιπες πόλεις, αλλά και στις 23/10 στις 09:00 στην ΠΔΕ Αττικής, όπου εκδικάζεται το Πειθαρχικό των Δ. Χαρτζουλάκη και Χ. Χοτζόγλου!

Δημόσιο

Οι πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς να γίνουν ζήτημα πάλης

Οι μισθοί στο δημόσιο, ήδη από την περίοδο των μνημονίων, καταγράφουν μια συνεχή πτωτική πορεία, τόσο σε ονομαστική όσο και κυρίως, σε πραγματική αξία. Με τα μισθολόγια του 2011 και του 2015 καταργήθηκαν δεκάδες επιδόματα, πάγωσε η μισθολογική ωρίμανση για μια διετία και «αναδιαρθρώθηκαν» οι βασικοί μισθοί με αποτέλεσμα τη μείωση των καθαρών αποδοχών από 20% έως 53%! Μόνο η κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού σήμανε αυτόματη ονομαστική μείωση του ετήσιου εισοδήματος κατά 14,3%.

Την ίδια περίοδο, από το 2009 έως σήμερα, το κόστος για το βασικό «καλάθι της νοικοκυράς» (διατροφή, στέγαση, μεταφορές) αυξήθηκε κατά 44,8% με αποτέλεσμα, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, η αγοραστική αξία να συνεχίζει να καταγράφει πραγματική μείωση άνω του 20% λόγω του πληθωρισμού και της ακρίβειας. Μείωση που δεν μπόρεσαν, όπως ήταν αναμενόμενο, να ανακόψουν οι μικρές ονομαστικές αυξήσεις που δόθηκαν τα τελευταία χρόνια: η οριζόντια αύξηση 70€ το 2024 και 40€ τον Απρίλιο του 2026.

Σήμερα, ο εργαζόμενος στο δημόσιο στην Ελλάδα υπολείπεται κατά 58% από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο και σε ονομαστικά εισοδήματα βρίσκεται χαμηλότερα από τη Βουλγαρία και τη Ρουμανία.

Ο μύθος δε ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι είναι «προνομιούχοι» σε σύγκριση με τον ιδιωτικό τομέα έχει καταρριφθεί προ πολλού. Μελέτη του Κέντρου Προγραμματισμού και Οικονομικών Ερευνών (ΚΕΠΕ) δείχνει υστέρηση μηνιαίων αποδοχών μεταξύ 15,8% ως 18,6% του δημόσιου τομέα έναντι του ιδιωτικού, συγκρίνοντας εργαζόμενους με το ίδιο εκπαιδευτικό επίπεδο, προϋπηρεσία και ηλικία.

Δεν είναι, λοιπόν, μόνο η απώλεια του 13ου και 14ου μισθού που έχει καταστήσει τους δημοσίου υπαλλήλους, ιδίως όσους δουλεύουν σε νευραλγικούς τομείς όπως η εκπαίδευση και η υγεία, εργαζομένους «β' κατηγορίας».

Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση, κυβέρνηση και αντιπολίτευση έχουν να δώσουν μόνο «κοστολογημένα» προγράμματα με μικρές αποκλίσεις και χωρίς ουσιαστικές διαφορές, με αποκορύφωμα εμπαιγμού τα 500 ευρώ «με υποσχετική» για τον Δεκέμβριο του 2027! Ας μην ξεχνάμε, δε, ότι έπεται και η συνταγματική αναθεώρηση, που, σε συνέχεια του νόμου για τον κατώτατο μισθό, θα επιβάλει συστηματικά τον «κόφτη» και τη δημοσιονομική πειθαρχία.

Δεν είναι λοιπόν αρκετά αυτά τα στοιχεία, και άλλα τόσα που βιώνουν οι εργαζόμενοι κάθε μέρα, για να τεθεί επιτέλους στα σοβαρά το ζήτημα των πραγματικών αυξήσεων στους μισθούς ως βασικό αίτημα πάλης στο δημόσιο; Να βγει από τις αίθουσες των δικαστηρίων και τα έδρανα της Βουλής και να μπει στους χώρους δουλειάς, στις γενικές συνελεύσεις και στον δρόμο της διεκδίκησης, εκεί που πραγματικά μπορεί να παλευτεί και να κερδηθεί; Να πάψει να είναι αίτημα που διαχειρίζονται οι δικηγόροι και οι τροπολογίες και να γίνει αντικείμενο πάλης και διεκδίκησης στα χέρια των εργαζομένων; Γιατί αυτό δεν έχει γίνει ακόμα στα σοβαρά. Και δεν έχει γίνει, με συγκεκριμένες ευθύνες της συνδικαλιστικής ηγεσίας της ΑΔΕΔΥ, που, όλο αυτό το διάστημα, έσπερνε αυταπάτες για τη διεκδίκηση του 13ου και 14ου μισθού, αυταπάτες για τον ρόλο των δικαστηρίων και των οδηγιών της ΕΕ και φρούδες ελπίδες ότι δήθεν η κυβέρνηση θα δώσει κάτι προεκλογικά...

διέξοδο μέσα από την πάλη τους

διαδικασιών τους, με συνελεύσεις, κινητοποιήσεις και απολογισμό. Αλλά και εκτός των σωματείων, όταν αυτά είναι αδρανή, μέσα από επιτροπές αγώνα και πρωτοβουλίες. Είναι απαραίτητο να αναληφθεί η αρμοδιότητα του αγώνα από τους ίδιους τους εργαζόμενους, συμμετέχοντας στις διαδικασίες ουσιαστικά και όχι αναθέτοντάς τον σε κάποιους δήθεν ειδικούς.

Σε αυτή τη διαδικασία οι επιμέρους εστίες αντίστασης μπορούν να συμβάλουν σημαντικά στα βήματα συγκρότησης των υγειονομικών και κατορθώνουν νίκες (όπως πρόσφατα στο ΓΝ Ιωαννίνων Χατζηκώστα), ενώ αλληλοτροφοδοτούν και την αναγκαία κεντρική πολιτική μάχη που πρέπει να δοθεί.

Ταυτόχρονα, πρέπει να ξεπεραστούν μια σειρά αντιλήψεις και πρακτικές, που με ευθύνη των συστημικών δυνάμεων και της ρεφορμιστικής αριστεράς δρουν παραλυτικά και απονεκρώνουν το κίνημα. Δεν αποτελούν αγώνα οι δικαστικές προσφυγές που έφτασαν μάλιστα μέχρι και το ευρωπαϊκό δικαστήριο, αφού τα εγχώρια δεν μας δικαίωσαν, αλλά σπέρνουν αυ-

ταπάτες και ανάθεση. Δεν είναι πραγματικός αγώνας οι απεργίες - τουφεκίες κάθε 4 μήνες που παρουσιάζονται σαν κλιμάκωση και οι κινητοποιήσεις κάποιων εκπροσώπων μόνο για τη φωτογραφία. Δεν είναι διεκδίκηση η συνδιαλλαγή με τις διοικήσεις και η τηλεοπτική αψιμαχία με τον υπουργό. Σπέρνουν εκλογικές αυταπάτες με τους εργαζόμενους στη γωνία, παρακολουθητές και στην καλύτερη απλούς ψηφοφόρους.

Το κίνημα των υγειονομικών θα πρέπει να στηθεί κόντρα στον εικονικό συνδικαλισμό και την ανάθεση με κατεύθυνση αναμέτρησης απέναντι στο σύστημα. Έχοντας καθαρό πως παλεύει για δικαιώματα και όχι για την υπεράσπιση κάποιου μοντέλου (ΕΣΥ). Και στον βαθμό που θα προχωράει η συγκρότηση των εργαζομένων, θα παλεύουν για εργασιακά δικαιώματα και, μαζί με τον λαό του οποίου τα δικαιώματα βρίσκονται στο στόχαστρο της ίδιας επίθεσης, για ίση, πλήρη, δωρεάν περίθαλψη.

Η πραγματικότητα δεν λογαριάζει από ψέματα

Η ακαδημαϊκή χρονιά ξεκινάει με εκατοντάδες νέους φοιτητές να μην εγγράφονται στις σχολές που πέρασαν λόγω οικονομικών δυσκολιών. Αυτή ήταν η είδηση που είδαμε λίγες μέρες αφότου άνοιξαν τα Πανεπιστήμια. Και ενώ η κάθε λαϊκή οικογένεια αντιλαμβάνεται πως το κόστος σπουδών (όπως και συνολικά ζωής) είναι πλέον δυσβάσταχτο, βγήκαν ξανά τα κάθε είδους φερέφωνα να μας πείσουν πως όλα είναι καλά! Να μας πείσουν ότι όσοι δεν κατορθώνουν να σπουδάζουν είναι μειοψηφία και να σταματήσουμε πια να είμαστε μίζεροι και γκρινιάρηδες, που λέει και ο Άδωνις.

Έτρεξαν πρυτάνεις και υπουργοί να στήσουν το πολυπόθητο αφήγημα της ευημερίας. Και γεμίσαμε με ποσοστά και μαγειρέματα που δείχνανε ότι φέτος είμαστε καλύτερα από πέρσι και πρότεινε ο καθένας το μακρύ του και το κοντό του. Από συγχωνεύσεις τμημάτων μέχρι περιορισμό των εισακτέων (πόσο ακόμα;). Με θράσος διαλαλούν πως κάνουν ό,τι μπορούν για να μειώσουν το κόστος των σπουδών, προσπαθώντας να διώξουν το βάρος από πάνω τους. Μπορεί να φταίνει οι

μαθητές που δεν διαβάζουν και περνάνε σε σχολές που δεν τους αρέσουν, με αποτέλεσμα να μην εγγράφονται σε αυτές, μπορεί να φταίει που δεν ξέρουν τι θέλουν και αλλάζουν γνώμη, μπορεί ακόμα και να φταίει ο γονιός που δεν τα βγάζει πέρα για να σπουδάσει το παιδί του, αλλά σίγουρα δεν φταίει η κυβερνητική πολιτική.

Τα ψέματα και η υποκρισία τους δεν πείθουν κανέναν. Ο λαός και τα παιδιά του ξέρουν πολύ καλά τους υπεύθυνους, αυτούς που γκρεμίζουν τα όνειρα, τα δικαιώματα και το μέλλον τους. Και υπεύθυνος δεν είναι άλλος από το σύστημα της φτώχειας και της εκμετάλλευσης καθώς και τα κόμματά του που εφαρμόζουν αυτήν την πολιτική. Την πολιτική της ανεργίας, του εργασιακού μεσαίωνα και των πενιχρών μισθών που δεν φτάνουν ούτε μέχρι τις 15 του μήνα. Την ίδια στιγμή που η ακρίβεια χτυπάει κόκκινο, οι μισθοί δεν ανταποκρίνονται ούτε στο ελάχιστο στο κόστος ζωής, ενώ, και με τη βούλα πλέον, ο εργαζόμενος λαός αναγκάζεται να κάνει δυο και τρεις δουλειές για να επιβιώσει. Βέβαια, λύσεις υπάρχουν πολλές, και το πολιτικό προσωπικό είναι εδώ για να τις

δώσει... Ας θυμηθούμε μόνο ότι μια οικογένεια χορταίνει με τوست!

Αυτοί που τόσο ωμά τσαλαπατάνε τις ζωές των νέων, το ίδιο ωμά γκρεμίζουν και τα δικαιώματά τους. Ξεχάστε το πανεπιστήμιο «των παροχών», πρέπει να χτιστεί ένα αντίστοιχο της κοινωνίας. Πανεπιστήμια χωρίς δικαιώματα, των λίγων και εκλεκτών, όπου παιδιά από φτωχές και λαϊκές οικογένειες θα μπαίνουν όλο και πιο δύσκολα. Η εκπαίδευση (που ποτέ στον καπιταλισμό δεν ήταν δημόσια και δωρεάν, αλλά κρατική και λιγότερο ή περισσότερο ακριβή, ανάλογα με τις επιτυχίες του λαϊκού κινήματος) κυριαρχείται όλο και περισσότερο από το «πλήρωσε για να σπουδάσεις» και από τους ολοένα και μεγαλύτερους ταξικούς φραγμούς.

Αυτό ξεκινάει από τα πολύ μικρά σχολικά χρόνια και διαρκώς οξύνεται. Στο σχολείο της ΕΒΕ, της Τράπεζας Θεμάτων και του Εθνικού Απολυτηρίου που θέλουν να φέρουν, στα Ωνάσεια σχολεία, δεν χωράνε όλοι. Και φυσικά όλο και λιγότεροι χωράνε στα Πανεπιστήμια που θέλουν να φτιάξουν.

Την ίδια στιγμή που τα ενοίκια αγγίζουν το ½ του βασικού μισθού, η είσοδος στις εστίες, στην υποτιθέμενη δωρεάν στέγαση, έχει γίνει ένας διαγωνισμός φτώχειας. Η ανέγερση νέων εστιών είναι το παραμύθι των πρυτάνεων και των υπουργών. Όχι απλά δεν φτιάχνονται νέες, αλλά οι λίγες που υπάρχουν (που προφανώς δεν φτάνουν για όλους τις έχουν ανάγκη) βρίσκονται παρατημένες. Οι φοιτητές μπαίνουν σε δωμάτια εγκαταλελειμμένα από όποια φροντίδα, με αποτέλεσμα να ζουν μέσα στο κρύο, την υγρασία, τη βρωμιά, ενώ βασικά πράγματα, όπως ζεστό νερό και θέρμανση, είναι ξένες λέξεις.

Η εγκατάλειψη των εστιών έχει οδηγήσει συχνά πυκνά και σε ατυχήματα. Αυτή είναι η μοίρα των πιο φτωχών παιδιών. Η απάντηση του κράτους; Απλή και κυνική. Ακόμα περισσότερα κριτήρια για ένα δωμάτιο 10 τετραγωνικών, εξώσεις για να δημιουργηθεί κενός χώρος, καταστολή, πειθαρχία και φυσικά ΧΑΡΑΤΣΙ. Και όποιος δεν πληρώνει, ας γυρίσει στο σπίτι του. Αυτά σε συνδυασμό με την πλήρη κατάργηση κατά τόπους τής δωρεάν μετακίνησης ή/και σίτισης είναι μόνο λίγα από τα εμπόδια που κάνουν τις σπουδές απρόσιτες για πολλούς νέους. Γιατί, και να τα καταφέρουν, οι διαγραφές και τα πειθαρχικά περιμένουν να κόψουν εκατοντάδες που δεν συμμορφώνονται.

Η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της προσπαθούν να χρυσώσουν το χάπι, αλλά δεν περνάει. Ο λαός δεν μπορεί να συμβιβαστεί με τη φτώχεια που του τάζει το σύστημα, δεν μπορεί να δεχτεί ότι αδυνατεί να σπουδάσει τα παιδιά του. Η νεολαία δεν θα υποταχθεί στο μαύρο μέλλον που της ετοιμάζουν. Ο δρόμος είναι ένας: απέναντι στο σύστημα και μακριά από τη συνδιαλλαγή του ρεφορμισμού. Οι φοιτητές θα κερδίσουν τα δικαιώματά τους σε δημόσιες και δωρεάν σπουδές για όλους μόνο μέσα από τους αγώνες τους. Η νεολαία θα κερδίσει τη ζωή και το μέλλον της μόνο μέσα από την αντίσταση στην επίθεση και τους φορείς της, μόνο με τη διεκδίκηση και την πλήρη αντίθεση στο σύστημα και τις κυβερνήσεις του θα πάρει πίσω ό,τι της έχουν κλέψει!

Οι φοιτητές μπροστά στις συνεργασίες ελληνικών και ισραηλινών ΑΕΙ

Το υπουργείο Παιδείας παίρνει την κατάσταση στα χέρια του και καλεί τα ΑΕΙ της χώρας να συνεργαστούν με ισραηλινά πανεπιστήμια. Σύμφωνα με δημοσίευμα της Εφ.Συν, στάλθηκε πρόσκληση «να προβούν σε ακαδημαϊκή και ερευνητική συνεργασία με αντίστοιχα ισραηλινά», με την επιστολή προς τις διοικήσεις των ελληνικών ανώτατων ιδρυμάτων, όχι μόνο να προτρέψει στη συγκεκριμένη συνεργασία, αλλά να τονίζει τη «στρατηγική προτεραιότητα του ισραηλινού υπουργείου» για διμερείς ερευνητικές συνεργασίες γενικώς στην Ανατολική Μεσόγειο και ειδικώς με την «Ελλάδα χώρα-εταίρο».

Προτροπές, χρηματοδοτήσεις, υπενθυμίσεις των προηγούμενων πετυχημένων συνεργασιών των δύο χωρών σε όλους τους κλάδους, αξιοποιούνται ως κίνητρα για τα πανεπιστήμια για να προχωρήσουν σε συμφωνίες, φυσικά για όσα δεν το έχουν ήδη κάνει!

Ο εξαρτημένος ελληνικός καπιταλισμός, στρώνοντας τα κόκκινα χαλιά του για τα πανεπιστήμια του κράτους-δολοφόνου, προσπαθεί να προσαρμόσει την εκπαίδευση για να ανταποκριθεί στις ανάγκες μιας εξαρτημένης χώρας που ετοιμάζεται για το επικείμενο παγκόσμιο μακελειό. Σύμφωνα, άλλωστε, και με τα δημοσιεύματα, δεν είναι κρυφή η στρατηγική πλευρά των συγκεκριμένων συνεργασιών. **Πώς να κρυφτεί ο χαρακτήρας της εκπαίδευσης σε αυτό το σύστημα...**

Δεν φτάνουν οι ασπίδες «προστασίας» και τα πολεμικά υλικά που ανταλλάσσονται. Ελλάδα και Ισραήλ κοιτάνε να βαθύνουν ακόμα περισσότερο τις σχέσεις τους, αυτή τη φορά εστιάζοντας στη

νεολαία. Μαζί, λοιπόν, με την τρομοκρατία, την καταστολή στις πορείες αλληλεγγύης, τις διώξεις σε φοιτητές και εργαζομένους που στηρίζουν τον Παλαιστινιακό λαό, το ντόπιο αστικό σύστημα απλώνει τα πλοκάμια του άμεσα και προκλητικά στην εκπαίδευση. Ακαδημαϊκές και ερευνητικές συνεργασίες, ωδή στις άριστες σχέσεις των δύο χωρών, που θα ξεπλένουν, ακόμα και θα τροφοδοτούν, τη γενοκτονία στην Παλαιστίνη. Παράλληλα, εννοείται, θα επικυρώνουν μέρα με τη μέρα την εξάρτηση της χώρας από τις αμερικανονατοϊκές δυνάμεις. Γι' αυτό δίνουν χώρο στο μαντρόσκυλο των Αμερικάνων να συμβάλει στην ιδεολογική προετοιμασία της νεολαίας της χώρας, ώστε να την πείσουν ότι το μέλλον της είναι στα πολεμικά σφαγεία.

Οι φοιτητές, όμως, βλέπουν το μέλλον τους αλλού. Βλέπουν το μέλλον τους στους αγώνες των Παλαιστινίων, που αντιστέκονται στην καταπίεση. Διαδηλώνουν για μια ελεύθερη Παλαιστίνη, αρνούνται τη γενοκτονία, δείχνουν την αλληλεγγύη τους, και όλα αυτά δηλώνουν και την έμπνευση που παίρνουν από τους λαούς που με την πάλη τους μπαίνουν εμπόδιο στον αφανισμό τους. Αυτή την έμπνευση, λοιπόν, φοβούνται και θέλουν να δείξουν σε κάθε νεολαίο και με κάθε τρόπο ότι αν βρίσκεται με την πλευρά της Παλαιστίνης θα έχει συνέπειες, όπως ο ΖΜ με τους 14 μήνες φυλάκισης για το σύνθημα στο ΕΜΠ. Αλλά όσο κι αν η κυβέρνηση επιβάλλει το κράτος-δολοφόνο και τα πανεπιστήμιά του, θα συνεχίσει να βλέπει τη νεολαία με τις παλαιστινιακές σημαίες στο χέρι. Στις συναυλίες, στις πλατείες, στους δρόμους...

Μαθητές Διαιτητές σε στημένο παιχνίδι

Νέο σχολικό θεσμό ανακοίνωσε το υπουργείο Παιδείας μαζί τον υπουργό Δικαιοσύνης Γ. Φλωρίδη. Πρόκειται για τον θεσμό της διαμεσολάβησης. Μαθητές θα γίνονται διαμεσολαβητές στις συγκρούσεις των συμμαθητών τους. Τι εννοούν όμως στην πραγματικότητα με τις συγκρούσεις και βασικά ποιος καλλιεργεί τη διάθεση για σύγκρουση στη νεολαία; Ποιος θα ορίζει το πλαίσιο με το οποίο θα παρεμβαίνουν οι διαμεσολαβητές-μαθητές στους συμμαθητές τους και τι θα τους λένε;

Βρισκόμαστε σε μια εποχή που η σημερινή νεολαία και πόσο μάλλον η μαθητική είναι γεμάτη από αδιέξοδα και χτυπιέται από παντού. Η καθημερινότητά με τα μαθήματα και την προετοιμασία για τις πανελλήνιες είναι απάλευτη. Τρέχουν συνεχώς από το σχολείο στο φροντιστήριο για να βγάλουν την ύλη μπας και καταφέρουν να αποστηθίσουν κάτι για να γράψουν πάνω από την ΕΒΕ, μήπως και τελικά περάσουν στο πανεπιστήμιο. Το αποτέλεσμα είναι να υπάρχει ελάχιστος χρόνος για κοινωνική ζωή που κι εκεί το σύστημα παρεμβαίνει ασταμάτητα και τη γεμίζει συνεχώς αδιέξοδα. Ούτε λίγο ούτε πολύ με τα πρότυπα ζωής τα οποία προάγει λέει ότι η μόνη λύση για να «πετύχει» κάποιος είναι ο ατομικός δρόμος. Να ανταγωνίζεσαι συνεχώς τον διπλανό σου, να πρέπει να είσαι πάντε τέλειος σε όλα κι αν δεν τα καταφέρεις είναι δική σου ευθύνη. Φταις εσύ που δεν κατάφερες να περάσεις στο πανεπιστήμιο, ενώ υπάρχουν παντού κόφτες στα σχολεία, φταις εσύ που δεν μπορείς να τελειώσεις το πανεπιστημίο, ενώ παράλληλα πρέπει να δουλεύεις και σε διαγράφουν, φταις εσύ που δεν μπορείς να συντηρήσεις το σπίτι σου, ενώ σε πληρώνουν με μισθούς πείνας.

Όλα αυτά βιώνει ένας μαθητής και αγανακτεί. Αμφισβητεί αυτόν τον κόσμο που συνεχώς σαπίζει και δεν έχει τίποτα να του τάξει παρά μόνο φτώχεια, εκμετάλλευση και πολέμους και στρέφεται ενάντια σε αυτό δικαίως. Αυτό όμως είναι κάτι το οποίο δεν συμφέρει καθόλου το ίδιο το σύστημα και τις κυβερνήσεις του, γι' αυτό θεοπίζουν μια σειρά από νόμους και σχεδιασμούς με στόχο να τρομοκρατήσουν και να καταστείλουν την οργή της νεολαίας.

Αυτό ακριβώς έρχεται να κάνει και ο θεσμός της διαμεσολάβησης στα σχολεία και μάλιστα από νωρίς, από το δημοτικό. Με πρόσχημα τις «εντάσεις μεταξύ των μαθητών», τον θυμό και την οργή που οι ίδιοι δημιουργούν με όλες αυτές τις πιέσεις, «προσπαθούν» να τις λύσουν στρέφοντας τους μαθητές τον έναν ενάντια στον άλλο. Κάποιοι δηλαδή θα είναι οι κακοί μαθητές που δημιουργούν προβλήματα και κάποιοι οι καλοί που θα προσπαθούν να τα λύσουν. Λίγο πιο συγκεκριμένα, στόχος τους είναι να υπάρχει σε κάθε σχολείο μια ομάδα μαθητών, 2 και περισσότεροι, οι οποίοι θα είναι η ομάδα διαμεσολάβησης υπό την εποπτεία-συμβούλευση καθηγητή. Φυσικά όλο αυτό δεν θα δρα ανεξάρτητα με βάση την προσωπική κρίση καθηγητή και μαθητών, αλλά θα υπάρχει μια γενικότερη κατεύθυνση από το υπουργείο. Και προφανώς θα υπάρχει και έλεγχος στο ποιοι απαρτίζουν αυτές τις ομάδες.

Από τους σοβάδες που πέφτουν μέχρι τις προσαγωγές μαθητών Σχολεία του Μεσαίωνα, ταξικά και επικίνδυνα

Για τη νέα σχολική χρονιά, η κυβέρνηση υποσχόταν σχολεία υψηλής τεχνολογίας, με «ενσωμάτωση της Τεχνητής Νοημοσύνης (AI), αναβάθμιση των υποδομών και επέκταση των ψηφιακών εργαλείων για μαθητές και εκπαιδευτικούς». Η πραγματικότητα, ωστόσο, είναι αποκαλυπτική και τραγικά διαφορετική: τα σχολεία που καλούνται οι μαθητές να παρακολουθήσουν καθημερινά είναι σχολεία ταξικά, που τους εξοντώνουν με εξετάσεις και αποκλείουν τα παιδιά από τα φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά και σχολεία επικίνδυνα, ακόμα και για τη σωματική ακεραιότητα μαθητών και εκπαιδευτικών.

Από τη μία βλέπουμε σχολεία-βιτρίνες, όπως τα Ωνάσεια, τα Πρότυπα και τα Πειραματικά, για λίγους και εκλεκτούς, και από την άλλη σχολεία σε λαϊκές περιοχές που καταρρέουν. Η αντίθεση αυτή είναι ηχηρή και βαθύτατα ταξική. Αυτή η εικόνα της διάλυσης δεν είναι τυχαία. Συνδέεται άμεσα με την πολιτική της αξιολόγησης και της κατηγοριοποίησης των σχολικών μονάδων, που εγκαταλείπει τα σχολεία των λαϊκών συνοικιών στην τύχη τους. Έτσι, τα σχολεία των φτωχών γειτονιών μάζουν νερά, έχουν στέγες που μπορεί να καταρρέουν, δεν έχουν θέρμανση κ.λπ.

Σχολεία ταξικά - εξεταστικά κάτεργα και αποκλεισμοί για τα παιδιά του λαού

Πίσω από την κυβερνητική ρητορική περί «αριστείας», κρύβεται ένας συγκροτημένος μηχανισμός ταξικού αποκλεισμού, που μετατρέπει το σχολείο σε ένα αδίστακτο εξεταστικό κάτεργο. Η Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ) και η Τράπεζα Θεμάτων πετούν κάθε χρόνο δεκάδες χιλιάδες μαθητές από τα φτωχά λαϊκά στρώματα εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, σπρώχνοντάς τους από νωρίς στην αρένα της άγριας εκμετάλλευσης, της ανειδίκευτης και κακοπληρωμένης εργασίας.

σης, της ανειδίκευτης και κακοπληρωμένης εργασίας.

Την ίδια στιγμή, ο σχεδιασμός για το Εθνικό Απολυτήριο δεν αποτελεί τίποτα λιγότερο από ένα εργαλείο βίαιου ξεκαθαρίσματος. Ισοδυναμώντας ουσιαστικά με «τέσσερις Πανελλήνιες» καθ' όλη τη διάρκεια του Λυκείου, θα λειτουργήσει ως ένας άνευ προηγουμένου ταξικός «κόφτης» και φίλτρο αποκλεισμού. Πρόκειται για μια συγκροτημένη πολιτική που υψώνει ανυπέρβλητους ταξικούς φραγμούς, τσακίζει τα όνειρα μιας ολόκληρης γενιάς και ξεριζώνει οριστικά το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν παιδεία για τα παιδιά της εργατικής τάξης και του λαού.

Παραλίγο νέα «Τέμπη» ή νέα «Βιολάντα» στα σχολεία!

Η πολιτική που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια αποδεικνύει καθημερινά ότι οι ανθρώπινες ζωές κοστολογούνται ως αναλώσιμες στον βωμό των περικοπών και του κέρδους. Έχουν καταληστέψει τον λαό και τον αφήνουν παντελώς απροστάτευτο. Παραλίγο να ζήσουμε νέα «Τέμπη» ή νέα «Βιολάντα» μέσα στα ίδια τα σχολεία! Η πλήρης σαπίλα του συστήματος αποκαλύπτεται μέρα με τη μέρα.

Τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων επιβεβαιώνουν ότι δεν πρόκειται για «τυχαία περιστατικά» ή «κακή στιγμή», αλλά για το αναμενόμενο αποτέλεσμα της εγκληματικής κυβερνητικής πολιτικής:

- Στο 8ο Γυμνάσιο Κορυδαλλού, μια τραγωδία αποφεύχθηκε κυριολεκτικά παρά τρία, όταν ολόκληρο τμήμα ψευδοροφής κατέρρευσε ξαφνικά εν ώρα μαθήματος, πέφτοντας πάνω στο κεφάλι μαθητή και τραυματίζοντάς τον. Η εικόνα ενός παιδιού που πηγαίνει στο σχολείο του και καταλήγει τραυματισμένο από τα ταβάνια που γκρεμίζονται αποκαλύπτει τα σχολεία του Μεσαίωνα που έχουν χτίσει.

- Στο 3ο Λύκειο Λαμίας, η κατάρρευση τμημάτων σοβάδων την ώρα

της διδασκαλίας είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό μαθητών και την εσπευσμένη διακομιδή τους στο νοσοκομείο.

- Στο σχολικό συγκρότημα της Γκράβας, μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί προχώρησαν σε τριήμερες κινητοποιήσεις, καταγγέλλοντας την επικίνδυνη διαρροή φυσικού αερίου μέσα στο συγκρότημα. Οι κραυγές αγωνίας γονιών και εκπαιδευτικών απέναντι στον ορατό κίνδυνο μιας έκρηξης συναντούν την προκλητική αδιαφορία των αρμοδίων, οι οποίοι έκλεισαν τα σχολεία και κατέφυγαν στην κοροϊδία της «τηλε-εκπαίδευσης», χρησιμοποιώντας την ως προπέτασμα καπνού για να κρύψουν τις ευθύνες τους.

Τρομοκρατία και καταστολή απέναντι στην οργή της νεολαίας

Όταν οι μαθητές αντιδρούν σε αυτή την κατάσταση, η απάντηση της κυβέρνησης είναι μία και μόνη: η καταστολή. Στο 3ο ΓΕΛ Καματερού, η αστυνομία προχώρησε στην απαράδεκτη προσαγωγή 12 μαθητών που συμμετείχαν σε κατάληψη του σχολείου τους, οδηγώντας τους στα αστυνομικά τμήματα με σαφή στόχο την τρομοκρατία και τον εκφοβισμό.

Αυτό δεν αποτελεί ένα μεμονωμένο περιστατικό, αλλά συνολική έκφραση της κυβερνητικής πολιτικής και της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής. Το σύστημα θέλει τη νεολαία πειθήνια, πλήρως υποταγμένη στο μέλλον της εκμετάλλευσης και των πολέμων που της ετοιμάζουν. Γι' αυτό, όταν ξεσηκώνεται, την αντιμετωπίζει με σκληρή καταστολή.

Για τον ίδιο λόγο, στα σχολεία έχει επιβληθεί ένα αυστηρό πλαίσιο ποινών και αποβολών, μαζί με ποικίλους μηχανισμούς για το σπάσιμο των καταλήψεων (τηλε-μαθήματα, αστυνομία και εισαγγελείς στις καταλήψεις κ.λπ.). Στόχος τους είναι να πειθαρχήσουν τη νεολαία και να προλάβουν το σενάριο που το σύστημα φοβάται περισσότερο από όλα: το ενδεχόμενο η νεολαία να αντι-

σταθεί, να διεκδικήσει και να σταθεί στα πόδια της, όπως αποδεικνύουν οι μεγάλες κινητοποιήσεις στη Γαλλία.

Να μη μείνουν οι κινητοποιήσεις στα όρια του σχολείου

Οι μαθητικές κινητοποιήσεις δεν πρέπει να μείνουν απομονωμένες στα στενά όρια της κάθε σχολικής μονάδας. Οφείλουν να συνδεθούν με τα ευρύτερα συμφέροντα της νεολαίας και του λαού, στοχεύοντας στην ανατροπή των σχεδίων εξόντωσης που της ετοιμάζουν.

Υπάρχει διαχρονικά η τάση ορισμένων δυνάμεων της αριστεράς να εγκλωβίζουν την πάλη των μαθητών σε ζητήματα ναι μεν υπαρκτά, αλλά στενά συντεχνιακού χαρακτήρα (όπως οι ελλείψεις στις υποδομές), χωρίς καμία αναφορά στους ταξικούς φραγμούς που αποκλείουν μια ολόκληρη γενιά. Ωστόσο, ο αγώνας των μαθητών οφείλει να συμπεριλαβεί τα συνολικά αιτήματα ανατροπής: την κατάργηση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ), της Τράπεζας Θεμάτων και του Εθνικού Απολυτηρίου. Τα μέτρα αυτά συμπυκνώνουν την πυρήνα της κυβερνητικής επίθεσης, το ξεριζώμα του δικαιώματος στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση για όλα τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων, καθώς και την περιστολή των δημοκρατικών ελευθεριών.

Παράλληλα, πρέπει να γίνει ξεκάθαρο: η λύση δεν πρόκειται να έρθει «από τα πάνω», ούτε με το να εκλέξουμε τον «κατάλληλο» δήμαρχο, ούτε μέσα από άκαρπες διαβουλεύσεις στα δημοτικά συμβούλια. Αυτές οι αυταπάτες που αναπαράγονται σε μαθητές και εκπαιδευτικούς κομμάτια της αριστεράς, μόνο στην αδράνεια και την απογοήτευση οδηγούν.

Μόνο αν η μαθητική νεολαία θέσει στο επίκεντρο τα πραγματικά αιτήματα, μέσα από μια πραγματική δράση συνελεύσεων-καταλήψεων-διαδηλώσεων, θα μπει σε τροχιά ουσιαστικής σύγκρουσης με την κυβερνητική πολιτική. Και μόνο έτσι θα νικήσει.

Τα χελιδόνια της άνοιξης μέσα στον μαύρο χειμώνα Ο ξεσηκωμός της γαλλικής νεολαίας, η κρίση του συστήματος και το στοίχημα της πολιτικής προοπτικής

Υπάρχουν στιγμές στην ιστορία, που οι λαοί ακούνε, μέσα από τις φωνές των παιδιών τους, τις μεγάλες αλήθειες που γεννούν οι καιροί. Ο ξεσηκωμός της γαλλικής νεολαίας, που ξεκίνησε τον Σεπτέμβριο του 2026 από σχολεία των λαϊκών προαστίων του Παρισιού και εξαπλώθηκε ραγδαία στη Γαλλία, αλλά και έξω από τα σύνορά της, δεν αποτελεί ένα απλό ξέσπασμα οργής. Συμπυκνώνει τις αγωνίες εκατομμυρίων νέων ενάντια σε ένα γερασμένο σύστημα που τους επιτίθεται ολομέτωπα ενόσω κινεί ξανά τις μυλόπετρες των μεγάλων πολέμων. Η Γαλλία, η πρώτη στρατιωτική δύναμη στην ΕΕ και η δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία στο πλαίσιο της, ήταν η πρώτη ιμπεριαλιστική χώρα που κήρυξε το τέλος της υποτιθέμενης «εποχής της ανεμελιάς» δια στόματος του προέδρου της Εμμανουέλ Μακρόν μετά την έναρξη του πολέμου στην Ευρώπη. Και βέβαια, η κρίση του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος είναι τόσο συνολική και τόσο βαθιά που αναπόφευκτα γεννά νέους κύκλους όλο και μεγαλύτερης κοινωνικής ταξικής σύγκρουσης, των οποίων γινόμαστε μάρτυρες. Η «εποχή των τεράτων», όπως θα την αποκαλούσε ο Αντόνιο Γκράμσι, συλλαμβάνεται από τις κεραίες της νεολαίας που είναι πάντοτε ο πιο ευαίσθητος δέκτης της κοινωνίας και ο συχνότερος πυροκροτητής των λαϊκών αγώνων.

Από τα φτωχά σχολεία των προαστίων σε ένα ευρύ κίνημα νεολαίας με παλλαϊκή υποστήριξη

Χρειάστηκαν μόλις δέκα ημέρες για να εξαπλωθεί μια διαμαρτυρία για τις ελλείψεις εκπαιδευτικών και τις υλικότεχνικές βλάβες από το Λύκειο Antoine-de-Saint-Exupéry στο προάστιο Κρετέιλ του Παρισιού στις 21 Σεπτεμβρίου σε όλη τη Γαλλία. Ο ξεσηκωμός ξεκίνησε από τη νεολαία των λαϊκών προαστίων του Παρισιού, από μαθητές που βιώνουν άμεσα τις συνέπειες της κοινωνικής ανισότητας και των ταξικών αποκλεισμών στη μέση και ανώτατη εκπαίδευση, πολλοί εκ των οποίων είναι μετανάστες πρώτης, δεύτερης και τρίτης γενιάς. Η αφετηρία που σημερινού γαλλικού κινήματος νεολαίας δεν καθορίζεται στο σύνολό του, φωτίζει ωστόσο τις υλικές αντιθέ-

σεις που πυροδότησαν την έκρηξη του και τους ταξικούς κινητήρες που συντηρούν τη διάδοσή του σε κατεύθυνση αναμέτρησης με το σύστημα. Ιδιαίτερο ζήτημα που ήρθε στο φως είναι η βαθιά ασφυξία της νεολαίας από το γεγονός ότι η γαλλική αστική τάξη την «μαντρώνει» από τις 8 το πρωί ως τις 6 το απόγευμα μέσα στα γαλλικά σχολεία, με σκοπό την καθυπόταξή της. Η άνιση μεταχείριση σε σχέση με τα ιδιωτικά σχολεία του Παρισιού, τα 35άρια τμήματα, η άνιση πρόσβαση υπέρ των ιδιωτικών σχολείων ελίτ μέσα στα πανεπιστήμια με το νέο σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια Parcoursup (2018) ανήκουν σε μια ευρεία βεντάλια ζητημάτων που άνοιξαν μονομιάς. Η εντατικοποίηση, η πίεση για διαρκή επίδοση και η έλλειψη χρόνου, εν μέσω παντελούς έλλειψης προοπτικής, συμπυκνώθηκε στη φράση της 15χρονης Ντανιέλας, που καθισμένη δίπλα στο μπλόκο του σχολείου της δήλωνε: «*Είμαι εδώ επειδή δεν αντέχω άλλο*».

Στις 6 και 13 Οκτωβρίου σημειώνονται τα μεγαλύτερα ως τώρα συλλαλητήρια σε περίπου 30 περιοχές της χώρας, μεταξύ των οποίων το Παρίσι, η Λυών, η Μασσαλία, η Λιλ, η Τουλούζη, το Μπορντό και το Στρασβούργο, με μισό εκατομμύριο διαδηλωτές. Σε εκατοντάδες γυμνάσια και λύκεια, περίπου ένα στα τέσσερα σχολεία του Παρισιού, οι μαθητές κινητοποιήθηκαν με αποκλεισμούς σχολείων και πορείες. Στον χορό μπήκαν οι εκπαιδευτικοί, οι γονείς, τα τρία από τα τέσσερα μεγάλα εργατικά συνδικάτα της Γαλλίας και οι φοιτητές. Τα αμφιθέατρα των συνελεύσεων στα πανεπιστήμια ξεχειλίζουν από κόσμο. Στο εύφλεκτο έδαφος της φτώχειας του 15,4%, που σημειώνει ιστορικό υψηλό τριαντακονταετίας στη Γαλλία, και την εκτόξευση των τιμών ενέργειας κατά 21,2% σε ετήσια βάση τον Σεπτέμβρη, που εντείνεται από τα ανοικτά πολεμικά μέτωπα σε Ευρώπη και Μέση Ανατολή, ο κάμπος δεν ήθελε και πολύ για να πάρει φωτιά.

Μόνο το μαστίγιο απέμεινε στον γερασμένο κόσμο τους

Η περίπτωση της Γαλλίας είναι δείκτης για την πορεία των πραγμάτων στην Ευρώπη και στον κόσμο. Δεν πρόκειται για την εξαρτημένη

Ελλάδα των επικαλούμενων «στενών δημοσιονομικών περιθωρίων», αλλά για τον πάμπλουτο γαλλικό ιμπεριαλισμό που επιβάλλει «τριτοκοσμικές» συνθήκες ταξικών φραγμών στην εκπαίδευση και την ζωή της νέας γενιάς και την καλεί να ζήσει χειρότερα από τους γονείς της. Στο φόντο της ήττας του εργατικού επαναστατικού κινήματος και των πιέσεων που δέχεται από την ισχυρή γεωστρατηγική τριάδα (ΗΠΑ-Ρωσία-Κίνα), καθώς και των απωλειών που έχει υποστεί στις σφαίρες επιρροής του, όπως στο Μάλι, τη Μπουρκίνα Φάσο, το Τσαντ και τη Σενεγάλη, μεγαλώνει η λύσσα του κόντρα στην εργατική τάξη, ενώ παράλληλα συνθλίβει τα μεσοστρώματα. Στήνει πυρετώδως την πολεμική του μηχανή πάνω στο σώμα των Γάλλων και μεταναστών εργαζομένων, ενώ καμία προοπτική δεν έχει να υποσχεθεί στη νέα γενιά που αντιμετωπίζει ως ανάλωσιμη. Και βέβαια η πολεμική προετοιμασία απαιτεί το χρήμα να ρέει για τα κανόνια και τις κοινωνικές δαπάνες να μαραζώνουν.

Ο ξεσηκωμός της νεολαίας αποτελεί για τη γαλλική άρχουσα τάξη μια άκρως επικίνδυνη περιπλοκή στα σχέδιά της να βγει μπροστά στην κούρσα του ανταγωνισμού. Γι' αυτό και την αντιμετωπίζει με βίαιη καταστολή. Πάνω από 7.000 συλλήψεις έχουν γίνει σύμφωνα με τη γαλλική εφημερίδα Le Monde, από τις 21 Σεπτεμβρίου μέχρι σήμερα, εκ των οποίων, πάνω από το 85% είναι ανήλικοι. Ακραία περιστατικά αστυνομικής βίας σημειώνονται όπως η εκτόξευση χειροβομβίδας στο κεφάλι του 14χρονου που έχασε όλα του τα δόντια (27/9), η πλαστική σφαίρα στο πρόσωπο 16χρονου που έχασε το ένα του μάτι (30/9) και η χειροβομβίδα που διέλυσε ένα χέρι 15χρονου (5/10), τα οποία έριξαν κι άλλο λάδι στη φωτιά της λαϊκής οργής με επτά στους δέκα Γάλλους να δηλώνουν πλέον τη στήριξή τους στις κινητοποιήσεις.

Πέφτουν οι μάσκες του φασισμού

Η ανερχόμενη Λεπέν, ο ακροδεξιός εκφραστής τμήματος της γαλλικής άρχουσας τάξης, ίσως και του πιο φιλόδοξου κομματιού της, αντιλαμβάνεται πλήρως τον κίνδυνο που αντιπροσωπεύει ο νεολαϊστικός ξεσηκωμός για τα σχέδια του γαλλικού κεφαλαίου. Έτσι από την πρώτη στιγμή απαίτησε «αποκατάσταση της τάξης» και περισσότερη καταστολή. Φασιστικές ιστούσελίδες σε όλη την Ευρώπη και σε ποικίλες γλώσσες, προειδοποιούν ότι «η Γαλλία οδεύει στην αυτοκαταστροφή της» λόγω των κινητοποιήσεων. Ακροδεξιές ομάδες επιτίθενται μαζί με την αστυνομία στους διαδηλωτές, ενώ ομοίως κινούνται στο Βέλγιο, την Ισπανία και αλλού. Μπροστά στο κύμα της εξεγερμένης νεολαίας πέφτουν οι «αντισυστημικές» μάσκες του φασισμού και αποκαλύπτεται ο πραγματικός του ρόλος να δρα ως ο πιο ωμός εκφραστής των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου.

Πόσο μακριά είναι η Ελλάδα;

Τα προβλήματα είναι εντυπωσιακά κοινά, από τις ελλείψεις εκπαιδευτικών, τις υπερπλήρεις τάξεις και τα επικινδύνα σχολικά κτίρια, τους ταξικούς αποκλεισμούς από την είσοδο στο πανεπιστήμιο με το Εθνικό Απολυτήριο και την

ΕΒΕ, τις διαγραφές φοιτητών, την εντατικοποίηση και την καταστολή στους χώρους σπουδών, μέχρι τις άθλιες συνθήκες εργασίας που κοστίζουν ζωές, την ανεργία, τη βαρβαρότητα της σεζόν, τους μισθούς πείνας, την έλλειψη στέγης και την ακρίβεια που καλπάζει. Και βέβαια, τα κηρύγματα εθνικιστικού μίσους μεγαλώνουν, ενώ η αποφυλάκιση του αυγού του φιδιού εκκολάπτει ξανά μαχαιροβγάλτες και η υποχρεωτική στράτευση στα 18 προωθείται για την προετοιμασία της νεολαίας ως κρέας για τα κανόνια των ΗΠΑ και της ΕΕ. Στο έδαφος αυτό, τρέμει το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο και η κυβέρνηση της ΝΔ, καθώς και τα αστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ, Τσίπρας) που το υπηρέτησαν πιστά τα προηγούμενα χρόνια, μην τυχόν «κολλήσει» η ελληνική νεολαία τον «ιό» του ξεσηκωμού που εκπέμπει η Γαλλία. Ανησυχεί και ο ρεφορμισμός (ΚΚΕ), που κυριαχεί στα συνδικάτα και τους συλλόγους, μήπως η οργή της νεολαίας τινάξει το καπάκι της χύτρας που τα διατηρεί αδρανείς «σφραγίδες» στη λίστα με τα τρόπαια που του εξασφαλίζουν ρόλο συνολητή με το αστικό σύστημα. Μόνο που ακριβώς αυτό το καπάκι μπορεί και πρέπει η ελληνική νεολαία να τινάξει πιάνοντας το νήμα του γαλλικού ξεσηκωμού.

Τα χελιδόνια που προμηνούν την Άνοιξη

Είναι σωστό να υπενθυμίζεται ότι ο ξεσηκωμός της γαλλικής νεολαίας υπολείπεται σε συγκροτημένους κοινωνικούς και πολιτικούς κινητήρες, με την έννοια ότι λείπει η συγκροτημένη συμμετοχή της γαλλικής εργατικής τάξης και βέβαια το επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα που θα συμπύκνωνε τη θέλησή της να φτάσει την υπόθεση μέχρι τέλους, μέχρι την ανατροπή της κεφαλαιοκρατικής άρχουσας τάξης. Ο ξεσηκωμός αυτός, ωστόσο, κουβαλάει τον σπόρο των μελλοντικών απαντήσεων. Ανεξάρτητα από το μέχρι που θα φτάσει, έχει ήδη βγάλει στο φως και «στον δρόμο» τα ζητήματα του κινήματος. Έχει ήδη ανοίξει με μάχιμο τρόπο την αναζήτηση της νέα γενιάς προς την κατεύθυνση της ανατροπής στο σήμερα. Αξίζει να επισημανθεί ότι αποτελεί την πιο πλατιά κινητοποίηση νεολαίας στη χώρα μετά τον Μάτι του '68 και έχει ήδη θέσει ζητήματα που ξεπερνούν τα γαλλικά σύνορα. Και βέβαια, κουβαλά παρακαταθήκες σύγχρονων αγώνων, όπως είναι το νικηφόρο κίνημα της γαλλικής νεολαίας ενάντια στο Σύμφωνο Πρώτης Απασχόλησης (CPE) το 2006, το Nuit Debout ενάντια στα αντεργατικά μέτρα το 2016, το κίνημα ενάντια στο νέο σύστημα εισαγωγής στα πανεπιστήμια Parcoursup το 2018 και τα Κίτρινα Γιλέκα λίγο αργότερα, το κίνημα ενάντια στην αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης το 2023, και άλλες εκδηλώσεις της ταξικής πάλης. Στο σημερινό έδαφος της ήττας του κομμουνιστικού κινήματος, οι αγώνες που ξεσπούν, παρά τις ανεπάρκειές τους, αποτελούν το πραγματικό κοινωνικό εργαστήριο μέσα από το οποίο μπορεί να αντλήσει την πείρα του και να αποσπαστεί η νέα μαγιά για την ανασυγκρότηση του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος του μέλλοντος. Αυτά τα νέα παιδιά, αυτή η «GEN Z» που το σύστημα βαφτίζει με ετικέτες του λατινικού αλφαβήτου, που λαοδορεί και που «μαντρώνει» για να καθυποτάξει, ανατρέπουν όλα τα προγνωστικά και βγαίνουν στον δρόμο. Κατά εκατοντάδες χιλιάδες. Αυτά είναι τα χελιδόνια που προμηνούν την Άνοιξη.

RedFest

Μια μέρα συζήτησης, διασκέδασης αλλά και προβληματισμού για την επόμενη μέρα

Βρισκόμαστε στην τελική ευθεία πριν από το RedFest! Το Σάββατο 17 Οκτώβρη το Πάντειο πανεπιστήμιο θα φιλοξενήσει τη διοργάνωση του πρώτου φεστιβάλ RedFest. Με το κεντρικό σύνθημα του φεστιβάλ «**Αρνούμαστε τον κόσμο τους**», σκοπός είναι να ανοικτούν διάφορες πλευρές που φανερώσουν την άρνηση της νέας γενιάς στη σάπιλα και τη δυσωδία που παράγει καθημερινά το σύστημα. Η άρνηση της «μαυρίλας» που ζούμε καθημερινά με **τους πολέμους, τη φτώχεια και την έλλειψη προοπτικής** είναι το πρώτο βήμα στη διαδικασία αναζήτησης απαντήσεων. Είναι μάλιστα ιδιαίτερα σημαντικό, σε μια περίοδο που το σύστημα επιστρατεύει τις πιο αντιδραστικές εφεδρείες του και εξαπολύει φασιστικές επιθέσεις που σκοπό έχουν να πειθαρχήσουν και να υποτάξουν την νεολαία.

Όμως πέρα από την εικόνα αυτή, υπάρχει και το «**φως**» που **δίνουν οι αγώνες** και οι κινητοποιήσεις της νεολαίας ανά τον κόσμο. **Από τη Γαλλία, το Βέλγιο και την Αλβανία, μέχρι την Ινδία, τη Χίλι, το Νεπάλ και το Μπαγκλαντές, η νεολαία σε όλο τον κόσμο δείχνει ότι πέρα από την άρνηση και την οργή προπαθεί να χαράξει τον δικό της δρόμο.** Οι κόκκινες και παλαιστινιακές σημαίες που ανεμίζουν στη Γαλλία, αλλά και οι συγκλονιστικές εικόνες που δείχνουν τους νέους να τραγουδούν τη «Διεθνή», φανερώνουν ότι τα κινήματα του σήμερα, ενώ έχουν πολλά βήματα να διανύσουν στηριζόμενα στις δικές τους δυνάμεις, χρειάζονται ταυτόχρονα να τροφοδοτηθούν από τα κινήματα του παρελθόντος που ανέδειξαν **τον κόσμο της δουλειάς και τη νεολαία ως υποκείμενα οικοδομήσης μιας άλλης κοινωνίας**.

Αυτή τη συζήτηση θέλει να ανοίξει και το RedFest. Να μπορέσει δηλαδή μέσα από την άρνηση αυτού του κόσμου να φέρει κοντά νέους και νέες που προβληματίζονται και θέλουν

να αναζητήσουν δρόμους έκφρασης της οργής και της αγανάκτησής τους. Να νιώσουν ότι μόνο μέσα από τη συλλογικότητα μπορούν να βρεθούν απαντήσεις. Αλλά ταυτόχρονα να γίνει κατανοητό ότι για να μπορέσουμε να παλέψουμε χρειάζεται να οργανωθούμε!

Το RedFest «ανοίγει τις πύλες» του Σάββατο 17 Οκτώβρη στις 17:00.

Η είσοδος θα είναι δωρεάν με ελεύθερη συνεισφορά για την κάλυψη των εξόδων του φεστιβάλ. Στον χώρο του φεστιβάλ θα υπάρχουν θεματικά «ταμπλό» τα οποία θα παρουσιάζουν μια σειρά από ζητήματα και θέσεις που έχουν διαμορφωθεί μέσα από τις συζητήσεις που έχουν γίνει στις ανοικτές συνελεύσεις που διοργανώνουν το φεστιβάλ. Από το κεντρικό σύνθημα του φεστιβάλ μέχρι ζητήματα όπως ο πόλεμος, η εκπαίδευση, ο φασισμός και τα κινήματα της νεολαίας, θα δοθεί μια ευκαιρία σε όσους παρευρεθούν να δουν τις πρώτες σκέψεις και προβληματισμούς που θέλει να ανοίξει το RedFest.

Ταυτόχρονα, στον χώρο θα υπάρχει και έκθεση φωτογραφίας, στην οποία πάνω από 30 φωτογράφοι θα παρουσιάσουν υλικά σχετικά με τον τίτλο «Αρνούμαστε τον κόσμο τους». Στον χώρο θα υπάρχει παλαιστινιακή κουζίνα, και μέσω της Amal.pse θα υπάρχουν ρούχα και πολλά άλλα υλικά.

Στις 18:00 θα πραγματοποιηθεί συζήτηση: «**Ο κοινωνικοπολιτικός στίχος στο hip hop**» με συμμετοχή του Φάνη Αφανή, του Χρήστου από τους Social Waste και του Sadomas.

Στις 19:30 θα πραγματοποιηθεί η κεντρική εκδήλωση-συζήτηση με τίτλο «**Αρνούμαστε τον κόσμο τους, αναζητούμε τρόπους οργάνωσης απέναντι στο σύστημα**».

Τέλος, θα ακολουθήσει στις 22:00 συναυλία με hip-hop μπάντες και θα ακολουθήσει Ικαριώτικο γλέντι.

Από την Ινδία μέχρι την Χιλή, «είμαστε όλοι κατσαρίδες»

Τι είναι αυτό που ενοχλεί τη νεολαία; Πού οφείλεται τόση οργή και αγανάκτηση μαζεμένη; Και τι είναι αυτό που τη βγάζει ξανά και ξανά στους δρόμους ακόμα και μετά από όργια καταστολής με εκατοντάδες τραυματισμούς από αστυνομικές δυνάμεις; Τα ερωτήματα αυτά θα μπορούσαν να αφορούν τη νεολαία της Γαλλίας, που εδώ και εβδομάδες ξεχύνεται στους δρόμους όλης της χώρας σε μαζικές διαδηλώσεις και ανυποχώρητες συγκρούσεις με τα όργανα καταστολής. Περιγράφουν όμως μία συνολικότερη κατάσταση στην οποία βρίσκεται η νεολαία σε ολόκληρο τον κόσμο. Μία άρνηση για τον κόσμο στον οποίο ζουν και το μέλλον το οποίο τους ετοιμάζουν. Μία αντίδραση στην καθεστηκυία τάξη, στην οποία δεν μπορούν ούτε να ανασάνουν και αναζητούν οξυγόνο στον αγώνα -όπως και αν γίνεται αντιληπτός σε κάθε περίπτωση.

Βέλγιο «Έχασα το μάθημα για να υπερασπιστώ την τάξη μου»

Με πάνω από 200 συλλήψεις από την 1η Οκτώβρη και με απαγόρευση συναθροίσεων άνω των 3 ατόμων απαντάει η κυβέρνηση του Βελγίου στις μαζικές μαθητικές κινητοποιήσεις που έχουν ξεσπάσει από τις αρχές του μήνα. Μεταξύ άλλων, μαθητές και φοιτητές διαμαρτύρονται για δίδακτρα στις σπουδές τους και για αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων των μέσων μαζικής μεταφοράς. Η κυβέρνηση αναγνωρίζει δήθεν το δικαίωμα στη διαφωνία αλλά και την αναγκαιότητα να αποκατασταθεί η τάξη, κατηγορώντας μάλιστα γονείς, δασκάλους και το... Antifa κίνημα για τα «επεισόδια» τα οποία προκλήθηκαν. Η μαζική απεργιακή κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 9 Οκτώβρη, με συμμετοχή μαθητών, φοιτητών και εργαζόμενων, άγγιξε τους 60.000 διαδηλωτές, ενώ προκηρύχθηκε απεργία και για τη Δευτέρα 12/10, ενάντια στα μέτρα λιτότητας. Οι φωνές μαθητών-νέων εργαζομένων-φοιτητών, ενώνονται και στο Βέλγιο, επιβεβαιώνοντας μια ευρύτερη κοινωνική ένταση στους κόλπους της νεολαίας που ξεπερνά τα προβλήματα στην εκπαίδευση.

Ιρλανδία «Όταν λένε περικοπή, εμείς λέμε αντίσταση!»

Στην Ιρλανδία, οι φοιτητές διαμαρτύρονται για το κόστος εγγραφής στα πα-

νεπιστήμια, τα δίδακτρα και τη φοιτητική στέγη. Περισσότεροι από 3.000 φοιτητές πραγματοποίησαν μεγάλη πανεθνική διαδήλωση στο Δουβλίνο τον Οκτώβριο του 2026, στη μεγαλύτερη φοιτητική κινητοποίηση των τελευταίων 10 ετών, λίγες μέρες πριν από την παρουσίαση του κρατικού προϋπολογισμού. Η κυβέρνηση απάντησε με ψίχουλα, μειώνοντας την ετήσια φοιτητική εισφορά από 2.500 σε 2.350 ευρώ, με το κόστος διαβίωσης (στέγαση, μετακινήσεις, τρόφιμα) για έναν φοιτητή να παραμένει στα ύψη.

Ισπανία «Είμαστε όλοι Μαρικάρμεν»

Στην Ισπανία, τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις πυροδότησε η στεγαστική κρίση. Αφορμή αποτέλεσε η έξωση της 87χρονης Μαρικάρμεν από το σπίτι της στη Μαδρίτη στο τέλος Σεπτεμβρη. Έκτοτε οι διαδηλώσεις έχουν μαζικοποιηθεί και συνεχιστεί μέχρι και σήμερα, ενώ μεσολάβησε και ο θάνατος της Μαρικάρμεν στις 8/10. Η συμμετοχή της νεολαίας είναι ιδιαίτερα μεγάλη, αφού η ίδια είναι η πλέον εκτεθειμένη και ευάλωτη από τη στεγαστική κρίση που μαστίζει την χώρα. Οι διαδηλωτές διεκδικούν έλεγχο των ενοικίων, προστασία από τις εξώσεις και περιορισμό των τουριστικών καταλυμάτων. Η κυβέρνηση Σάντσεθ μετά την κοινοβουλευτική ήττα της ως προς τα μέτρα που πρότεινε για το στεγαστικό στη Βουλή, ανακοίνωσε πρόωρες εκλογές. Πρόκειται φυσικά για μια προσπάθεια να εκτονώσει τη δυσάρεσκεια που εκφράζεται μαζικά στους δρόμους και να τη μεταφράσει σε εκλογική στήριξη, κόντρα στους πολιτικούς της αντιπάλους. Οι κινητοποιήσεις όμως συνεχίζονται με επόμενο σημαντικό ραντεβού την πανεθνική απεργία για το στεγαστικό στις 11 Νοεμβρίου 2026.

Γερμανία «Δεν θέλω να είμαι μέρος αυτής της πολεμικής μηχανής»

Στη Γερμανία οι μαθητές κινητοποιούνται ενάντια στον νέο νόμο για τη στρατιωτική θητεία. Η κυβέρνηση καλεί κάθε νέο άνδρα γεννημένο μετά το 2008 να παρουσιαστεί για υποχρεωτική στρατιωτική εξέταση, ώστε να δημιουργούνται κατάλογοι στρατεύσιμων. Σε περίπτωση ελλείψεων προσωπικού, θα έχει τη δυνατότητα να προχωρά σε υποχρεωτική κατάταξη! Οι μαθητές θεωρούν ότι αυτή η αλλαγή αποτελεί ένα πρώτο βήμα προς την επαναφορά της υποχρεωτικής

στρατιωτικής θητείας. Η τελευταία (4η από την ανακοίνωση των νέων μέτρων) πανεθνική μαθητική κινητοποίηση, πραγματοποιήθηκε στις 25/09/2026 με τη συμμετοχή πάνω από 45.000 μαθητών σε περίπου 100 πόλεις. Η νεολαία στη Γερμανία ερμηνεύει τις αλλαγές αυτές ως κομμάτι της στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας και της οικονομίας της Γερμανίας -συνθήματα κατά της διοχέτευσης των πόρων σε εξοπλισμούς: «Σταματήστε τη στρατιωτικοποίηση-Παιδεία αντί για εξοπλισμούς»- και αρνείται να γίνει μέρος της πολεμικής μηχανής που ετοιμάζουν, στην πορεία προετοιμασίας ενός γενικευμένου πολέμου. Η ανάγκη για προοπτική, έξω από την μαυρίλα του πολέμου είναι αυτή που εξωθεί τη νεολαία στους δρόμους και σε αυτή την περίπτωση.

«Η Χιλή ξύπνησε!»

Η ανακοίνωση του προϋπολογισμού για το 2027 και οι περικοπές στην παιδεία που περιλαμβάνει, στάθηκαν αφορμή για μαζικές διαδηλώσεις φοιτητών και μαθητών στο Σαντιάγο της Χιλή την 1η Οκτώβρη. Μπορεί ο αριθμός των διαδηλωτών να υποεκτιμάται σε μία προσπάθεια υποτίμησης της σημασίας των κινητοποιήσεων (εκτίμηση αστυνομίας 6.000, ενώ των διοργανωτών 20.000+!), αλλά η καταστολή που δέχτηκε δείχνει

20χρονο φοιτητή με αποτέλεσμα να του προκαλέσουν κρανιακό κάταγμα για το οποίο υποβλήθηκε σε χειρουργείο. Αφορμή αποτέλεσε το κατέβασμα από τον 20χρονο αφισών της παράταξης έξω από σχολείο στο Μιλάνο. Η επίθεση προκάλεσε τη μαζική κινητοποίηση φοιτητών και μαθητών με ευρύτερα αντιφασιστικά αισθήματα. 3.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν και διαδήλωσαν στο κέντρο του Μιλάνο ενάντια στην ίδια την επίθεση, αλλά και στη γενικότερη εμφάνιση φασιστικών ομάδων στα σχολεία και τις σχολές. Μεταξύ των συνθημάτων, απαιτήθηκε να μην έχουν φασιστικές οργανώσεις παρουσία σε σχολές και σχολεία, ενώ καταγγέλλθηκε η πολιτική βία. Η πραγματικότητα της ανόδου της ακροδεξιότητας στην Ευρώπη, γίνεται αντιληπτή και από τη νεολαία. Η επέλαση της επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα, το τσάκισμα της προοπτικής της νεολαίας και η προετοιμασία της για ένα μαύρο μέλλον -εργασιακή γαλέρα και πολεμικά σφαγεία- όχι απλά επιτρέπουν, αλλά έχουν ανάγκη την επανεμφάνιση και αξιοποίηση ρητορικών μίσους και φασιστικών μορφωμάτων. Οι διάφοροι ακροδεξιοί κύκλοι αποτελούν τις εφεδρείες του ίδιου του συστήματος απέναντι στον εχθρό λαό, όταν η φασιστικοποίηση της ζωής του έχει εξαντληθεί. Η νεολαία στην Ιταλία απαντά «Τώρα και πάντα Αντίσταση».

Αλβανία

Αλβανία «Το πτυχίο μας δεν πρέπει να είναι διαβατήριο μετανάστευσης!»

Την Τρίτη 13 Οκτώβρη, οι φοιτητές στην Αλβανία βγαίνουν στον δρόμο. Εμπνεόμενοι από τις κινητοποιήσεις στη Γαλλία, υιοθετούν το «να σπουδάξεις ή να επιβιώνεις;». Βγαίνουν μαζικά και με οργή απέναντι σε μία παιδεία που τους ξεζουμίζει με δίδακτρα, αλλά και σε ένα μέλλον με το ψευτοδilemma μετανάστευση ή ανεργία. Η αναζήτηση προοπτικής είναι βασικό στοιχείο των κινητοποιήσεων, που καταγγέλλουν και τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες στη χώρα. Οι κινητοποιήσεις, όμως, πατάνε και σε ένα ευρύτερο κύμα διαμαρτυρίας που έχει ξεσπάσει εδώ και πολλούς μήνες στην Αλβανία, γνωστό ως «Επανάσταση των Φλαμίνγκο», με αφορμή την κατασκευή πολυτελούς τουριστικού συγκροτήματος σε προστατευόμενους υγροτόπους από το σύζυγο της Ιβάνκα Τραμπ. Εδώ και 136 συνεχόμενες ημέρες (μέχρι τις 14/10 που γράφεται το άρθρο), ο λαός της Αλβανίας διαδηλώνει καθημερινά και από τις 13/10 η σπουδάζουσα νεολαία ενώνει τις δυνάμεις της μαζί του. ►

Ιταλία «Οι μόνοι ξένοι στα σχολεία είναι οι φασίστες»

Στις 25 Σεπτεμβρη, 12μελής ομάδα μελών της ακροδεξιότητας φοιτητικής παράταξης Blocco Studentesco επιτέθηκε σε

Γερμανία

Ισπανία

Η λαϊκή οργή που ξεχειλίζει, το δικαίωμα στη στέγη και μια... «τυπική» έξωση!

Μεγάλες λαϊκές κινητοποιήσεις έχουν ξεσπάσει εδώ και μερικές εβδομάδες στην Ισπανία με αφορμή άλλη μια απάνθρωπη έξωση, αυτή της - εκλιπούσας πλέον - 87χρο-

νης Μαρικάρμεν από το σπίτι όπου ζούσε για 70 χρόνια. Το διαμέρισμα απέκτησε μια εταιρεία ακινήτων η οποία εκτόξευσε το ενοίκιο

από τα 500 ευρώ στα 1.700, ποσό πάνω από τη σύνταξη της ηλικιωμένης γυναίκας. Για να ολοκληρωθεί η κλοπή της κατοικίας επιστρατεύτηκαν μερικές δεκάδες πάνοπλοι υπηρέτες της «αριστερής» κυβέρνησης του Σάντσεθ και της τάξης που εκπροσωπεί. Οι δυνάμεις καταστολής έσπασαν την πόρτα του διαμερίσματος για να βγάλουν την 87χρονη, αφού πρώτα έδειραν και συνέλαβαν μερικούς από τους συγκεντρωμένους αλληλέγγυους.

Το γεγονός αυτό πυροδότησε αντιδράσεις από κομμάτια λαού τόσο στη Μαδρίτη όσο και σε άλλες πόλεις της χώρας. Οι κινητοποιήσεις επεκτάθηκαν γρήγορα και παρά τη σχετικά γρήγορη ανάκληση της δικαστικής απόφασης υπό την πίεση των μαζικών αντιδράσεων, οι συγκεντρωμένοι παραμένουν στους δρόμους. Πλέον ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία απαιτεί να σταματήσουν οι συνεχείς αυξήσεις στα ενοίκια, οι χιλιάδες βίαιες εξώσεις, η προστασία των ενοικιαστών μπροστά στις αυθαιρεσίες των ιδιοκτητών. Απαιτεί το αυτονόητο λαϊκό δικαίωμα στην αξιοπρεπή στέγαση.

Μπροστά σε αυτές τις εξελίξεις η κυβέρνηση, που στέλνει δικαστικούς και αστυνομία για να εκκενώσουν σπίτια εργαζόμενων, υπηρετώντας τα συμφέροντα των αφεντικών της, η ίδια που τσακίζει το λαϊκό εισόδημα, που στέλνει στρατό στα «ισπανικά» εδάφη στο Μαρόκο να εμποδίσουν εκατοντάδες ξεριζωμένους μετανάστες να περάσουν τα σύνορα, κατέβασε προς ψήφιση δύο διατάγματα. Αυτά αφορούσαν μερικά αποσπασματικά μέτρα (δήθεν) προστασίας των ενοικιαστών. Η κυβέρνηση του πολυδιαφημισμένου από την ευρωπαϊκή αριστερά Σάντσεθ, που λίγους μήνες πριν υποδεχόταν τον Ζελένσκι, στηρίζοντας τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς της Δύσης, βρήκε ευκαιρία να ξεπλυθεί, σαν να μην είναι η ίδια που στηρίζει και προωθεί την καπιταλιστική επίθεση στα δικαιώματα του λαού «της».

Υπερηφανεύεται σήμερα για την «ταχύτερα αναπτυσσόμενη οικονομία της Ε.Ε.», ομολογώντας με τον τρόπο αυτό ότι η καπιταλιστική τους ανάπτυξη καθόλου δεν συμβαδίζει και δεν αφορά τα δικαιώματα της εργατικής τάξης και

των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Αντίθετα, πατάει πάνω στην ωμή και βίαιη εκμετάλλευση και καταπίεσή τους.

Μετά την καταψήφιση του νομοσχεδίου από το δεξιό Λαϊκό Κόμμα, το ακροδεξιό VOX αλλά και το Καταλανικό «Μαζί» (που στήριζε μέχρι το 2025 την κυβέρνηση), ο Ισπανός πρωθυπουργός προκήρυξε πρόωρες εκλογές, προσπαθώντας έτσι να χρεώσει στην αντιπολίτευση τη «στεγαστική κρίση». Επιδιώκει να εξαπατήσει τον λαό όσον αφορά τις ευθύνες της τωρινής κυβέρνησης για την όξυνση της επίθεσης του κεφαλαίου προς τον κόσμο της εργασίας, ανεβάζοντας ίσως τα πολύ πεσμένα δημοσκοπικά ποσοστά της. Παράλληλα με τα παραπάνω, προσφέρει τη μεγαλύτερη υπηρεσία στην αστική τάξη της χώρας, εκβιάζοντας τον λαό που βρίσκεται επίμονα στους δρόμους για τα δίκια του, σέρνοντάς τον σε μια εκλογική αναμέτρηση όπου θα εκτονώσει την οργή ανώδυνα για το σύστημα.

Παρά τις ενδοαστικές αντιθέσεις της, στο σύνολό της η αστική τάξη βλέπει τις επικείμενες εκλογές σαν ευκαιρία εγκλωβισμού των κινητοποιήσεων, επενδύοντας στην πολιτική και ιδεολογική αποσυγκρότηση των λαϊκών δυνάμεων. Θέλουν να αποφύγουν όσο είναι νωρίς τον κίνδυνο να πάρουν οι διαδηλώσεις ευρύτερα χαρακτηριστικά, να συνδεθούν με εργατικά αιτήματα, να προκληθούν γενικές απεργίες. Την ίδια στιγμή, η καταστολή στους δρόμους αγριεύει.

Η οργή του ισπανικού λαού και η έκφρασή του στους δρόμους αποτελεί άλλο ένα στιγμιότυπο στις αντιστάσεις των λαών της Ευρώπης και του κόσμου. Από το ξέσπασμα της νεολαίας στη Γαλλία, τις απεργίες στην Ιταλία, τις μαχητικές διαδηλώσεις στις Βρυξέλλες, τα εκατομμύρια εξεγερμένων νεολαίων στην Ινδία και στο Νεπάλ, στις διαδηλώσεις για την Παλαιστίνη στις ΗΠΑ. Οι καταπιεσμένες μάζες παντού στον κόσμο κάνουν σαφές πως δεν «πάνε» τους από πάνω. Σιχαίνονται το σύστημα της φτώχειας και του πολέμου. Παρά τις αδυναμίες που αντιμετωπίζει η πάλη τους, δεν τα παρατάνε, και είναι ακριβώς αυτό το πεδίο της πάλης όπου θα αναζητούν ολοένα και συχνότερα τις απαντήσεις τους.

Η Μαρικάρμεν έχει πλέον πεθάνει, εν μέσω των κινητοποιήσεων, ωστόσο πρόλαβε να γίνει ένα μικρό «σύμβολο» αυτού του αγώνα του λαού της Ισπανίας, που, άσχετα ποια θα είναι η κατάληξή του, θα αφήσει τις δικές του παρακαταθήκες και για τους επόμενους.

Ινδία

«Οι κατσαρίδες δεν πεθαίνουν ποτέ!»

δίας και «το σύστημα θα τρανταχτεί!»

Τι είναι αυτό που τελικά ενοχλεί τη νεολαία;

Με αφορμή την υποτιμητική αναφορά του προέδρου του Ανώτατου Δικαστηρίου της Ινδίας προς τους νέους ως «κατσαρίδες», γεννήθηκε το «Κίνημα της Κατσαρίδας». Η αρχικά διαδικτυακή παρουσία του, μεταφέρθηκε γρήγορα σε μαζικές κινητοποιήσεις στους δρόμους, που απαρτίζονται κυρίως από νέους και αφορούν μια σειρά ζητήματα. Από την κατάσταση στην εκπαίδευση έως την ανεργία και από την καταστολή και τις διώξεις μέχρι την έλλειψη προοπτικών, η νεολαία και στην Ινδία έχει κάθε λόγο να διαμαρτύρεται. Το «κίνημα της Κατσαρίδας» επανήλθε στο προσκήνιο λίγες ημέρες πριν με αφορμή την αναθεώρηση των εκλογικών καταλόγων και το δικαίωμα ψήφου. Στις διαδηλώσεις συμμετείχαν πολλές χιλιάδες νέοι, ενώ η αστυνομία -να σημειωθεί πως υπήρχαν πάνω από 25.000 αστυνομικοί επί ποδός!- παρεμπόδιζε τη συγκέντρωση στο Νέο Δελχί και προχώρησε σε μαζικές προσαγωγές. Όπως χαρακτηριστικά λέγεται στις διαδηλώσεις, «Η φωνή των τεμπέληδων και των άνεργων» θα συνεχίσει να αντηχεί στους δρόμους της Ιν-

Η γκάμα των ζητημάτων που ανοίγουν οι νέοι σε όλο τον κόσμο με την παρουσία τους στον δρόμο είναι ευρεία, επιβεβαιώνοντας ένα συνολικό υπόβαθρο που κάνει τη νεολαία «καζάνι που βράζει». Το υπόβαθρο αυτό είναι κοινό παρά τις τεράστιες διαφορές στις χώρες που ξεσπούν αυτά τα κινήματα. Από ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις μέχρι χώρες του εξαρτημένου καπιταλισμού, η κρίση του συστήματος διαπερνά κάθε του σπιθαμή. Το ίδιο και η οργή των καταπιεσμένων, που δεν ανέχονται άλλο τη βάρβαρη επέλαση του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου πάνω από τα κεφάλια τους. Ο αέρας μυρίζει μπαρούτι σε όλη την υφήλιο από την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Η φτώχεια και η ανέχεια σαρώνει την εργατική τάξη και τον λαό κάθε χώρας. Η νεολαία καταστέλλεται και τρομοκρατείται όταν σηκώνει κεφάλι. Ο προβληματισμός όμως που θέτει -συνειδητά ή όχι- ως απάντηση σε όλα τα παραπάνω είναι ένας: «Τι κι αν ενωθούν όλες οι κατσαρίδες;»

ΗΠΑ - Ιράν - Μέση Ανατολή

Αδιέξοδα και διάχυση της σύγκρουσης

Σε μια μεταβατική φάση έχει μπει ήδη η κατάσταση στη Μέση Ανατολή. Το συνεχιζόμενο αδιέξοδο και οι ενδιάμεσες εκλογές των ΗΠΑ, στις 3 Νοεμβρίου, δείχνουν να αναδιαμορφώνουν τις τακτικές κινήσεις όλων των πλευρών της σύγκρουσης.

Η διοίκηση Τραμπ ενώ συνεχίζει τις έμμεσες διαπραγματεύσεις με το Ιράν με τη διαμεσολάβηση του Κατάρ, αλλά και τις απειλές εναντίον του, δηλώνει πως δεν θα επιτεθεί στο Ιράν πριν από τις 3 Νοεμβρίου. Η δήλωση αυτή, αν αποκλείσουμε την πιθανότητα ενός αιφνιδιασμού, έχει μια βάσιμη πολιτική σκοπιμότητα για την τωρινή διοίκηση. Τόσο οι δηλώσεις αυτές όσο και η πολυδιαφημιζόμενη συμφωνία με τη Ρωσία για το ντίζελ, βρίσκονται στην κατεύθυνση να περιορίσουν τις αναταραχές στην αμερικανική οικονομία και κατ'έπекταση να προσπαθήσουν να αποσοβήσουν την ήττα στις ενδιάμεσες εκλογές. Όστε, να δοθεί η πολιτική δυνατότητα στη διοίκηση Τραμπ να ξαναδεί τις κινήσεις της στην Μέση Ανατολή.

Για ένα μπορούμε να είμαστε σίγουροι: ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν σκέφτεται να «αποχωρήσει» από την νευραλγική περιοχή της Μέσης Ανατολής και πολύ περισσότερο να το κάνει φορτωμένος με αποτυχίες. Αντίθετα θα αναζητήσει τους δρόμους για να τις αναιρέσει, είτε διπλωματικά, είτε πολεμικά, είτε και με τα δύο και για να επανασυστήσει την τρωθείσα επικυριαρχία του στην περιοχή. Γι' αυτό και δεν υπάρχει καμιά έκπληξη στην είδηση πως στις 2 Οκτωβρίου, εν μέσω της κλιμάκωσης της σύγκρουσης των Χούθι με την κυβέρνηση της Υεμένης και τη Σαουδική Αραβία που τη στηρίζει, στο Καμπ Ντέηβιντ λάμβανε χώρα ευρεία σύσκεψη με επικεφαλής τους Ρούμπιο και Χέσγκεθ (ΥΠΕΞ και ΥΠ. ΠΟΛΕΜΟΥ των ΗΠΑ αντίστοιχα) που εξέταζε μια σειρά πολεμικά σενάρια. Ή το ότι σημαντικοί ιστότοποι ή εφημερίδες του αμερικανικού κατεστημένου, αναφέρουν πως οι ΗΠΑ καταστρώνουν πολεμικά σχέδια για το Ιράν ή τους Χούθι, ενώ είναι γνωστό πως 3ο αεροπλανοφόρο των ΗΠΑ πλέει προς την περιοχή και εκτιμάται πως θα φτάσει στην Μέση Ανατολή στα τέλη Νοεμβρίου.

Στη βάση αυτών των δεδομένων και των πιέσεων που δέχεται η διοίκηση των ΗΠΑ και ενώ συνεχίζεται τόσο η επιχείρηση «οικονομικού στραγγαλισμού» του Ιράν και η σύγκρουση ΗΠΑ-Ιράν για τον έλεγχο των Στενών του Ορμούζ, καθόλου τυχαία δεν μπορεί να θεωρηθεί η αναζωπύρωση των συγκρούσεων για το Στενό του Μπαμπ ελ Μαντέμπ με γύρω από αυτό. Με μια αντίστροφη λογική, για την διοίκηση Τραμπ είναι ό,τι χειρότερο αυτή τη στιγμή, η κλιμάκωση των συγκρούσεων μεταξύ του στρατιωτικού βραχίονα των Χούθι (επίσημο όνομα: «Ανσάρ Αλλάχ» δηλαδή «Υποστηρικτές του Θεού») και της υποστηριζόμενης από την Σαουδική Αραβία, «επίσημης» κυβέρνησης της Υεμένης. Οι ΗΠΑ κάθε άλλο παρά ήθελαν και θέλουν το άνοιγμα ενός δεύτερου μετώπου αλλά και να διακινδυνεύσουν την κατάρρευση της συμφωνίας που έχουν με τους Χούθι για την ανεμπόδιστη ναυσιπλοΐα στην Ερυθρά Θάλασσα. Έτσι όπως απέφυγαν να επέμβουν όταν οι Χούθι καταλάμβαναν τη στρατηγικής σημασίας (για το έλεγχο του Στενού Μπαμπ ελ Μαντέμπ) πόλη Μόκα και δύο νησιά, έτσι μέχρι τώρα αποφεύγουν να κινηθούν στο πλευρό

της Σαουδικής Αραβίας. Προς ώρας και στο παρασκήνιο βοηθούν την Σαουδική Αραβία με παροχή οδηγιών από στρατιωτικούς συμβούλους που εδρεύουν στο Ριάντ.

Έτσι το Πακιστάν αλλά και η Τουρκία, αναγκάστηκαν να ενεργοποιήσουν, στις αρχές Οκτώβρη, την «Συμφωνία της Μέκκα» έστω στο πιο χαμηλό επίπεδο, αποφασίζοντας να στείλουν στρατεύματα με «καθαρά αμυντικό ρόλο» στην Σαουδική Αραβία. Εν τω μεταξύ τις ίδιες εκείνες μέρες η κυβέρνηση της Υεμένης με την υποστήριξη της Σαουδαραβικής Αεροπορίας, και όχι μόνο, ξεκινούσε την «Αυγή της Υεμένης», με στόχο αρχικά την επανακατάληψη της Μόκα και με απώτερο σκοπό την κατάληψη όλων των εδαφών που σήμερα ελέγχουν οι Χούθι. Η απάντηση των Χούθι στην αεροπορική επιδρομή της Σαουδικής Αραβίας στο αεροδρόμιο της πρωτεύουσας Σαναά, με το χτύπημα εγκαταστάσεων της Aramco αλλά κυρίως με αλλεπάλληλα χτυπήματα στο αεροδρόμιο του Ριάντ αλλά και σε άλλα διεθνή αεροδρόμια της Σαουδικής Αραβίας, έχουν οδηγήσει τη σύγκρουση στο κόκκινο. Επιπρόσθετα τα χτυπήματα σε πετρελαϊκές και εγκαταστάσεις φυσικού αερίου της Σαουδικής Αραβίας που προστέθηκαν στα πλήγματα στον αγωγό Ανατολής-Δύσης, ανέβασαν τις τιμές των υδρογονανθράκων στα ύψη. Ανεξάρτητα εάν αυτό έγινε από υπολογισμό και με τις προτροπές του Ιράν, που έχει ισχυροποιήσει τους δεσμούς του με τους Χούθι, ή στη βάση της δυναμικής της αντιπαράθεσης, η εξέλιξη αυτή είναι ό,τι χειρότερο για την προ-

σπάθεια της διοίκησης Τραμπ να ελέγξει τις τιμές του πετρελαίου ενόψει των ενδιάμεσων εκλογών. Γιατί μια τέτοια εξέλιξη, δίνει την δυνατότητα σε τμήματα του αμερικανικού κατεστημένου να συνδέσουν τη σφοδρή κριτική που κάνουν στις αποτυχίες της Διοίκησης Τραμπ όσον αφορά το Ιράν και την επίδραση που αυτές έχουν στην προώθηση των αμερικανικών σχεδιασμών, με τη δυσρέσκεια των αμερικανικών πληθυσμών από την εντεινόμενη ακρίβεια.

Σε μια παράλληλη εξέλιξη, έχουμε νέα αναζωπύρωση των συγκρούσεων στο εσωτερικό της Αιθιοπίας με επίκεντρο την περιφέρεια του Τιγκράι. Φαίνεται πως σ' αυτήν την αναζωπύρωση έχουμε συνδυασμό παραγόντων, όπως

των βαθιών εθνοτικών διαιρέσεων και κοινωνικών αντιθέσεων που συνεχίζουν να τραντάζουν την Αιθιοπία αλλά και την εμπλοκή τοπικών και περιφερειακών δυνάμεων που στοχεύουν στην αποδυνάμωσή της. Επιπλέον η περιοχή αυτή που είναι γνωστή ως Κέρας της Αφρικής επηρεάζεται έντονα από τις ανακατατάξεις, τη ρευστότητα και τις πολεμικές συγκρούσεις που λαμβάνουν χώρα στη Μέση Ανατολή, με την οποία αποτελούν ένα γεωπολιτικό συνεχές, ενώ η στρατηγική της θέση τραβάει ολοένα και περισσότερο το «ενδιαφέρον» των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που ανταγωνίζονται μεταξύ τους για τον έλεγχο των χωρών αυτών.

Παλαιστίνη

Το αμετάβλητο πρόσωπο της γενοκτονίας

Πριν από έναν χρόνο περίπου τέθηκε σε ισχύ η «συμφωνία ειρήνης» που προέβλεπε εκεχειρία και έναν «οδικό χάρτη» με σκοπό την ευημερία και ανάπτυξη της Λωρίδας της Γάζας και την επιστροφή στην ειρήνη. Ο Τραμπ υποσχόταν έναν παραμυθένιο κόσμο («ριβιέρα») που θα διέγραφε, ως διά μαγείας, τα 2 προηγούμενα χρόνια απόλυτης καταστροφής, τα αμέσως προηγούμενα 16 χρόνια ασφυκτικής περικύκλωσης της Λωρίδας της Γάζας, ίσως και τα 80 χρόνια κατοχής της Παλαιστίνης.

Συχνά πυκνά επιχειρείται η καταγραφή της καταστροφής με τέτοιον τρόπο που η αναφορά στα νούμερα ωθεί στη συμφιλίωση με την ίδια την καταστροφή. Δεν γίνεται να το αποφύγουμε ωστόσο. Οι μέρες της πραγματικής εκεχειρίας, χωρίς επιθέσεις ή βομβαρδισμούς, ήταν μόνο 36 (και αυτές φυσικά όχι συνεχόμενες). Αυτός ο «ειρηνικός» πόλεμος κόστισε τη ζωή σε περίπου 1.500 αμάχους, άφησε 5.300 τραυματισμένους και ανέβασε τον καταγεγραμμένο αριθμό των θυμάτων σε 74.000 και 175.000 αντίστοιχα.

Δορυφορικές φωτογραφίες και επικαιροποιημένοι χάρτες της google πιστοποιούν την ολοκληρωτική κατα-

στροφή των κτιρίων σε όλη τη Γάζα (82%). Τα εναπομείναντα κτίρια είναι επικίνδυνα. Οι σκηνές και τα αυτοσχέδια παραπήγματα δεν μπορούν να προστατεύσουν από το κρύο και οι βροχές που αναμένονται απειλούν με πλημμύρες ολόκληρους καταυλισμούς. Ο κόσμος είναι αναγκασμένος να ζει ανάμεσα σε ερείπια και σκουπίδια. Σαν να μην έφτανε αυτό, ισραηλινά drones ψεκάζουν τον αέρα με νερό skunk (κουνάβι). Ένα οσφρητικό πυρομαχικό, δύσοςμο υγρό που μπορεί να μην είναι θανατηφόρο, είναι όμως ικανό να καταστήσει έναν χώρο μη βιώσιμο. Χρησιμοποιήθηκε για «έλεγχο πλήθους» αρχικά το 2008 στη Δυτική Όχθη, «ταξίδεψε» στο Κασμίρ, στη Νότια Αφρική, στην Αμερική και πλέον υπηρετεί και τον στόχο εκτοπισμού των Παλαιστίνιων από τη Λωρίδα της Γάζας.

Οι Παλαιστίνιοι εξαρτώνται για την επιβίωσή τους από την ανθρωπιστική βοήθεια που μετά βίας περνάει από τα σημεία ελέγχου (τρόφιμα, καύσιμα, είδη πρώτης ανάγκης, υλικά και μέσα ανοικοδόμησης, ηλεκτρικό ρεύμα, επικοινωνίες). Στερούνται ακόμα και το νερό. Το μεγαλύτερο μέρος του δικτύου ύδρευσης και αποχέτευσης έχει καταστραφεί. Πηγάδια, αγωγοί, μονά-

δες αφαλάτωσης και συστήματα αποχέτευσης βομβαρδίστηκαν συστηματικά ή έχουν μολυνθεί από λύματα. Το ελάχιστο ποσό έκτακτης ανάγκης για «βραχυπρόθεσμη επιβίωση» είναι 20 λίτρα νερό την ημέρα για πόση και μαγείρεμα, αλλά οι Παλαιστίνιοι προσπαθούν να επιβιώσουν με λιγότερο από 6 λίτρα.

Ο τρίχρονος πόλεμος στη Γάζα έδωσε την ευκαιρία στις κατοχικές δυνάμεις να εντείνουν τον ρυθμό εκτοπισμού Παλαιστίνιων στη Δυτική Όχθη, απόδειξη των προθέσεων των σιωνιστών να «ξεμπερδεύουν» μια για πάντα από την ενοχλητική παρουσία τους. Το Γραφείο Συντονισμού Ανθρωπιστικών Υποθέσεων των Ηνωμένων Εθνών (ΟCHA) καταμετρά τουλάχιστον 130 παλαιστινιακές κοινότητες που έχουν εκτοπιστεί πλήρως ή εν μέρει από επιθέσεις εποίκων και σχετικούς περιορισμούς από τον Ιανουάριο του 2023 και περισσότερους από 6.400 ανθρώπους που έχουν ξεριζωθεί. Το 80% εκτοπίστηκε μετά τις 7 Οκτωβρίου, και παράλληλα ξεφυτρώνουν ισραηλινά αγροτικά φυλάκια και παράνομοι οικισμοί στο 18% της Δυτικής Όχθης, έκταση μεγαλύτερη από το σύνολο της Λωρίδας της Γάζας.

Ουκρανία

Ασταμάτητο πολεμικό σπирάλ παρά τη συμφωνία για το πετρέλαιο

Η πρόσφατη οικονομική συμφωνία ΗΠΑ-Ρωσίας για διοχέτευση, τους επόμενους μήνες, ρωσικού πετρελαίου στην αμερικανική και παγκόσμια αγορά δεν τροποποιεί τα χαρακτηριστικά και το μέγεθος της πολεμικής σύγκρουσης στην Ουκρανία, όπως αυτά έχουν διαμορφωθεί το τελευταίο διάστημα. Πολύ περισσότερο, δεν μπορεί να επιδράσει στα παγκόσμια διακυβεύματα του πολέμου αυτού και να αποτελέσει έναν σταθμό-ορόσημο αποφόρτισης της εκρηκτικής κατάστασης που συνεχώς οξύνεται.

Τρανταχτή απόδειξη της παραπάνω θέσης είναι ότι δεν σταμάτησαν ούτε λεπτό οι επιθέσεις των αντίπαλων πλευρών, παρά τις δηλώσεις Τραμπ στα κοινωνικά δίκτυα ότι η οικονομική συμφωνία συνοδευόταν από δίμηνη εκκενρία που προέβλεπε να μη γίνονται εκατέρωθεν επιθέσεις σε εγκαταστάσεις ενέργειας του εχθρού.

Η συμφωνία για το πετρέλαιο αποτελεί προϊόν των αποτυχιών των ΗΠΑ στο μέτωπο της Μέσης Ανατολής και της συνακόλουθης εκτίναξης των τιμών πετρελαίου και βενζίνης διεθνώς και στις ΗΠΑ, εν όψει μάλιστα των ενδιάμεσων εκλογών και της έντονης δυσарέσκειας μεγάλου τμήματος των Αμερικανών, που έχει να αντιμετωπίσει ο Τραμπ. Για τον Πούτιν, από την άλλη, η συμφωνία είναι «βούτυρο στο ψωμί του», καθώς αυξάνει τα ρωσικά έσοδα σε μια περίοδο πείσεων της ρωσικής οικονομίας. Αυτό το γεγο-

νός έσπευσε να τονίσει και ο Ζελένσκι, εκφράζοντας τη δυσарέσκεία του για τις αμερικανικές-τραμπικές επιλογές. Ταυτόχρονα, ο Πούτιν, μπαίνοντας στη συμφωνία, οξύνει τη δυσарέσκεια των Ευρωπαίων και αυξάνει το ρήγμα στις σχέσεις ΗΠΑ-Ευρώπης.

Το προηγούμενο διάστημα, για αρκετές μέρες κυριάρχησε η ένταση με επίκεντρο τον ρωσικό θύλακα του Καλίνινγκραντ. Ο θύλακας αυτός, ένα κομμάτι γης σφηνωμένο ανάμεσα σε Πολωνία και Λιθουανία, ο οποίος έχει λιμάνι στη Βαλτική, το μόνο ρωσικό λιμάνι «χωρίς γό» (αν εξαιρέσουμε την Κριμαία), φιλοξενεί τον ρωσικό στόλο της Βαλτικής, πυραυλικά συστήματα, αεροσκάφη και δεκάδες χιλιάδες στρατιώτες. Αποτελεί προβολή στρατιωτικής και στρατηγικής ισχύος της Ρωσίας στην καρδιά της Ευρώπης. Σε απάντηση στα πολεμικά γυμνάσια του ΝΑΤΟ κοντά στον θύλακα του Καλίνινγκραντ η Ρωσία απείλησε ακόμα και με χρήση πυρηνικών αν η Δύση επιχειρήσει οποιαδήποτε επίθεση στο ρωσικό αυτό έδαφος.

Το ίδιο περίπου χρονικό διάστημα αναδείχθηκε για άλλη μία φορά το ζήτημα των χωρών της Βαλτικής ως «λαγών» στην προσπάθεια της Δύσης να ασκεί συνεχώς πίεση στη Ρωσία. Οι χώρες αυτές (Λιθουανία, Λετονία, Εσθονία) φιλοξενούν βάσεις εκτόξευσης drones για επιθέσεις εναντίον της Ρωσίας, συνεχίζονται οι «αψιμαχίες» πλοίων τους με αντίστοιχα ρωσικά στη Βαλτική, η Εσθονία

φιλοξενεί γερμανικά στρατεύματα και όλες τους προετοιμάζονται για πόλεμο φθοράς και για επιθέσεις της Ρωσίας σε κρίσιμες υποδομές τους, έχοντας όμως ισχυρή βοήθεια από το ΝΑΤΟ. Η είδηση, ωστόσο, ότι η Λιθουανία μπορεί να ψηφίσει νόμο που θα αίρει την απαγόρευση φιλοξενίας πυρηνικών όπλων στο έδαφός της είναι όχι ένα αλλά πολλά βήματα μπροστά στην κλιμάκωση της έντασης στο ευρύτατο ουκρανικό πεδίο.

Πιο νότια, και η Πολωνία προετοιμάζεται να γίνει ένα «ανερχόμενο αστερί» της ΕΕ σε άμυνα και ασφάλεια. Η Πολωνία δαπανά πάνω από το 4% του ΑΕΠ της σε πολεμικό εξοπλισμό, φιλοξενεί στρατεύματα και βάσεις του ΝΑΤΟ, καθώς και βάση βαλλιστικών πυραύλων, εκπαιδεύει Ουκρανούς στρατιώτες, ενώ πρόσφατο ήταν το αίτημά της (και άλλος «λαγός») να δεχτεί επιπλέον 11.000 Αμερικανούς στρατιώτες στο έδαφός της. Η πολωνική ηγεσία θεωρεί ότι η ΕΕ στρατιωτικά μπορεί να συμπληρώσει το ΝΑΤΟ

και η ίδια ν' αναλάβει ένα μεγάλο βάρος της ευρωπαϊκής αλλά και διατλαντικής ασφάλειας και άμυνας (διάβαζε επίθεσης) απέναντι στη Ρωσία. Μετά τη Γερμανία, φιλοδοξεί και η ίδια να αναδειχθεί σε πολύ μεγάλη στρατιωτική δύναμη, στόχος, βέβαια, όχι εύκολος, καθώς η Πολωνία αντιμετωπίζει σοβαρά προβλήματα επάρκειας προσωπικού και σύγχρονου εξοπλισμού.

Τελευταία, δημοσιοποιούνται και πραγματοποιούνται συναντήσεις υψηλόβαθμων Ρώσων αξιωματούχων με ομολόγους τους από Ευρώπη και ΗΠΑ με διάφορες αφορμές και σε διάφορα μέρη (ΓΣ του ΟΗΕ, Ρωσία, Γερμανία). Ωστόσο, κανένα νέο όχι για έναρξη ειρηνευτικής διαδικασίας αλλά ούτε καν για μια κάποια εκκενρία -έστω και πρόσκαιρη- δεν βγαίνει ως αποτέλεσμα. Ίσα ίσα, η πολεμική σύγκρουση στο ουκρανικό μέτωπο επεκτείνεται, οξύνεται και βαθαινει.

Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός κατηγορεί τις χώρες της Ευρώπης ότι με τη συνεχή και μεγάλη βοήθειά τους προς την Ουκρανία (οικονομική, στρατιωτική αλλά και διπλωματική-πολιτική) γίνονται το «στρατηγικό βάθος» της Ουκρανίας. Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές κατηγορούν τη Ρωσία ότι εξαπολύει έναν υβριδικό πόλεμο εναντίον υποδομών των χωρών της Ευρώπης και ότι προετοιμάζεται για έναν πραγματικό πόλεμο εναντίον τους, παρά τις ρωσικές διαβεβαιώσεις για το αντίθετο.

Η όξυνση της πολεμικής ρητορικής συνοδεύει στην ίδια ένταση την όξυνση των πολεμικών επιχειρήσεων. Η δήλωση Πούτιν ότι «δεν βρισκόμαστε στο σημείο να χτυπήσουμε εργοστάσια χωρών της Ευρώπης που εφοδιάζουν με οπτικά συστήματα και drones την Ουκρανία, αλλά παρακολουθούμε στενά τις δραστηριότητες αυτές» απηχούν τη ρωσική τακτική. Η Ρωσία δεν χτυπά τα εργοστάσια στην Ευρώπη, αλλά χτυπά ανελέητα το τελευταίο διάστημα σ' όλη την ουκρανική επικράτεια. Σε αντίποινα, όπως δηλώνει, του πολέμου φθοράς της Ουκρανίας με τις επιθέσεις της σε ρωσικά διυλιστήρια, βιομηχανίες και εφοδιαστικές αλυσίδες, η ρωσική πολεμική μηχανή τελευταία πλήττει ισχυρά την εφοδιαστική αλυσίδα που μεταφέρει όπλα, καύσιμα, ενέργεια και πολεμοφόδια από την Ευρώπη προς την Ουκρανία. Ισχυρά απανωτά πλήγματα δέχονται τελευταία το Κίεβο, η Οδησός, το Χάρκοβο και άλλες πόλεις, που προκαλούν προβλήματα όχι μόνο στον ανεφοδιασμό του ουκρανικού στρατού αλλά και στην οικονομική ζωή και τις εξαγωγές της Ουκρανίας.

Η πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία «αγριεύει», οδηγώντας στην καταστροφή και στον θάνατο εκατοντάδων χιλιάδων στρατιωτών και αμάχων σ' ένα επικίνδυνο πολεμικό σπирάλ.

Ο ίδιος ο Μπεν Γκβιρ παραβρέθηκε σε κατεδάφιση πολυκατοικίας στην ανατολική Ιερουσαλήμ και περιήφανα παραδέχτηκε ότι «τον τελευταίο ενάμιση χρόνο έχουμε κατεδαφίσει 10.000 παράνομες κατασκευές και έχουμε επιστρέψει στο κράτος μια έκταση ισοδύναμη σε μέγεθος με το Τελ Αβίβ και το Γκιβαταγίμ μαζί». Την ίδια μανία καταστροφής επιδεικνύουν οι σιωνιστές και στην ύπαιθρο, καταστρέφοντας καλλιέργειες και κάθε είδους βλάστηση. Από τις αρχές του χρόνου επηρεάστηκαν 2.373 στρέμματα, ενώ το 2025, 1.613.

Η γενοκτονία συνεχίζεται αργά και σταθερά. Δεν έχει να κάνει με ποσοστά ή αριθμούς θανάτωσης, αλλά με την πρόθεση παρεμπόδισης της επιβίωσης των ανθρώπων. Δομές που είναι απαραίτητες για τη συνέχιση της διαβίωσης, όπως σχολεία και νοσοκομεία, έχουν καταστραφεί. Το αχαλίνωτο μένος στρατού και εποίκων δεν μπορεί να κρυφτεί. Η αντίσταση των Παλαιστινίων δημιουργεί ρωγμές στον αντίπαλο. Ενδεικτικές οι ανησυχίες αξιωματούχων του Ισραήλ για τον τρόπο διαχείρισης του πολέμου από τον Νετανιάχου, ενόψει μάλιστα και των εκλογών. Ο πρώην επικεφαλής του Τμήματος Παλαιστινιακών Υποθέσεων στη στρατιωτική αντικατασκοπία του Ισραήλ, Μ. Μίλστιν, κάνει λόγο για αποτυχία και εφιστά την προσοχή στη Δυτική Όχθη ως το πιο εκρηκτικό πεδίο.

Η δυσарέσκεια για τις συνέπειες που έχει ο πόλεμος στην οικονομία (ακρίβεια, αυξανόμενες στρατιωτικές δαπάνες) είναι μεγάλη. Ωστόσο, δεν αμφισβητείται από κανέναν ο ίδιος ο

πόλεμος, πόσο μάλλον η κατοχή και η κριτική που δέχεται ο Νετανιάχου προσωπικά, πως δεν είναι αρκούντως σκληρός και αποτελεσματικός. Ακόμα και ο Γκάντι Άιζενκοτ, ηγέτης του «κεντρώου» κόμματος Yashar, αντιτίθεται στην ίδρυση παλαιστινιακού κράτους, πιστεύει στον εποίκισμό της Ιουδαίας και της Σαμάρειας (της Δυτικής Όχθης δηλαδή) και κάλεσε την κυβέρνηση Νετανιάχου να εφαρμόσει εκ νέου το Δόγμα Νταχίγια στον Λίβανο. Το δόγμα αυτό προβλέπει τη χρήση μαζικής, δυσανάλογης βίας, ακόμη και επιθέσεις σε μη στρατιωτικούς στόχους. Ωστόσο, ακόμα και το σιωνιστικό κράτος (που δεν έχει σύνταγμα!) χρειάζεται μια επί-

φαση δημοκρατίας για να αποφύγει μεγαλύτερη διεθνή κατακραυγή. Αυτό υποδηλώνει η απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου του Ισραήλ να επιτραπεί τελικά στα αραβικά κόμματα να συμμετάσχουν στις επερχόμενες εκλογές, ακυρώνοντας τις αποφάσεις της Κεντρικής Εκλογικής Επιτροπής.

Οι εκλογές δεν αλλάζουν τον κόσμο. Έτσι δεν θα αλλάξουν και την πορεία του φασιστικού - στρατοκρατικού - αποικιακού - κατοχικού μορφώματος. Η Παλαιστίνη παραμένει καζάνι που βράζει και θα συνεχίσει να επηρεάζει (αλλά και να επηρεάζεται) από τα όσα συμβαίνουν στην περιοχή.

Γερμανία

Μερτς: από τα δύσκολα στα δυσκολότερα

Μετά από δύο εμφατικές νίκες σε κρατιδιακές εκλογές τον περασμένο μήνα, και με ένα σαφές και αυξανόμενο προβάδισμα στις εθνικές δημοσκοπήσεις, το AfD πρωταγωνιστεί στη γερμανική πολιτική σκηνή. Ένα εφιαλτικό σενάριο για το γερμανικό κατεστημένο (αλλά και των Βρυξελλών) άρχισε να υλοποιείται στο γερμανικό κρατίδιο Σαξονία - Άνχαλτ, απειλώντας να προκαλέσει αλυσιδωτές αντιδράσεις. Το AfD κατέλαβε την Προεδρία της Βουλής, ακόμα και με ψήφους Βουλευτών της CDU, αν και δεν τις χρειαζόταν!

Η ενίσχυση της Ακροδεξιάς στην κεντρική πολιτική σκηνή, στην εσωτερική της διάσταση, είναι παρενέργεια πολλών ευρωπαϊκών αναδιπλώσεων των γερμανικών κυβερνήσεων, που προετοίμασαν το έδαφος. Το ερώτημα είναι αν το σημερινό πολιτικό κατεστημένο θα ακυρώσει αυτήν την πορεία του AfD. Μάλλον δύσκολο, αν όχι αδύνατο, τη στιγμή που το AfD προσπαθεί να περιορίσει τα πιο αμφιλεγόμενα άκρα του. Ήδη έχει εγκαταλείψει μία από τις ιδρυτικές του αρχές: την έξοδο από το ευρώ.

Το AfD ξεκίνησε ως ευρωσκεπτικιστικό κόμμα, αλλά μετά την αποχώρηση του ιδρυτή Μπερντ Λούκε, το 2015, ο ευρωσκεπτικισμός υποχώρησε. Σήμερα το AfD προτείνει μια σειρά από μεταρρυθμίσεις της νομοσυστατικής ένωσης. Εάν οι εταίροι αρνηθούν να τις εφαρμόσουν, ίσως να τεθεί το ζήτημα σε εθνικό δημοψήφισμα! Τέτοια είδη «ρεαλιστικών κινήσεων» είναι αναμενόμενα και δείχνουν την ουσιαστική πολιτική στόχευση του AfD.

Αναμφίβολα στο επίκεντρο της πολιτικής διεκδυσίας βρίσκεται το θέμα των ρωσογερμανικών σχέσεων, όπου η πολιτική και επικοινωνιακή διαχείριση των τελευταίων χρόνων έχει περιορίσει τα περιθώρια κινήσεων του σημερινού πολιτικού κατεστημένου. Τη στιγμή που ο Μερτς έφτανε στο Κίεβο στις 4 Οκτωβρίου (σε αιφνιδιαστική και μη ανακοινωθείσα επίσκεψη) «με μια Βαλίτσα γεμάτη χρήματα των Γερμανών φορολογουμένων» (Wagenknecht), στη Σαξονία-Άνχαλτ το AfD και η «αριστερή» παράταξη Wagenknecht» (BSW) κατέθεταν ψήφισμα που χαρακτήριζε αποτυχημένη την «πολιτική των αντιρωσικών κυρώσεων», προτείνοντας επανεκκίνηση των σχέσεων. Τέτοιες προτάσεις πλέον βρίσκουν «ευήκοα ώτα» σε όλο το πολιτικό φάσμα! Μέσα σε όλα αυτά, ο πρώην καγκελάριος Σρέντερ, ο μοναδικός φανερός διάυλος επικοινωνίας με το Κρεμλίνο, βρισκόταν στη Μόσχα για «επαγγελματικούς λόγους», παραβρέθηκε στα γενέθλια του Πούτιν και προκάλεσε νέες αναταράξεις στο SPD.

Ο Μερτς, παρότι αμφισβητούμενος (70% των Γερμανών αξιολογεί αποτυχημένο το έργο της κυβέρνησης και το 58% ζητά την παραίτησή του) και σε περιβάλλον μεγάλης δυσπιστίας, κορυφώνει τη ρητορική του εναντίον της «επιθετικής Ρωσίας», φορτίζοντας το κλίμα. Όποιος ζητά αποδείξεις και στοιχεία, είναι απολογητής της Μόσχας!

Σήμερα ένα γεγονός περιπλέκει το εσωτερικό πεδίο ακόμη περισσότερο. Πριν από δύο βδομάδες, Γερμανοί Βουλευτές άρχισαν να συζητούν έναν νέο νόμο που πρότεινε η κυβέρνηση και αφορά την υπηρεσία εσωτερικής Ασφάλειας και την παραχώρηση εκτεταμένων εξουσιών στο πλαίσιο μιας προσπάθειας για τον αποτελεσματικότερο έλεγχό της.

Σχεδόν ταυτόχρονα ξεσπά το «σκάνδαλο των μυστικών υπηρεσιών», με επίκεντρο την Υπηρεσία Εξωτερικών Πληροφοριών (BND). Φαινομενικά, η υπόθεση αφορά εσωτερικό ζήτημα, αλλά κρύβει απρόβλεπτες προεκτάσεις.

Ο πρώην επικεφαλής των μυστικών υπηρεσιών (από το 1998 έως το 2005), Χάνινγκ, και υφυπουργός στο ΥΠΕΞ Γερμανίας μέχρι το 2009, με επιστολή στις 17 Αυγούστου αμφισβήτησε τον διάδοχό του, Γέγκερ, επειδή η υπηρεσία που κάποτε διηύθυνε, η BND, ξεκινούσε έρευνες σε βάρος του με την κατηγορία ότι ήταν Ρώσος κατάσκοπος! Σχεδόν δύο μήνες μετά, ακολουθεί η σύλληψη του Χάνινγκ και του τότε βοηθού του, και εν ενεργεία σήμερα, Μάνφρεντ Ντ., με κατηγορία ότι χρησιμοποίησε διαβαθμισμένο υλικό προς όφελος της ιδιωτικής του επιχείρησης συμβούλων.

Διαφαίνεται ότι εκείνη η περίοδος μπαίνει στο μικροσκόπιο για στελέχη με δημόσια θέση. Ο Σμιτμπάουερ, πρώην υπουργός της κυβέρνησης Κολ, δηλώνει ότι ο Χάνινγκ είχε συμβάλει σημαντικά στην εθνική ασφάλεια της Γερμανίας. Επίσης ο χριστιανοδημοκράτης βουλευτής Κίτσεβερ, επικεφαλής στην Επιτροπή Εξωτερικών Υποθέσεων του γερμανικού κοινοβουλίου, δηλώνει ότι εντός της Γερμανίας υπάρχει ένα «πολύ εκτεταμένο δίκτυο ανθρώπων που χρησιμοποιούν τις επαφές και τις γνώσεις που απέκτησαν ενώ βρίσκονταν στην υπηρεσία τους για ιδιωτικές υποθέσεις». Επομένως... «ο Χάνινγκ δεν έχει την αίσθηση ότι έχει κάνει κάτι κακό», «απλώς αντανάκλα την κρατική πολιτική της κεντροδεξιάς χριστιανοδημοκρατικής και συντηρητικής πολιτικής συμμαχίας»!

Ωστόσο, αυτό που αρχικά έμοιαζε με υπόθεση πιθανής παράνομης απόκτησης εσωτερικών εγγράφων της BND εξελί-

σεται σταδιακά σε μια πολύ ευρύτερη υπόθεση. Σχετίζεται με διακρατικά δίκτυα. Τελικά υποχώρησε η ρωσική και ενισχύθηκε η κινεζική διάσταση της υπόθεσης. Ωστόσο, ακόμη κι αν ορισμένες από τις σοβαρότερες υποψίες δεν επιβεβαιωθούν, φαίνεται να αλλάζει ο τρόπος που γίνεται δημόσια αντιληπτή αυτή η υπόθεση.

Είναι γνωστό ότι στην Ευρώπη, και όχι μόνο, υπάρχει ένα πυκνό δίκτυο ιδιωτικών εταιρειών και συμβούλων στο οποίο συμμετέχουν πρώην στρατιωτικοί, στελέχη υπηρεσιών πληροφοριών προερχόμενοι από διάφορες χώρες στη λογική ότι ένας πρώην επικεφαλής υπηρεσίας πληροφοριών δεν χάνει την επιρροή του με τη συνταξιοδότησή του. Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, η διάκριση ανάμεσα στις ιδιωτικές επαφές, την εμπορική συνεργασία και τις δραστηριότητες που ενδέχεται να ενδιαφέρουν κρατικές

υπηρεσίες πληροφοριών δεν είναι καθόλου σαφής. Αλλά και τα θεσμικά όρια σε υποθέσεις αυτού του είδους, που διαχωρίζουν τις κρατικές υπηρεσίες πληροφοριών από την ιδιωτική αγορά υπηρεσιών ασφαλείας, είναι δυσδιάκριτα.

Αναμφίβολα, είναι μια άβολη συγκυρία για τον Μερτς και τον κυβερνητικό συνασπισμό. Η πολύ πρόσφατη παραίτηση της υπουργού Εργασίας και συμπορόδρου του SPD (...για προσωπικούς λόγους) επιβεβαιώνει τη σταδιακή απώλεια ελέγχου από την ηγεσία στην εσωτερική πολιτική σύγκρουση.

Και όταν μια σύγκρουση θεωρείται υπαρξιακή, το φάσμα των επιλογών που θεωρούνται θεμιτές, συζητήσιμες ή παρακινδυνευμένες διευρύνεται. Το κρίσιμο ερώτημα είναι, στη βάση ποιας στρατηγικής υιοθετούνται οι όποιες επιλογές;

XB

ΗΠΑ-Θανατική ποινή

Η βαρβαρότητα παρούσα

στην «πιο μεγάλη δυτική δημοκρατία»

Η πρόσφατη τραγική κατάληξη της προσπάθειας εκτέλεσης της θανατικής ποινής στις ΗΠΑ, έφερε πάλι στο προσκήνιο τη **βαρβαρότητα που επικρατεί δεκαετίες τώρα στην «πιο μεγάλη δυτική δημοκρατία»!** Στις 30/9 η Κριστίνα Πάικ, η οποία είχε καταδικασθεί για δολοφονία στην πολιτεία Τενεσί των ΗΠΑ, οδηγήθηκε στη εκτέλεση της θανατικής ποινής με θανατηφόρα ένεση. Αυτό που ακολούθησε μάλλον ξεπερνά κάθε φαντασία των σεναριογράφων θρίλερ του Χόλυγουντ. Παρά το γεγονός ότι της χορηγήθηκαν οι δυο ενέσεις η Πάικ δεν πέθανε και οδηγήθηκε στο νοσοκομείο. Σήμερα παραμένει στη φυλακή.

Ο ρεπουμπλικανός κυβερνήτης του Τενεσί έδωσε εντολή για αναστολή στις εκτελέσεις, τουλάχιστον ως το τέλος του έτους, έως ότου βρεθεί τι πήγε στραβά. Για τους πολέμιους της θανατικής ποινής, η περίπτωση της 50χρονης Κρίστα Πάικ προσφέρει την κατάλληλη αφορμή για να αναλογιστούν όλοι, σε σχέση με τη βαρβαρότητα και τον παραλογισμό της εσχάτης των ποινών.

Αξίζει να σημειωθεί πως στην πολιτεία Τενεσί για πρώτη φορά εδώ και περισσότερα από 200 χρόνια, γυναίκα οδηγήθηκε σε θανατική ποινή!

Η επαναφορά της θανατικής ποινής στις ΗΠΑ έγινε το 1976 μετά από μια τετραετία παύσης. Ο Τραμπ στην πρώτη θητεία του, επέτρεψε τις εκτελέσεις καταδικασμένων για ομοσπονδιακά αδικήματα. Ακολούθησε το διάστημα διακυβέρνησης Μπάιντεν, κατά το οποίο αναστάλησαν οι εκτελέσεις. Στη συνέχεια ο Τραμπ επανήλθε δριμύτερος επιτρέποντας ξανά τις εκτελέσεις.

Οι 27 από τις 50 πολιτείες των ΗΠΑ διατηρούν ακόμα τη δυνατότητα επιβολής της θανατικής ποινής (πολιτειακές εκτελέσεις). Ο πρόεδρος, ωστόσο, έχει τον τελευταίο λόγο σε υποθέσεις ομοσπονδιακών αδικημάτων, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που εκδίδονται από στρατοδικεία.

Η θανατική ποινή στις ΗΠΑ είχε πάντα ταξικό πρόσημο. Το σκληρό καπιταλιστικό σύστημα εξαντλούσε κάθε αυστηρότητα απέναντι στους δεκάδες χιλιάδες μαύρους και ισπανόφωνους

που στοιβάζονταν στις φυλακές, αφού πρώτα το ίδιο (το σύστημα) είχε φροντίσει να τους στερήσει κάθε πιθανότητα αξιοπρεπούς διαβίωσης. Ανεργία ή κακοπληρωμένες δουλειές, καμιά κοινωνική μέριμνα και ανύπαρκτη περίθαλψη δημιουργούν ένα πραγματικό εφιαλτικό περιβάλλον για τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Η δικαιοσύνη λειτουργώντας με τα ίδια ταξικά κριτήρια καταδικάζει όσους δεν είχαν την οικονομική δυνατότητα να πληρώσουν τους πανάκριβους δικηγόρους.

Όπως καταγγέλλουν οργανώσεις ενάντια στην θανατική ποινή, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις που η αναψηλάφηση μιας δίκης οδηγεί σε αθώωση όσων είχαν καταδικαστεί!

Μετά το 1976, συνολικά 18 γυναίκες έχουν εκτελεστεί, σύμφωνα με το **Death Penalty Information Center**. Η Πάικ θα ήταν το 30ό άτομο που θα εκτελούνταν στις ΗΠΑ το 2026, μετά την εκτέλεση κρατούμενου στη Φλόριντα, μια βδομάδα πριν.

Άλτενγκραμποβ, Γερμανία

Το χαμένο νεκροταφείο και οι Ουκρανοί λιποτάκτες

Υστερα από 81 χρόνια αναζήτησης και 20 χρόνια από την πρώτη αποτυχημένη έρευνα, φέτος τον Αύγουστο, έγινε γνωστή η ανακάλυψη του νεκροταφείου των 119 Πολωνών αιχμαλώτων πολέμου (ανάμεσα τους πιθανόν και του Ταντέους Γκέμπεθνερ, ενός ήρωα της πολωνικής αντίστασης) στο πρώην γερμανικό στρατόπεδο με την κωδική ονομασία Σταλάγκ XI-A. Αυτό βρισκόταν σε στρατιωτική περιοχή δίπλα στον οικισμό Άλτενγκραμποβ στο Ντέρνιτς της Σαξονίας - Άνχαλτ. Το στρατιωτικό πεδίο άλλαξε πολλές φορές χρήση στη μακρά πολεμική ιστορία του από τα τέλη του 19ου αιώνα. Χώρος ασκήσεων για τον πρωσικό στρατό στην αρχή λειτούργησε ως κέντρο αιχμαλώτων στον Α' Παγκόσμιο για να μετατραπεί αργότερα σε στρατόπεδο της Βέρμαχτ. Στην διάρκεια του Β' Παγκόσμιου Πολέμου υπήρξε το μεγαλύτερο στρατόπεδο αιχμαλώτων και καταναγκαστικής εργασίας έως τον Μάιο του 1945 που έφτασαν πρώτοι οι Αμερικανοί και την επόμενη ημέρα ο Κόκκινος Στρατός, ο οποίος πήρε εν τέλει τον έλεγχο της περιοχής. Από το 1939 κρατήθηκαν εδώ περίπου 60 χιλιάδες αιχμάλωτοι από 13 χώρες, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν Σοβιετικοί στρατιώτες. Αρκετοί πέθαναν από τις κακουχίες, τις ασθένειες ή εκτελέστηκαν. Ανάμεσα τους και αρκετοί Πολωνοί που πιάστηκαν άλλοι τις πρώτες ημέρες του πολέμου και άλλοι όταν πνίγηκε στο αίμα το 1944 η εξέγερση στην Βαρσοβία. Σε αντίθεση με άλλες εθνότητες τα λείψανα δεν μεταφέρθηκαν στην πατρίδα τους. Η καταστροφή του στρατοπέδου και η χρησιμοποίησή της περιοχής ως πεδίο ασκήσεων του σοβιετικών στρατευμάτων δυσκόλεψε την ανακάλυψη των Πολωνών που δεν επέστρεψαν ποτέ από την αιχμαλωσία.

Μέχρι το 1990 το στρατιωτικό πεδίο του Άλτενγκραμποβ ήταν σοβιετική στρατιωτική περιοχή στο έδαφος της Ανατολικής Γερμανίας. Μετά την διάλυση της και την γερμανική ενοποίηση τον έλεγχο ανέλαβε η Μπούντεσβερ. Δηλαδή ο ομοσπονδιακός γερμανικός στρατός ο οποίος σταδιακά την μετέτρεψε σε ένα μεγάλο κέντρο εκπαίδευσης στρατιωτών και δοκιμών του εξοπλισμού τους. Τόσο για τον ίδιο όσο και για τις Νατοϊκές δυνάμεις. Σύμφωνα με στοιχεία της επίσημης ιστοσελίδας της Μπούντεσβερ η στρατιωτική περιοχή εκπαίδευσης που βρίσκεται ανάμεσα στα γερμανικά κρατίδια της Σαξονίας-Άνχαλτ και του Βρανδεμβούργου, περίπου 35 χιλιόμετρα ανατολικά του Μαγδεμβούργου, καλύπτει περίπου 90 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Σε αυτή την έκταση μπορεί να γίνει αναπαράσταση και εξάσκηση για όλους τους τους τύπους των σύγχρονων πολεμικών επιχειρήσεων. Επίσης βολές πυροβολικού, όλμων, χρήση όπλων όλων των διαμετρημάτων και δοκιμασίες για τεθωρακισμένα οχήματα. Μέχρι και άτρακτοι αεροπλάνων έχουν εγκατασταθεί για την εξάσκηση στη φόρτωση και εκφόρτωση μεταγωγικών αεροσκαφών. Για τον πολεμοχαρή Ομοσπονδιακό Υπουργό Άμυνας Μπόρις Πιστόριους είναι ο αγαπημένος προορισμός και το απαραίτητο σκηνικό. Συνήθως με «μιλι-

τέρ» ενδυμασία επισκέπτεται τον χώρο των ασκήσεων όταν θέλει να μιλήσει για τα σχέδια επανεξοπλισμού της Γερμανίας και να αναγγείλει τις επικείμενες πολεμικές «απειλές» οι οποίες πάντα καταλήγουν σε νέα στρατιωτικά κονδύλια.

Το Άλτενγκραμποβ τον τελευταίο καιρό ήρθε στην δημοσιότητα όχι από κάποια επίσκεψη υψηλόβαθμου πολεμοκάπηλου πολιτικού ή στρατηγού αλλά από μια μαζική λιποταξία! Γερμανικές και ουκρανικές εφημερίδες με την ευκαιρία αποκάλυψαν πως 80 Ουκρανοί στρατιώτες τα τελευταία χρόνια εγκατέλειψαν το πεδίο εκπαίδευσης και κηρύχτηκαν λιποτάκτες. Από το 2022 που ο γερμανικός στρατός ξεκίνησε να εκπαιδεύει έως σήμερα τους 30 χιλιάδες Ουκρανούς στρατιώτες σε 60 περίπου τοποθεσίες, αρκετές εκατοντάδες δεν έχουν γυρίσει πίσω για να πολεμήσουν στα μέτωπα. Προτίμησαν να λιποτακτούν, να ζητήσουν άσυλο ή να κρυφθούν κάπου στην Γερμανία ή σε άλλη χώρα της Ευρώπης. Όσο περνά ο καιρός και μεγαλώνει το αδιέξοδο και η αιματοχυσία στον Ρώσο-ουκρανικό πόλεμο, αρκετοί από αυτούς που έρχονται στο Άλτενγκραμποβ για εκπαίδευση έχουν επιστρατευτεί με το ζόρι. Άλλοι, το βλέπουν σαν ευκαιρία να αποφύγουν το μέτωπο και να ταξιδέψουν νόμιμα έξω από την Ουκρανία. Και οι δύο κατηγορίες αναζητούν τρόπους να ξεφύγουν αφήφώντας τις συνέπειες που προβλέπουν οι ουκρανικοί νόμοι για την λιποταξία.

Ο 39χρονος λιποτάκτης Βολοντίμιρ Σούλγκιν δήλωσε σε γερμανική εφημερίδα ότι συνελήφθη και στρατολογήθηκε σε ένα δρόμο στην πόλη του, το Ντνίπρο. Σε ένα μήνα τον έστειλαν στο κέντρο εκπαίδευσης στο Άλτενγκραμποβ. Κατήγγειλε πως ξυλοκοπήθηκε από έναν υπαξιωματικό και όταν τον ανέφερε σε Γερμανό γιατρό στο νοσοκομείο, ένας αξιωματικός το έμαθε και τον απείλησε να τον «θάψει»! Ο Σούλγκιν λιποτάκτησε ενώ νοσηλευόταν για δύο εβδομάδες σε νοσοκομείο στο κέντρο του Βερολίνου. Ιστορίες σαν αυτήν είναι πολλές ανάμεσα στους επιστρατευμένους Ουκρανούς, αρκετοί από τους οποίους συλλαμβάνονται στα σπίτια τους και στους δρόμους από τους ανθρωποκυνηγούς του φασιστικού καθεστώτος του Κιέβου. Σύμφωνα με δημοσιευμένα στατιστικά στοιχεία του γραφείου του Γενικού Εισαγγελέα από την έναρξη της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, έχουν συνταχθεί περισσότερες από 230.000 δικογραφίες ανυποταξίας και 53.000 για λιποταξία. Οι αριθμοί όσων αποφεύγουν με κάθε τρόπο να καταταγούν αυξάνονται μήνα με τον μήνα. Για παράδειγμα, τον Μάιο του 2025 καταγράφηκαν 18.134 περιπτώσεις, ο μεγαλύτερος αριθμός που έχει καταγραφεί ποτέ, και τον Σεπτέμβριο 17.176. Αρκετοί μιλούν για φαινόμενο χιονοστιβάδας. Περίπου 176.000 περιπτώσεις ανυποταξίας και 25.000 λιποταξίες καταγράφηκαν μόνο μεταξύ Σεπτεμβρίου 2024 και Σεπτεμβρίου 2025. Στην πορεία του πολέμου το φαινόμενο έχει πάρει τέτοια πρωτοφανή διάσταση που ανάγκασε το ουκρανικό καθεστώς να μεταβάλλει τη νομική αντιμετώπισή

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το άρθρο του Tristan Leoni, «Οι λιποτάκτες της Ουκρανίας» σε μετάφραση του Ν.Τ. στην ιστοσελίδα www.okde.org/keimena/diethni

και ένα άρθρο για την μαζική έξοδο των Μαροκινών από το Sahara Press Service www.spsrasd.info/en/2026/08/05/17152.html

του. Ενώ στα τέλη του 2022 το κοινοβούλιο ψήφισε ένα νόμο που έκανε πιο σκληρές τις κυρώσεις για ανυπακοή (έως δέκα χρόνια φυλάκιση) ή λιποταξία (έως δώδεκα χρόνια φυλάκιση), τον Σεπτέμβριο του 2024 η Ράντα υιοθέτησε νόμο που αποποινικοποιεί την πρώτη λιποταξία(!), με τον όρο νέας κατάταξης με την σύμφωνη γνώμη του διοικητή αξιωματικού. Τον περασμένο Μάρτιο ο νεοδιορισμένος υπουργός Άμυνας Φεντόροφ (τον οποίο ο Ζελένσκι απέπεμψε τον Ιούλιο) δήλωσε ότι περίπου 2 εκατομμύρια Ουκρανοί συνεχίζουν να αποφεύγουν να καταταγούν με διάφορους τρόπους ενώ περίπου 200.000 Ουκρανοί στρατιώτες έχουν εγκαταλείψει τις θέσεις τους χωρίς άδεια. Αν και λιγότερο προσβάσιμα τα στοιχεία και οι πληροφορίες και από την αντίπαλη πλευρά του πολέμου δείχνουν πως και στη Ρωσία υπάρχουν πολλές λιποταξίες και αρνήσεις πολεμικής στράτευσης.

Οι Ουκρανοί λιποτάκτες του Άλτενγκ-

κραμποβ αν τελικά καταφέρουν και γλυτώσουν την απέλαση και την επιστροφή στο μέτωπο θα έχουν καλύτερη τύχη από τους Πολωνούς κρατούμενους που έμειναν για πάντα στην γερμανική γη, στην ίδια περιοχή. Δεν ισχύει το ίδιο βέβαια για τους υπόλοιπους Ουκρανούς αλλά και τους στρατιώτες του ρωσικού στρατού που συνεχίζουν να θυσιάζονται σε ένα άδικο αδελφοκτόνο πόλεμο. Έναν πόλεμο που υποδαύλισαν οι ίδιες κοινωνικές-πολιτικές δυνάμεις, δηλαδή η αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός, όπως και τότε στην αρχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Οι απόγονοι και συνεχιστές εκείνων των εμπρηστών του μεγάλου μακελειού των λαών, είναι οι σημερινοί πολεμοκάπηλοι. Οι οποίοι μέσα στις ευρωπαϊκές καγκελαρίες και στα γραφεία των μεγάλων καπιταλιστικών επιχειρήσεων σχεδιάζουν πολέμους και επενδύουν σε εξοπλισμούς, προετοιμάζοντας καινούρια νεκροταφεία για τους νέους της Ευρώπης.

Βραζιλία

Εκλογική αναμέτρηση με διεθνή βαρύτητα

Ο πρώτος γύρος των εκλογών στις 4 Οκτώβρη στη Βραζιλία όχι μόνο δεν έφερε την απάντηση στο ερώτημα ποιος θα είναι ο επόμενος πρόεδρος της χώρας, αλλά αποτύπωσε και μια ισορροπία μέσα από την ανατροπή των προγνωστικών. Αντί λοιπόν για προβάδισμα του σοσιαλδημοκράτη υποψήφιου Λούλα ντα Σίλβα, πρώτος ήρθε ο δεξιός φιλελεύθερος Φλάβιο Μπολσονάρου. Η διαφορά τους είναι πολύ μικρή, 45% και 47% αντίστοιχα, σε ένα εκλογικό σώμα σχεδόν 160 εκατομμυρίων, με το 21% να ακολουθεί τον δρόμο της αποχής και τον άκυρο/λευκό. Ο 80χρονος νυν πρόεδρος Λούλα, που είναι στην εξουσία τα περισσότερα από τα 20 τελευταία χρόνια, διεκδικεί την 4η θητεία! Από την άλλη, ο Φλάβιο Μπολσονάρου πήρε το χρίσμα από τον -καταδικασμένο σε 27 χρόνια φυλάκιση για απόπειρα πραξικοπήματος- πατέρα του και πρώην πρόεδρο της Βραζιλίας Ζαΐχ Μπολσονάρου.

Οι εκλογές γίνονται σε μια περίοδο όπου διευρύνονται οι ήδη μεγάλες κοινωνικές ανισότητες στη χώρα. Η ψαλίδα ανάμεσα στη διεφθαρμένη πλουτοκρατία και την τεράστια πλειοψηφία που ζει μέσα στη φτώχεια παραμένει ανοικτή. Παράλληλα, η εγκληματικότητα τροφοδοτείται από την επικοινωνία συμμοριών με τους μηχανισμούς του κράτους και το πολιτικό προσωπικό των κομμάτων. Δύο στους τρεις Βραζιλιάνους εκτιμούν πως υπάρχει έλλειμμα δημοκρατίας. Η απαξίωση του πολιτικού συστήματος είναι διευρυμένη. Ο Φλάβιο Μπολσονάρου κατηγορείται για διαφθορά και με τη σειρά του κατηγορεί και στοχοποιεί τον πρόεδρο του ανώτατου ομοσπονδιακού Δικαστηρίου, ενώ και ο ίδιος ο Λούλα με ανάλογες κατηγορίες έμεινε στην φυλακή για 18μήνες το 2018 και 2019.

Οι πολιτικές εξελίξεις στη Βραζιλία έχουν ούτως ή άλλως ειδικό βάρος στη Λατινική Αμερική αλλά και παγκόσμια. Βρίσκεται στις 10 μεγαλύτερες οικονομίες στον κόσμο. Αποτελεί μέλος των BRICS, αλλά ταυτόχρονα έχει σχέσεις με ΕΕ και ΗΠΑ. Είναι η 9η παραγωγός παγκοσμίως αργού πετρελαίου (το 45% το απορροφά η Κίνα). Πρόκειται για χώρα με πολύ μεγάλο πρωτογενή τομέα και εξαγωγές σε αγροτικά προϊόντα και φυσικούς πόρους, καθώς και πεδίο μεγάλων επενδύσεων κυρίως από κινέζικες εταιρείες σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας και ηλεκτρικά οχήματα.

Αυτά τα δεδομένα δεσμεύουν, αλλά και μεγαλώνουν τον προβληματισμό και τον διχασμό στην άρχουσα τάξη της χώρας όσον αφορά τον διεθνή προσανατολισμό της. Είναι δεδομένο πως αυτό το ζήτημα είναι και το βασικό που θα καλεστεί να διαχειριστεί ο νέος πρόεδρος, τη στάση της Βραζιλίας στους εντεινόμενους ανταγωνισμούς ΗΠΑ και Κίνας. Η τάση του Λούλα προς τους BRICS και τον παγκόσμιο νότο, διατηρώντας ταυτόχρονα τη δυνατότητα για την αστική τάξη να διαπραγματεύεται με τις ΗΠΑ, αντιμετώπιζε το τελευταίο διάστημα ειδικά μετά την εκλογή Τραμπ έντονες δυσκολίες, καθώς η αμερικανική διοίκηση δεν ικανοποιούνταν από μια τέτοια ισορροπία. Η αμερικανικοί δασμοί στα εξαγώγιμα βραζιλιάνικα προϊόντα τον Ιούλιο βρίσκονταν στο 25%. Η δημιουργία ομάδας διαπραγματεύσεων από τις δυο χώρες για τους δασμούς, τα ορυκτά, τις σπάνιες γαίες και το γενικό πλαίσιο εμπορίου ήταν μια κίνηση καθησυχασμού

της αμερικανικής διοίκησης από την πλευρά της Βραζιλίας.

Η συνεχής κλιμάκωση των διεθνών ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, το μπλοκάρισμα των κατευθύνσεων σε Ουκρανία και Ιράν για τις ΗΠΑ, διαμόρφωσαν ένα περιβάλλον αυξημένων απαιτήσεων. Η επί Τραμπ εκδοχή του δόγματος Μονρόε βάζει καθήκοντα στις ΗΠΑ, με στόχο τον απόλυτο έλεγχο του δυτικού ημισφαιρίου και τον εξοβελισμό κάθε ανταγωνιστή ιμπεριαλιστή. Η Λατινική Αμερική αντιμετωπίζεται ως η «πίσω αυλή» και κάθε μέσο για αυτό τον σκοπό είναι δόκιμο. Οι ΗΠΑ προωθούν μια σειρά πολιτικές λύσεις σε κάθε χώρα του ενδιαφέροντός τους, με όλους τους τρόπους. Και αν χρειαστεί, όπως δήλωσε ο ίδιος ο Τραμπ στον ΟΗΕ, «για να διασφαλίσουν αυτά τα συμφέροντα θα χρησιμοποιήσουμε την απαραίτητη στρατιωτική δύναμη μας».

Αποτέλεσμα αυτής της επιθετικής κίνησης είναι η επιτυχία να κυβερνούν φιλοτραμπικές δυνάμεις σε Κολομβία, Βολιβία, Χιλή, Κόστα Ρίκα, Περού, Εκουαδόρ, Ονδούρα. Η Κούβα βρίσκεται σε συνεχή κλοιό, οι ΗΠΑ ανέκτησαν τον έλεγχο της διώρυγας του Παναμά και φυσικά η Βενεζουέλα καταγράφει μια μεγάλη στροφή μετά την απαγωγή Μαδούρο και τις συμφωνίες με Ροντρίγκεζ. Με όχημα «το κυνήγι των καρτέλ ναρκωτικών» οι ΗΠΑ έχουν καταφέρει να στησουν μια συμμαχία 18 χωρών από τη Λατινική Αμερική υπό την ηγεσία τους. Σε αυτή την «ασπίδα της Αμερικής» θα ενταχτεί και η Βραζιλία αν νικήσει ο υιός Μπολσονάρου, όπως ο ίδιος δήλωσε.

Με βάση αυτά τα δεδομένα η ανακοίνωση Τραμπ μετά τον πρώτο γύρο ήταν ότι πρόκειται για μεγάλη και σημαντική νίκη. Το αμέσως προηγούμενο διάστη-

μα, αλλά και τώρα, συνεχίζεται από τον νυν πρόεδρο η καταγγελία προς τις ΗΠΑ για ηγεμονικές φιλοδοξίες και νεοαποικιακές εισβολές. Βέβαια ακόμη και αν εκλεγεί ο Μπολσονάρου στον δεύτερο γύρο, δεν σημαίνει πως η άρχουσα τάξη της Βραζιλίας θα εγκαταλείψει τους BRICS και θα αποκόψει κάθε σχέση με την Κίνα.

Για τον δεύτερο γύρο που θα διεξαχθεί στις 25 Οκτώβρη οι περισσότεροι από τους ηττημένους έχουν δηλώσει την υποστήριξη τους στον Μπολσονάρου. Ο ίδιος τάζει πάταξη της διαφθοράς, μεγάλες φυλακές για το έγκλημα και ποντάρει στην κόπωση από τον Λούλα προβάλλοντας τον εαυτό του ως νέο στην πολιτική και μετριοπαθή παρά την ακροδεξιά ατζέντα του. Το κόμμα του PL (φιλελεύθερο) πέτυχε μεγάλη αύξηση εδρών στη Γερουσία (28 από 15). Με το

δεδομένο πως και η κάτω βουλή είναι πιο δεξιά μεταποτισμένη και στο ενδεχόμενο να επικρατήσει ο Λούλα ντα Σίλβα, τελικά το σίγουρο είναι πως το PT (κόμμα εργαζομένων) θα βρεθεί σε πιο δύσκολο περιβάλλον.

Οι προσπάθειες του νυν προέδρου να συγκρατήσει τις απώλειες από τη διάψευση των προσδοκιών από την πολιτική του, στρέφονται στην ενίσχυση κάποιων επιδομάτων (οικογενειακό καλάθι, καύσιμα) στήριξης των λαϊκών στρωμάτων. Αλλά και στα μέτρα απαγόρευσης των στοιχηματικών εταιρειών. Καθώς οι όροι εκμετάλλευσης του συστήματος και η αύξηση του πληθωρισμού τα βυθίζει στη φτώχεια. Οι κινήσεις της τελευταίας στιγμής στοχεύουν να τραβήξουν στην κάλη κομμάτι από το 21% της αποχής/άκυρο.

Ελληνοτουρκικά

Αναπάντητο το άγχος της άρχουσας τάξης

Παρά τον διακαή πόθο της ντόπιας ολιγαρχίας του πλούτου και της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας για πιο συγκεκριμένες «φιλελληνικές δεσμεύσεις» της σημερινής αμερικανικής διοίκησης αναφορικά με τον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, ο Αμερικανός ΥΠΕΞ, κατά τον πρόσφατο ερχομό του, απέφυγε να απαντήσει. Τόσο στις κατ' ιδίαν συναντήσεις του με Μητσοτάκη και Γεραπετρίτη όσο και στην κοινή συνέντευξη Τύπου αλλά και εκείνη στην «Καθημερινή» αρκέστηκε στη γνωστή εδώ και δεκαετίες στάση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού που, όταν δεν εκφράζεται ρητά με το «βρέιτε τα», δηλώνει την πρόθεση διαμεσολάβησης-επιδιαιτησίας προς αποφυγή κλιμάκωσης της έντασης, επίλυσης πιθανής κρίσης και αποφυγής πολεμικής σύγκρουσης. Μπορούν, άραγε, οι λαοί της περιοχής να «κοιμούνται ήσυχοι», βασιζόμενοι στον «ειρηνευτικό ρόλο» των μεγαλύτερων φονιάδων του πλανήτη; Το ερώτημα έχει προφανή αρνητική απάντηση με βάση τα όσα συμβαίνουν στην ευρύτερη περιφέρεια και τα πολεμικά μέτω-

πα που βρίσκονται σε εξέλιξη και όχι μόνο.

Αυτό το «αδιανόητο» και το «δεν θα επιτρέψουμε» που επικαλέστηκε ο Ρούμπιο για να δώσει έμφαση στον ρόλο του επικυρίαρχου ιμπεριαλισμού στη χώρα και την περιοχή δεν θα πρέπει επ' ουδενί να παίρνεται τοις μετρητοίς από πλευράς των τριών (Ελλάδας, Τουρκίας, Κύπρου) λαών -αν και έχει γεωπολιτική βάση στην παρούσα συγκυρία. Δεν είμαστε, βέβαια, σίγουροι για το πώς εισπράττεται από την άρχουσα τάξη, με βάση τη φύση και τα χαρακτηριστικά της. Είναι, πάντως, φανερό ότι είχε αποδέκτες και στις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Άλλωστε, είναι πάντα νωπή η μνήμη και τα «τετελεσμένα» που δημιουργήσε η πολιτικοστρατιωτική ήττα της ελληνικής πλευράς το 1974 στην Κύπρο, όπου τη φάση υποδαύλισης από πλευράς ΗΠΑ της ανατροπής Μακαρίου και επιχείρισης ένωσης του νησιού με την Ελλάδα διαδέχτηκε εκείνη της τουρκικής εισβολής, κατοχής και de facto διχοτόμησης που έχει ήδη ξεπεράσει τον μισό αιώνα.

Είχε, όμως, η τοποθέτηση Ρούμπιο και ένα ενδιαφέρον στοιχείο. Αυτό της προτροπής στις δύο πλευρές να αποφεύγουν δημόσιες δηλώσεις για τα ζητήματα που τις χωρίζουν και για τα «εμπόδια» (sic!) που υπάρχουν (οι Αμερικάνοι παριστάνουν τους αμέτοχους σε αυτά) και να προκρίνουν τη μυστική-ιδιωτική διπλωματία μεταξύ τους, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Έτσι αποφεύγουν και οι ίδιοι το σοβαρό ενδεχόμενο έκθεσής τους στην κοινή γνώμη, αφού δηλώνουν πάντα πρόθυμοι «διαμεσολαβητές», με άλλα λόγια να είναι παρόντες ή ωσεί παρόντες. Αν κάπου καταλήξουν οι επαφές-συνομιλίες, σύμφωνα πάντα με τα συμφέροντά τους, μπορούν να βγουν με τυμπανοκρουσίες και να αυτοθαυμάζονται, αν όχι, τι είχαμε τι χάσαμε. Γνωρίζουν, βέβαια, ότι οι αντιθέσεις ανάμεσα στις δύο εξαρτημένες αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας είναι βαθιές, ιστορικές και αγεφύρωτες. Η νοτιοανατολική πτέρυγα του NATO, όμως, πάνω απ' όλα, οφείλει να είναι συμπαγής.

Όλοι οι αναλυτές συμφωνούν ότι το επόμενο κρας τεστ στον ελληνοτουρκι-

Ιαπωνικός καταλύτης στο γαλλικό χρέος

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Μέσα σε όλα τα ζητήματα που συνδέονται με το γαλλικό χρέος προστίθεται και άλλο ένα που μπορεί να έχει καταλυτικές επιδράσεις στη εξέλιξη της διαχείρισής του.

Σύμφωνα με σχετική ανάλυση του Bloomberg, οι Ιάπωνες επενδυτές κατείχαν τον Ιούλιο περίπου 23 τρισ. γιεν, ή \$145 δισ., σε γαλλικά ομόλογα. Η θέση αυτή αντιστοιχεί στο 6,6% των συνολικών τοποθετήσεων των Ιαπώνων σε ξένο κρατικό χρέος. Και αποτελεί τη μεγαλύτερη «overweight», δηλαδή υπεραγορασμένη, θέση τους στην Ευρωζώνη.

Αν και για τους Ιάπωνες επενδυτές το ποσό θεωρείται μεγάλο, από τη σκοπιά του γαλλικού χρέους είναι μικρό.

Ωστόσο μία στροφή και επάνοδος των Ιαπώνων επενδυτών στην Ιαπωνία (όπου οι αποδόσεις των κρατικών ομολόγων αυξάνονται όσο η οικονομική πολιτική απομακρύνεται από τη σχεδόν παραδοσιακή πολιτική των χαμηλών και μηδενικών επιτοκίων) θα αξιολογηθεί από το σήμα φυγής που θα δοθεί από τα γαλλικά κρατικά ομόλογα. Κάτι τέτοιο αποτελεί καταλυτική επίδραση στους γενικότερους επενδυτές (το γαλλικό χρέος κατά 56% διακρατείται από μη Γάλλους επενδυτές) που θα ωθηθούν να ακολουθήσουν.

Τα επίπεδα που έφτασε το γαλλικό χρέος αποτελούν όλο και περισσότερο μία «οργανωμένη» αμφισβήτηση στις δυνατότητες της γαλλικής ελίτ (πολιτικοοικονομικής) να το αντιμετωπίσει.

Εξ άλλου το γαλλικό κρατικό χρέος έχει ήδη εισέλθει στο φαύλο κύκλο που

επωάζονται συνήθως οι κρίσεις: Υψηλότερες αποδόσεις - υψηλότερο κόστος εξυπηρέτησης, μεγαλύτερο έλλειμμα - μεγαλύτερες ανάγκες δανεισμού - ακόμη υψηλότερο «risk premium». Και τούτο προκαλεί ακόμα υψηλότερες αποδόσεις και ούτω καθεξής.

Είναι η πρώτη φορά στην οικονομική ιστορία που αμφισβητούνται οι δυνατότητες ιμπεριαλιστικών χωρών του σκληρού μητροπολιτικού πυρήνα του ιμπεριαλισμού να διαχειριστούν τα χρέη τους.

Αυτά από στενή οικονομική άποψη γιατί ακόμη και αν απολιτικοποιήσουμε τη συζήτηση πλήρως, χρεωκοπία ιμπεριαλιστικού κράτους (αλλά και κάθε κράτους με μία έννοια) δεν υπάρχει.

Εκείνο που όμως βαθύτερα αμφισβητούν οι αγορές είναι η πολιτική ικανότητα της γαλλικής αστικής τάξης και του προσωπικού της να δώσουν διέξοδο στα αδιέξοδα τους (κυβερνητικά και προεδρικά) αλλά και να αντιμετωπίσουν την οργή των δρόμων.

Ταυτόχρονα και στο πλαίσιο του γενικότερου ανταγωνισμού άρχισε να αμφισβητείται και η ικανότητα της ΕΕ να αντιμετωπίσει το ζήτημα του ευρωπαϊκού κρατικού χρέους καθώς μέχρι σήμερα ασφαλές καταφύγιο για όλη την ευρωζώνη ήταν τα κεφάλαια της Γαλλίας. Στην οποία πλέον ένα 40% των δανείων παρέχονται πλέον από τα εταιρικά ιδιωτικά ομόλογα που έχουν αντικαταστήσει τον κρατικό δανεισμό!

Ποιες ακριβώς είναι οι απολογήτριες του γαλλικού χρέους;

Πρώτη και καλύτερη η γνωστή και

από την κρίση της χώρας μας Goldman Sachs διατυπώνει την άποψη ότι «το ευρώ απειλείται», σχεδόν το προεξοφλεί.

Στο ίδιο μήκος κύματος και η διευθύντρια του ΔΝΤ διατυπώνει «αυστηρές προειδοποιήσεις».

Αντίθετα οι Γερμανοί, αν και «εκνευρισμένοι» με τη γαλλική στάση στο δημοσιονομικό ζήτημα εμφανίζονται λιγότερο δραματικοί και η Deutsche Bank διατυπώνει την απορία πως το «μέγα ερώτημα, είναι αυτή η αρχή μιας κρίσης ή αν απλώς οι αγορές υπερβάλλουν».

Άλλο τόσο βέβαια αλήθεια είναι πως οι αποδόσεις του γαλλικού χρέους έχουν υπερκεράσει τις δύο αυξήσεις επιτοκίων που πραγματοποίησε η ΕΚΤ σε μονάδες βάσης που μετρούν οι οίκοι αξιολόγησης τα πράγματα.

Επίσης φαίνεται λογικό πως μέσα σε αυτόν τον παραλογισμό και τον φαύλο κύκλο των αποδόσεων- ελλειμμάτων δεν χρειάζεται οι Ιάπωνες να πουλήσουν όλα τα 145 δισ. δολαρίων του γαλλικού κρατικού χρέους που διακρατούν. Αρκεί ένα μικρό ποσοστό για να λειτουργήσει σαν σπίθα μέσα στον άνυδρο κάμπο, πυροδοτώντας ένα μαζικό sell off , ένα μαζικό ξεπούλημα.

Αν όντως το γαλλικό κρατικό χρέος και κατ' επέκταση η ζώνη του ευρώ και το ίδιο το ευρώ απειληθούν, οι παγκόσμιες αγορές θα μείνουν αμέτοχες; Η κρίση δε θα μεταδοθεί και πέραν του Ατλαντικού, και ποιος θα την αντιμετωπίσει τώρα που από τη μια τα δημοσιονομικά εργαλεία έχουν εξαντληθεί, ενώ ο ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός έτσι όπως εκδηλώνεται στα δύο μεγαλύτερα

πολεμικά μέτωπα του πλανήτη, έχει υπονομεύσει μία έστω μεσοπρόθεσμη ιμπεριαλιστική συνεννόηση όπως είχε γίνει το 2009.

Η πίεση όμως κλιμακώνεται και από εκεί που οι αποδόσεις των κρατικών ελληνικών τίτλων με το ζόρι έφταναν πάνω από το μηδέν ήδη αγγίζουν το 5% δείχνοντας ποιος πραγματικά κινδυνεύει από μία νέα χρηματιστηριακή κρίση έστω και ομολόγων.

Ενδιαφέρουσες είναι και οι αλλαγές που συμβαίνουν γύρω από αυτή την υπόθεση, όπως η προσαρμογή Λεπέν που συνόδευσε την πιθανή νίκη της στις επερχόμενες εκλογές με περικοπές στον προϋπολογισμό ύψους 120 εκατομμυρίων.

Οι αγορές δεν εμφανίστηκαν αρκετά «ικανοποιημένες» αλλά...

Υπάρχει βέβαια και το παράδειγμα της αμίμητης Βρετανίδας πρωθυπουργού Στρας όπου οι αγορές έκριναν «μη κοινολογημένες» τις απαλλαγές φόρων στο μεγάλο κεφάλαιο και την έριξαν μέσα σε τρεις μέρες με τον ομολογιακό πανικό που προκάλεσαν.

Θα μπορεί να γίνει το ίδιο με τη Γαλλία και συνολικότερα την Ευρώπη;

Αρκεί μία έστω και καταλυτική έξοδος την Ιαπώνων επενδυτών;

Προς το παρόν ο δρόμος και οι αγορές αντιπαράτιθενται στα αλώνια της κρίσης και η επίκληση της αναταραχής φαίνεται να θέλει να τρομοκρατήσει το «δρόμο» μέσα στ' άλλα.

Με τη στήλη, τέλος, να εξακολουθεί να παραμένει οπαδός (αν και όχι και τόσο απόλυτος) της ψυχραιμίας.

κό ανταγωνισμό πιθανότατα θα είναι η συνέχιση των εργασιών για το περιβόητο καλώδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ. (Από τη μεριά μας, πάντως, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την ανακίνηση και κάποιας άλλης διαφοράς από αυτές που χωρίζουν τις δύο αστικές τάξεις, που δεν είναι και λίγες, ανεξάρτητα ποιες αναγνωρίζει η κάθε πλευρά). Μετά τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές που έχουν άμεσο συμφέρον από την ολοκλήρωση του έργου, και ιδιαίτερα τους Γάλλους που είναι οι άμεσα εμπλεκόμενοι, και οι ΗΠΑ, διά στόματος Ρούμπιο, δηλώνουν ότι το έργο πρέπει να γίνει. Είναι φανερό ότι αυτή η δήλωση, ενταγμένη στη συνολική στρατηγική των Αμερικανών περί διαφοροποίησης των πηγών και των δρόμων μεταφοράς ενέργειας, πέρα από την ευρύτερη στόχευσή της (Ρωσία, Κίνα), βασικά έγινε για να την ακούσει η Άγκυρα. Το αν αυτή είναι αρκετή για να αποτρέψει την πιθανότατη αντίδρασή της «επί του πεδίου», όπως λέγεται, δεν είναι καθόλου σίγουρο.

Το γεγονός ότι ο Αμερικανός ΥΠΕΞ δεν πήγε και στην Τουρκία έχει γίνει, επίσης, θέμα προς εκτίμηση. Αν και αναφέρθηκε στη γείτονα και βασικά για να ξανατονίσει την άμεση σχέση της υλοποίησης της αγοράς των αμερικανικών πολεμικών αεροσκαφών F-35 από αυτήν με την απομάκρυνση του

ρωσικού συστήματος των S-400 από τη χώρα, κάτι άλλο πιο συγκεκριμένο δεν προέκυψε από την επίσκεψη. Η «ευχαρίστηση», βέβαια, από ελληνικής πλευράς γι' αυτή την εξέλιξη δεν κρύβεται. Περισσότερο θεωρούμε ότι αυτή η στάση πρέπει να ερμηνευτεί ως ακόμα μια πίεση προς την Άγκυρα να «κόψει» τα πολλά πάρε-δώσε με τη Ρωσία (πλην του διαμεσολαβητικού ρόλου στο ουκρανικό μέτωπο που της αναγνωρίζουν οι ΗΠΑ) που σχετίζεται με ένα σύνολο ζητημάτων -κι όχι μόνο με το θέμα των S-400- και να επανακάμψει πλήρως στις νατοϊκές προδιαγραφές.

Για πολλοστή φορά η ντόπια υποτελής ελίτ εισπράττει τα εύσημα από τους προστάτες της, με το αζημίωτο και φορτώνοντας τον λογαριασμό στον λαό, για την υπηρετήση των αμερικανικών συμφερόντων. Αυτό ευθέως αναγνωρίστηκε από το αμερικανικό γεράκι. Ωστόσο, όλο και περισσότερο διαπιστώνει ότι δεν είναι καθόλου στη λογική του επικυρίαρχου να την πριμοδοτήσει έναντι της ανταγωνιστριάς της τουρκικής. Αυτός είναι και ο λόγος που το «παράπονο» αλλά και το άγχος της, επίσης, δεν κρύβονται. Γιατί, όσο περισσότερα δίνεις τόσο πιο πολλά απαιτούν από εσένα. Μάλιστα στα ελληνοτουρκικά, η «ασφάλεια» που τάζουν οι ΗΠΑ θα πρέπει να θεωρείται η πιο μεγάλη ανασφάλεια!

Η ακύρωση μιας προβολής δεν μπορεί να ακυρώσει την αντίσταση στην Παλαιστίνη

Έντονη αίσθηση έχει προκαλέσει το ντοκιμαντέρ NAZA των Γιου-βάλ Αβραάμ και Ραχήλ Σορ που δείχνει συνεντεύξεις με «πρωταγωνιστές» της σφαγής στη Γάζα, δηλαδή Ισραηλινούς στρατιώτες. Οι μαρτυρίες για την πραγματικότητα είναι αποκαλυπτικές και μας δίνουν μια ματιά, από τα μέσα, όσων ισχύουν εντός του στρατεύματος του σιωνισμού.

Αποκαλυπτικές; Όχι και τόσο. Αυτό θα σήμαινε πως μέχρι τώρα δεν γνωρίζουμε, δεν υπάρχουν μαρτυρίες, δεν υπάρχουν βίντεο, δεν έχουμε τίποτα ακούσει. Φυσικά και τα έχουμε δει όλα και δεν μπορεί κανείς να ισχυριστεί για το αντίθετο. Ωστόσο δεν αναιρείται η σημασία ενός τέτοιου ντοκιμαντέρ, το οποίο προσεγγίζει την κτηνωδία του σιωνισμού από μια άλλη οπτική γωνία. Άλλωστε, οι συντελεστές ήταν στην παραγωγή και του ντοκιμαντέρ «Καμία άλλη γη» το οποίο επίσης κέρδισε δικαίως τα φώτα της δημοσιότητας για την καταγραφή του εποικισμού και των σφαγών στη Μασάφερ Γιάτα. Αλλά πλέον δεν μπορούμε να μιλάμε για αποκάλυψη. Μπορούμε να μιλάμε για προσθήκη. Προσθήκη μίας ακόμη μαρτυρίας που τεκμηριώνει τα γεγονότα και φωτίζει πτυχές της γενοκτονίας.

Υπάρχουν όμως και όρια στη διανοήση σήμερα, δεδομένης της κυριαρχίας της φωνής του συστήματος σε κάθε επίπεδο. Αυτά τα όρια επανεπιβεβαιώθηκαν με την ακύρωση των προβολών του ντοκιμαντέρ στην Ελλάδα στις 7 Οκτωβρίου προς τιμήν των «θυμάτων της τρομοκρατικής επίθεσης της Χαμάς», ακύρωση που επίσης προκάλεσε αίσθηση (ευτυχώς αρνητική). Αλλού, ακυρώθηκαν οι προβολές και στις 6 και στις 8 Οκτωβρίου.

Το αίτημα ήταν των ίδιων των σκηνοθετών, που δείχνει ότι εδώ επιδρούν δύο ζητήματα. Από τη μία, υπάρχει η τρομοκρατία: το Ισραήλ δεν θα ανεχτεί την παραμικρή παρέκκλιση από το κεντρικό του αφήγημα, δεν θα ανεχτεί την παραμικρή αμφισβήτηση, διαφωνία ή μαρτυρία που να κάνει έστω και ένα βήμα προς το παλαιστινιακό (και εν γένει αντιστα-

σιακό) στρατόπεδο. Οι διώξεις, οι απειλές στη ζωή, οι φυλακίσεις κάθε Ισραηλινού που δηλώνει την αντίθεσή του στη σιωνιστική πολιτική είναι πασιφανές ότι δεν αποτελούν κούφια λόγια. Από την άλλη, όμως, υπάρχει και η αποδοχή των βασικών ιδεολογημάτων του σιωνισμού, με πρώτο και καλύτερο ότι το Ισραήλ έχει δικαίωμα στην ύπαρξη. Κι αφού έχει δικαίωμα στην ύπαρξη, έχει δικαίωμα στο ένα από τα δύο κράτη που θεωρούν ότι πρέπει να υπάρχουν στην περιοχή, ασχέτως αν το άλλο, η Παλαιστίνη, θα εξαφανίζεται όσο κατοχυρώνεται το πρώτο. Κι αφού έχει δικαίωμα σε κράτος που τελικά θα καταπνίγει το άλλο, τότε η Παλαιστίνη δεν έχει δικαίωμα στην ένοπλη αντίσταση. Κι αφού δεν υπάρχει το δικαίωμα στην ένοπλη αντίσταση, τότε η Χαμάς έδρασε ως κοινός τρομοκράτης στις 7 Οκτωβρίου 2023.

Μια κοινωνία που στηρίζεται σε ένα κατοχικό οικοδόμημα μοιραία θα αφομοιώσει και θα υιοθετεί, θέλοντας και μη, τα ιδεολογήματα του κατοχικού αυτού κράτους, περί του περιούσιου λαού, περί της ανωτερότητας, περί του δικαιώματος ύπαρξης του Ισραήλ κ.λπ. Τα πρόνομα είναι πολλαπλά και η εναλλακτική είναι φριχτή. Τι θα γινόταν αν ένας Ισραηλινός πολίτης ήταν Παλαιστίνιος εβραίος; Αυτό είτε έχει πείσει, είτε έχει τρομάξει αρκετά τους διανοούμενους, ώστε να κρατήσουν για παράδειγμα στάση ενάντια στην αντίσταση των Παλαιστινίων, παρά τα όσα μπορεί να λέγονται για την αδικία του εποικισμού. Ακόμα και η έννοια του αντισιωνισμού τροποποιείται, από εναντίωση στο κράτος κατοχής του Ισραήλ στην υπεράσπιση ενός Ισραήλ για τους εβραίους της Παλαιστίνης κι άρα εναντίωση στο δικαίωμα στην αντίσταση της Παλαιστίνης. Χάνει, δηλαδή, όλη της την ουσία η λέξη κι ο «αντισιωνισμός» αυτός γίνεται πλήρης σιωνισμός, κρατώντας τη ρίζα, την ουσία, το γράμμα της λέξης.

Οι ίδιοι οι Παλαιστίνιοι πολλές φορές έχουν γεννήσει τέχνη που μαρτυρεί το βίωμά τους. Αλλά ακόμη κι όταν το κόστος δημιουργίας μιας ταινίας είναι απαγορευτικό ένα απλό, καθημερινό, ζων-

τανό βίντεο από κινητό αρκεί για να καταγράψει την κτηνωδία και τον αγώνα εναντίον της. Ωστόσο, αυτές οι φωνές είναι παραγνωρισμένες ακριβώς επειδή είναι παλαιστινιακές και στον Παλαιστίνιο δεν αναγνωρίζεται κανένα δικαίωμα. Όταν, αντί ως ντοκιμαντέρ, τα βίντεο κυκλοφορούν ως ειδήσεις και δείχνουν την πραγματικότητα ολόγυμνη, χωρίς συγκινητικό σάουντρακ, τότε η σφραγι-

δα της ιμπεριαλιστικής προπαγάνδας τα βαφτίζει ψεύτικα και φτάνει μέχρι και στη δολοφονία δημοσιογράφων επειδή είναι δημοσιογράφοι μη σιωνιστικού αφηγήματος.

Με άλλα λόγια, η τέχνη ίσως πυροδοτεί κι εμπνέει την κίνηση, αλλά δεν τη δημιουργεί. Πρέπει να μιλάμε για την Παλαιστίνη, αλλά κυρίως πρέπει να πράττουμε για την Παλαιστίνη!

Σφεντόνα

Συγγρού 24, Θεσσαλονίκη

Επιτυχημένη ήταν η εκδήλωση-συζήτηση της Αγωνιστικής Πρωτοβουλίας Μισθωτών Τεχνικών στις 4/10 με θέμα: *Η Τεχνητή Νοημοσύνη και το εργατικό κίνημα*. Σημαντική ήταν η παρουσία του κόσμου και ζωντανή η συζήτηση που ακολούθησε τις εισηγήσεις, οι οποίες πρόκειται να διαμορφωθούν σε έντυπη έκδοση του σχήματος.

Αριστερό Στέκι Νεολαίας

Κουγκίου 23, Γιάννενα

Συζήτηση για τον ξεσηκωμό στην Γαλλία, με θέμα *Η έκρηξη της νεολαίας στην Γαλλία είναι εικόνα απ' το μέλλον - Η νέα γενιά δεν υποτάσσεται*, διοργανώθηκε στις 14/10.

Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2, Πάτρα

Οι Προβολές στο στέκι Ανάστροφα συνεχίστηκαν στις 5/10 με την ταινία *Τα χελιδόνια της Καμπούλ*. Επόμενη προβολή τη **Δευτέρα 19/10, στις 21:00**, με την ταινία *Οι μαθητές που μετρούσαν τ' άστρα*, για τους αγώνες των νυχτερινών μαθητών στη μετεμφυλιακή Ελλάδα, σε παραγωγή της ομάδας *Συλλογική Μνήμη*.

Ρωγμή

Μ. Βόγδου 20, Ξάνθη

Ανακοινώθηκε το πρόγραμμα του Οκτωβρίου, που περιλαμβάνει δυο προβολές ταινιών, μετά από τις οποίες θα ακολουθεί συζήτηση:

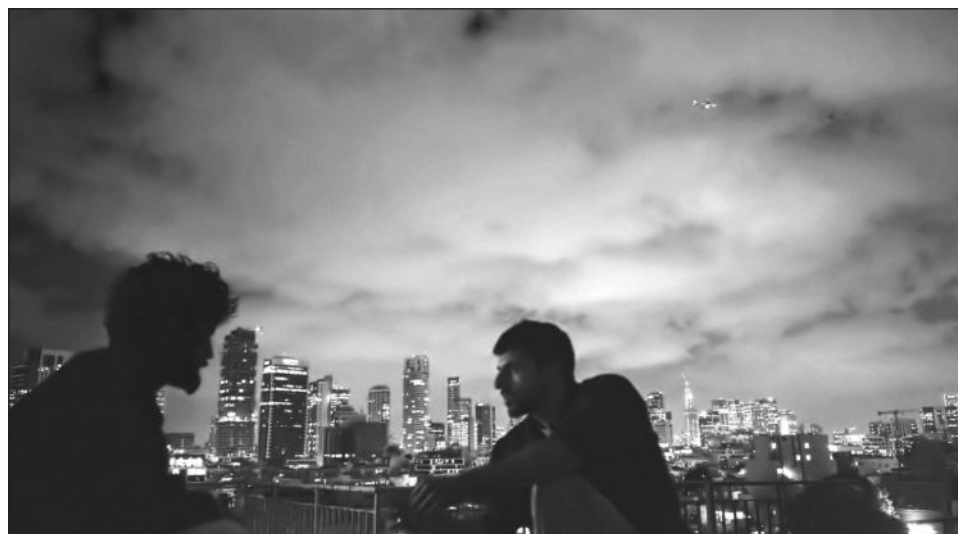
-Στις 16/10 προβλήθηκε η ταινία *Οι κόκκινες καμπάνες* του Σεργκέι Μπονταρτσκούκ, που βασίζεται στο γνωστό βιβλίο του Τζον Ριντ *Δέκα μέρες που συγκλόνισαν τον κόσμο*.

-Την Πέμπτη 22/10, στις 19:30, θα προβληθεί η ταινία *Ο δρόμος*, σε σενάριο και καλλιτεχνική διεύθυνση του Κούρδου δημιουργού Γιλμάζ Γκιουνέι και σκηνοθεσία Σερίφ Γκορέν.

Ζάλο

Μαστραχά 14, Ηράκλειο

Μπαρ οικονομικής ενίσχυσης έγιναν στις 16/10.

Αθήνα

ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

Γραβιάς 10-12, Εξάρχεια
ektostonteixon.gr

Αθήνα

ΣΤΕΚΙ
ΑΠΕΝΑΝΤΙ

Μιλτιάδου 3, Δάφνη
IG: steki_apenanti | FB: Στέκι Απεναντι

Θεσσαλονίκη

Σφεντόνα

Συγγρού 24, 2ος όροφος
steki-sfentona.blogspot.com

Γιάννενα

Αριστερό Στέκι Νεολαίας
ΚΟΥΓΚΙΟΥ 23

Κουγκίου 23

Ξάνθη

ΡΩΓΜΗ

Μ.Βόγδου 20
rogmixanthi.blogspot.com

Πάτρα

Χώρας νεολαίας και εργαζομένων
Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2
Facebook: Στέκι "Ανάστροφα"

Ηράκλειο

Ζάλο

Μαστραχά 14
IG: zalosteki | FB: Ζάλο

Συνέντευξη του 32χρονου αντιφασίστα που δέχτηκε την επίθεση στην Ελευσίνα

ΠΣ: Η επίθεση που δέχτηκες είναι πολύ σοβαρή, ενώ παράλληλα τις τελευταίες μέρες πληθαίνουν τα περιστατικά φασιστικής βίας. Πώς το εξηγείς αυτό, πώς το ερμηνεύεις; Σχετίζεται μόνο με την αποφυλάκιση Κασιδιάρη ή είναι κάτι περισσότερο;

Ναι, είναι πολύ σοβαρή επίθεση και θεωρώ ότι γενικά όμοια επίθεση, στην τοπική περιοχή τουλάχιστον, δεν έχουμε ξαναδεί. Δηλαδή, μέρα μεσημέρι, κάτω από σπίτι, με μαχαίρια, με σκοπό την αφαίρεση ζωής. Πάντως δεν είναι και μεμονωμένο το περιστατικό. Όντως, βλέπουμε μια έξαρση της φασιστικής βίας, η οποία θεωρώ είναι ένα φαινόμενο το οποίο σίγουρα σχετίζεται με την αποφυλάκιση Κασιδιάρη, η οποία τους δίνει μια νομιμοποίηση και τους «ανεβάζει» ξανά. Και όλο αυτό γίνεται σε αгаστή συνεργασία και με τα ΜΜΕ, τα οποία κάλυπταν την αποφυλάκιση έως και με λόγια, ας πούμε, θριάμβου. Ξαν να βγαίνει κάποιο μεγάλο σημαντικό πρόσωπο και όχι ένας καταδικασμένος νεοναζί εγκληματίας από τη φυλακή. Οπότε αυτό είναι μια ώθηση. Ωστόσο, πέρα από αυτή την ώθηση, το ζήτημα των φασιστικών επιθέσεων και της γενικότερης ανόδου της ακροδεξιάς είναι πολυπαραγοντικό. Είναι κάτι που το βλέπουμε σε όλη την Ευρώπη αυτή τη στιγμή, το βλέπουμε και με τις πολιτικές Τραμπ στην Αμερική, ότι υπάρχει μια στροφή της νεολαίας και γενικότερα των κοινωνιών προς πιο συντηρητικές και πιο ακροδεξιές πολιτικές. Μπορεί, μιν, να μην είναι οι νεοναζί του παρελθόντος, με μαχαίρια και συμμορίες στους δρόμους-, ωστόσο η συντηρητικοποίηση είναι εμφανής στο μεγαλύτερο μέρος του κόσμου αυτή τη στιγμή. Αυτό τώρα γίνεται επειδή στον σύγχρονο, ας πούμε, πολιτικό χάρτη και τα κινήματα υποχωρούν και η ανεργία, η ακρίβεια και τα κατώτερα στρώματα βάλλονται όλο και περισσότερο, και ένα μεγάλο μέρος της νεολαίας -πάνω σε αυτή την υποχώρηση των κινήμάτων και την ταυτόχρονη υποτίμηση των ζώων τους- ψάχνει κάπου να ακουμπήσει. Και πολλές φορές αυτοί που είναι εκεί με ανοιχτές αγκαλιές, είναι οι ομάδες των νεοναζί, οι ομάδες των φασιστών και γενικά όλο αυτό το συνονθύλευμα της ακροδεξιάς και του φασισμού.

ΠΣ: Στην κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε το Σάββατο δόθηκε μια πρώτη ηχηρή απάντηση, με μεγάλη συμμετοχή κόσμου. Πώς νομίζεις ότι επέδρασε αυτό στον κόσμο της περιοχής, αλλά και η επίθεση που δέχτηκες;

Την κινητοποίηση του Σαββάτου θα μπορούσα να την χαρακτηρίσω και μεγαλύτερη, επειδή δεν έχουμε συνηθίσει στην περιοχή τέτοιους αριθμούς. Εικάζω πως ήταν γύρω στους 2.000, μπορεί και λίγο παραπάνω, οι διαδηλωτές. Ένας αριθμός που για αντιφασιστική συγκέντρωση στην πόλη της Ελευσίνας είναι πρωτάκουστος. Ήταν σίγουρα ένα ισχυρό μήνυμα και δεν ήταν η μοναδική συγκέντρωση. Ήταν ένα τριήμερο συγκέντρωσεων, με μια αυθόρμητη συγκέντρωση την πρώτη ημέρα, μετέπειτα τα σωματεία και το ΚΚΕ κάνανε τη δικιά τους συγκέντρωση. Οπότε επί τρεις μέρες ο κόσμος της πόλης ήταν έξω και ήταν στις κινητοποιήσεις. Και κάτι που είναι

σημαντικό να αναφερθεί είναι ότι, κατά μεγάλο ποσοστό, αυτές οι κινητοποιήσεις γίνανε από την τοπική κοινωνία, πέρα από τις δυνάμεις του κινήματος που ενίσχυσαν από άλλες περιοχές. Η συμμετοχή της τοπικής κοινωνία ήταν μαζική και αυτό θεωρώ είναι επειδή η επίθεση εξόργισε και δημιούργησε ένα αντιφασιστικό κλίμα, το οποίο συσπειρώσε μεγάλο κομμάτι του τοπικού πληθυσμού.

ΠΣ: Φασιστικές ομάδες βλέπουμε ότι παρεμβαίνουν στα σχολεία και στις γειτονιές των λαϊκών συνοικιών. Συμβαίνει το ίδιο και στην Ελευσίνα; Πώς το ερμηνεύεις αυτό; Τι προσπαθούν να πετύχουν και για λογαριασμό ποιων;

Τώρα που η Χρυσή Αυγή αποτελεί παρελθόν και γενικότερα δεν υπάρχει μια κεντρική ηγεσία η οποία να ελέγχει όλες αυτές τις ομάδες, έχουνε κάνει μια μεταστροφή σε υποομάδες, οι οποίες συνήθως, ας πούμε, γνωρίζονται και κινητοποιούνται μέσα από πλατφόρμες όπως είναι το Telegram, και ο κύριος στόχος τους και επιδίωξη είναι κάποιος συντονιστής, κάποιος ανώτερος να μαζεύει κυρίως μαθητές. Αυτό γίνεται ύπουλα, δεν είναι εύκολο να εντοπιστεί αν κάποιος έχει ενασχόληση. Και θεωρώ ότι το πολιτικό πλαίσιο είναι -επειδή, όπως προαναφέραμε, η νεολαία βρίσκεται σε ένα τέλμα και σε μια απαισιόδοξη κατάσταση- αυτοί να εμφανιστούν ως σωτήρες και ως φέροντες κάποιες λύσεις. Και καταφέρνουν μέσα σε αυτό να μαζεύουν κάποιους μαθητές. Και το δεύτερο είναι το ποινικό σκέλος το οποίο τους βολεύει. Οι μαθητές μπορεί να βγαίνουν μπροστά (αυτοί από πίσω να μην φαίνονται) και να έχουν και ευνοϊκότερη μεταχείριση λόγω του νεαρού της ηλικίας τους. Δεν υπονοώ πως θα έπρεπε να υπάρχουν αυστηρότερες ποινές για τους νέους που εγκληματούν γενικά και αόριστα. Ωστόσο, είναι κάτι το οποίο το χρησιμοποιούν, το να έχουν ομάδες μέσα στα σχολεία οι οποίες να βγαίνουν μπροστά, να κάνουν φασιστικές επιθέσεις και να συσπειρώνονται. Και το να έρθεις σε σύγκρουση με ομάδες μαθητών λειτουργεί και στην κοινωνία εναντίον αυτού που έρχεται σε σύγκρουση, επειδή υπάρχει γενικά το επιχείρημα «μικρά παιδιά είναι», «παρασυρμένα είναι», «τι κάνετε στους μαθητές;», «αφήστε τους», «θα ηρεμήσουν». Οπότε αυτό είναι ακόμα ένα χαρτί που χρησιμοποιούνε.

ΠΣ: Βλέπουμε τις μαθητικές κινητοποιήσεις στη Γαλλία που αγκαλιάστηκαν από φοιτητές, εργαζόμενο κόσμο και εργάτες, να είναι μαζικές επί πέντε εβδομάδες. Ένα κίνημα που αμφισβητεί το σύστημα και αναζητά προοπτική. Στην Αλβανία βγήκαν πάλι φοιτητές για τα δικαιώματα στην Παιδεία και οι κινητοποιήσεις πήραν διαστάσεις αντικυβερνητικές και πλαισιώθηκε πάλι από κόσμο εργαζόμενο. Στην Ισπανία για τη στεγαστική κρίση, σε Βέλγιο και Βρυξέλλες, ένας αναβρασμός γενικότερα στην Ευρώπη. Και ταυτόχρονα με αυτό βλέπουμε ότι οι φασίστες, συγκεκριμένα στη Γαλλία, παρόλο που αυτοπροσδιορίζονται ως αντισυστημικοί, τάχθηκαν ενάντια στις κινητοποιήσεις.

ήσεις. Πόσο μπορεί αυτό να βοηθήσει ένα νέο κόσμο να καταλάβει το ρόλο του φασισμού και πόσο βοηθάει όλος αυτός ο φασιστικός αέρας το σύστημα της εκμετάλλευσης, πώς το ευνοεί, πώς το πλαισιώνει;

Γενικότερα, μέσα στον ζόφο της εποχής μας οι μεγάλες φοιτητικές και μαθητικές κινητοποιήσεις που πραγματοποιούνται τώρα στη Γαλλία, αλλά και σε άλλες χώρες -στο Βέλγιο απ' ότι είδα, στην Αλβανία όπως προείπες- είναι σίγουρα μια ανάσα και μακάρι αυτά τα κινήματα να εξελιχθούν κι άλλο, και να είναι και νικηφόρα. Από κει και πέρα, οι φασίστες, προφανώς, όταν εμφανίζονται στη νεολαία, εμφανίζονται με το προσωπείο αυτό, του αντισυστημικού. Ένα προσωπείο το οποίο χρησιμοποιεί κι άλλα πολιτικά επιχειρήματα από άλλους χώρους, όπως ότι είναι ενάντια στην αστυνομία, ενάντια στην καταστολή, ότι είναι ενάντια στο κράτος, ότι είναι επαναστάτες. Είναι προφανέστατα ένα μεγάλο ψέμα. Αλλά δεν θα μπορούσαν αλλιώς να έρθουν και σε επαφή με τη νεολαία, δείχνοντάς τους το πραγματικό πρόσωπό τους, το οποίο είναι το πρόσωπο του συστήματος, είναι το πρόσωπο του καπιταλισμού και μάλιστα είναι και στη χειρότερη μορφή του. Μπορούμε να ανακαλέσουμε, δηλαδή, και πρόσφατες μνήμες στον Ελλαδικό χώρο, που σε όλες τις μεγάλες κινητοποιήσεις -ακόμα και στον Δεκέμβρη του 2008- υπήρχαν τάγματα εφόδου των φασιστών τα οποία ήταν απέναντι στους διαδηλωτές και μέσα από τις δυνάμεις των ΜΑΤ πραγματοποιούσαν επιθέσεις. Και στον Άγιο Παντελεήμονα, όταν υπήρχε έξαρση της φασιστικής βίας, οι διαδηλωτές χτυπιόντουσαν σε αγασθή συνεργασία ΜΑΤ & Χρυσής Αυγής. Οπότε, οποιοδήποτε προσωπείο αντισυστημισμού και ενάντια στην καταστολή και την αστυνομία, είναι προφανώς επίπλαστο, και κάθε φορά που το κράτος και γενικότερα οι εξουσιαστές έρχονται σε κάποια δύσκολη θέση, οι φασίστες θα είναι εκεί, να ενισχύουν και την καταστολή και σε πολλές περιπτώσεις να βγάσουν το φίδι από την τρύπα. Επειδή είναι η χειρότερη μορφή του καπιταλιστικού συστήματος, το φασιστικό χέρι.

ΠΣ: Σε ΔΣ της ΟΛΜΕ αποφασίστηκε να γίνουν αντιφασιστικές δράσεις στα σχολεία, όπου συμπεριλαμβάνουν επιστολές προς τους γονείς, μαθήματα ευαισθητοποίησης των παιδιών και εκδηλώσεις, χωρίς να βάζουν καθόλου το κινηματικό κομμάτι. Εσύ τι θα έλε-

γες γι' αυτό; Θεωρείς ότι οι προβολές ταινιών και τα θεατρικά δρώμενα αρκούν για να απαντηθεί ή τελικά χρειάζεται το κινηματικό κομμάτι ώστε να ευαισθητοποιηθούν τα παιδιά απέναντι στο τι σημαίνει ο φασισμός;

Σίγουρα το ότι υπάρχει μια, αρχική ας πούμε, κινητοποίηση και από τους καθηγητές είναι κάτι το οποίο το βλέπω με θετικό, ας πούμε, μάτι. Αλλά το ζήτημα είναι ότι για να αντιμετωπιστεί ο φασισμός και όλες αυτές οι τάσεις στα σχολεία, και γενικότερα στην κοινωνία, δεν αρκούν οι προβολές, επειδή οι νέοι γενικά έχουν μια αμφισβήτηση της εξουσίας στο αίμα τους. Είναι ένα γνώρισμα, ας πούμε, και της εφηβείας, το να έρχεται από τα πάνω προς τα κάτω ως κάτι το οποίο θα μπορούσε να είναι, ας πούμε και τιμωρητικό. Δηλαδή, αν το «στηρίζεις τον Κασιδιάρη;», «είπες κάτι φασιστικό;» αυτό επιφέρει μια αποβολή, αυτό θα μπορούσε να έχει τα αντίθετα αποτελέσματα, να δημιουργεί δηλαδή μια αντίδραση στους νέους, ότι μας απαγορεύεις εσύ που είσαι ο καθηγητής. Ο καθηγητής στα μάτια ενός νέου θα μπορούσε να είναι και το σύστημα, να το κάνει ακόμα πιο αντιδραστικό. Θεωρώ ότι το ιδανικό θα ήταν τα κινήματα, και κυρίως οι μαθητές που ήδη βρίσκονται σε αυτά, να παρέμβουν στους συμμαθητές τους, να δημιουργηθούν στα σχολεία αντιφασιστικοί πυρήνες (αντιφασιστικούς πυρήνες εννοώ πέρα από τις πιο οργανωμένες πολιτικές δράσεις), έστω και συζητήσεις για το τι δηλαδή είναι οι φασίστες, πού αποσκοπούν οι φασίστες. Και, σε μια δεύτερη φάση, να έρχονται οι καθηγητές οι οποίοι θα μπορούν να βάζουν κάποια θέματα τα οποία θα συζητούνται, αλλά όχι με «τον χάρκα» και την τιμωρία, επειδή αυτό θα είχε αντίθετα αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκουμε σαν κίνημα. Επειδή ο φασισμός ούτε με την καταδίκη της Χρυσής Αυγής εξαφανίστηκε (αν και πολύ σωστά έγινε η καταδίκη της Χρυσής Αυγής), αλλά πρέπει να εξαφανιστεί από τις συνειδήσεις ολικά, για να σταματήσει αυτό το πράγμα να υπάρχει και πολιτικά να αντιμετωπιστεί. Επειδή, όσο υπάρχει το κεφάλαιο που τους χρειάζεται (μπορεί τώρα να μην τους χρησιμοποιεί, μπορεί στο μέλλον να το κάνει) αυτοί οι άνθρωποι θα υπάρχουν εκεί έξω και δεν θα εξαφανιστούν, ούτε επειδή κάποιιοι φυλακίστηκαν ούτε επειδή κάποιιοι αποβλήθηκαν, αλλά θα εξαφανιστούν επειδή οι κοινωνίες θα αποφασίσουνε ότι πια αυτές οι ιδέες δεν χωράν ανάμεσά τους.

σχολία

Πουγκί I

Ο Κυριάκος Μητσοτάκης μιλώντας σε πολίτες στην Κατερίνη, στο πλαίσιο της περιοδείας του, δήλωσε πως «Είναι εύκολο να ανοίξω το πουγκί. Δεν θα το κάνω γιατί προέχει να χτίσουμε στην πρόοδο που έχουμε πετύχει και να σφυρηλατήσουμε τη σχέση εμπιστοσύνης που έχουμε οικοδομήσει». Ειδικά τώρα που μας άφησε η πρέσβειρα.

Πουγκί II

Με θερμά λόγια για το έργο της Αμερικανίδας πρέσβειρας στην Αθήνα, Κίμπερλι Γκίλφοϊλ, αναφέρθηκε ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάρκο Ρούμπιο, λίγες ημέρες πριν από την επίσκεψή του στην ελληνική πρωτεύουσα, χαρακτηρίζοντας την ως «εξαιρετικά αποτελεσματική υποστηρίκτρια» της ατζέντας του Αμερικανού προέδρου, Ντόναλντ Τραμπ, στην Ελλάδα και ευρύτερα στην Ευρώπη. Κατάφερε να ανοίξει το πουγκί του Κυριάκου.

Πουγκί III

Αποκαλύπτεται μία καλοστημένη απάτη οργανωμένου κυκλώματος, το οποίο δρούσε πίσω από τη σπείρα με αρχηγικό μέλος τον πρόεδρο του ΛΑΟΣ, Φίλιππο Καμπούρη. Σύμφωνα με πληροφορίες από την ΕΛ.ΑΣ., το σύνολο της ζημίας για τον ΕΦΚΑ και συνολικά το Ελληνικό Δημόσιο ξεπερνάει τα πέντε εκατομμύρια ευρώ. Υποψήφιος για πρέσβης.

Εκβιασμός

Στα σοβαρά προβλήματα των εργοδοτών αναφέρθηκε η κυβερνητική ευρωβουλευτίνα, Ελεονώρα Μελέτη, λέγοντας πως «Και οι εργοδότες αντιμετωπίζουν προκλήσεις. Ξέρετε πόσοι εργοδότες εκβιάζονται από αντιεπαγγελματίες εργαζόμενους; Πόσες επιχειρήσεις ειδικά μικρομεσαίες αντιμετωπίζουν πίεση και δυσκολίες στη διαχείριση των ομάδων τους; Και οι εργοδότες είναι θύματα των ψυχοκοινωνικών παραγόντων, όχι μόνο οι εργαζόμενοι». Τεκμήριο ενοχής ο μισθός τους.

Live

Σύμφωνα με ανακοίνωση του υπουργού Άμυνας, Πιτ Χέγκσθεθ, οι πολίτες θα μπορούν να παρακολουθήσουν σε απευθείας μετάδοση την εκτέλεση ενός καταδικασμένου σε θάνατο από την αμερικανική δικαιοσύνη. Με αποκεφαλισμό.

Εξόφληση I

Ο επικειρηματίας Έρικ Ντίτερς υποστηρίζει ότι κατέβαλε συνολικά 300.000 δολάρια στην Κίμπερλι Γκίλφοϊλ και καταγγέλλει ότι εκείνη του ζήτησε επιπλέον 100.000 δολάρια για την εξόφληση της πιστωτικής της κάρτας, ενόψει της επικύρωσης του διορισμού της ως πρέσβειρας των ΗΠΑ στην Ελλάδα. Οριζόντιος διάδρομος.

Εξόφληση II

«Ήρθε η ώρα η Ουκρανία να αποκτήσει νέο πρόεδρο», είπε ο Τραμπ, βάζοντας φωτιά στον Βολοντίμιρ Ζελένσκι, ο οποίος λίγη ώρα νωρίτερα είχε προβεί σε μία από τις δριμύτερες κριτικές του κατά του Λευκού Οίκου. Και νέο λαό.

Εξόφληση III

Στα μέσα του 2025, τη στιγμή που φέρεται να αγωνιζόταν να εξοφλήσει τεράστιες οφειλές σε πιστωτικές κάρτες American Express και πριν αναλάβει τα καθήκοντα της πρέσβειρας, η Γκίλφοϊλ ζήτησε από αρκετούς εύπορους Έλληνες επιχειρηματίες να καλύψουν την πληρωμή δανείου για το αυτοκίνητό της, ποσού 250.000 δολαρίων, όπως δήλωσαν στην Daily Mail τέσσερα άτομα με άμεση γνώση της υποθέσης, προερχόμενα από την Ελλάδα και το Στέιτ Ντιπάρτμεντ. Θα το αναβάθμιζε σε Viper.

Ποιος στρώνει τον δρόμο στην ακροδεξιά;

Μια «νέα» εκστρατεία λάσπης εκδηλώθηκε, αναπάντεχα (;), από την εγχώρια αντιδραστική και εντεταλμένη δημοσιογραφία. Αυτή τη φορά, «εχθρός της χώρας» δεν είναι οι αντίπαλοι -με ή χωρίς εισαγωγικά- του Μητσοτάκη, οι «ανθέλληνες» αριστεροί, οι συνδικαλιστές της «μιζέριας», οι «εγκληματίες» πρόσφυγες και μετανάστες, ούτε καν η «επιθετική» και «αδίστακτη» Τουρκία, αυτός ο «προαιώνιος εχθρός» μιας Ελλάδας εξ ορισμού «φιλειρηνικής» και «δίκαιης».

Αυτή τη φορά, ο εχθρός είναι μια ολόκληρη γενιά: η νέα γενιά της Γαλλίας! Που βγήκε μαζί-κά στους δρόμους καταλαμβάνοντας σχολεία, απαιτώντας μια εκπαίδευση που δεν θα τους εξοντώνει. Και ο τρόμος των εγχώριων παιδονόμων είναι το ενδεχόμενο να «παρασυρθεί» και η «δικιά μας» νέα γενιά. Να εκδηλωθεί «αυθόρμητα» η νεανική οργή απέναντι στο μαύρο μέλλον που ετοιμάζει παντού το σύστημα της φτώχειας, του αποκλεισμού και του πολέμου, προσπερνώντας κάθε είδους καλοθελητές που επιθυμούν να τη μαντρώσουν.

Για τους «σοβαροφανείς ενήλικες» αυτής της χώρας και τα φερέφωνα τους, μια νεολαία που αντιστέκεται θα χαρακτηρίζεται πάντα «άμυαλη και προβληματική», θα αντιμετωπίζεται σαν το «ανώριμο παιδί» που θέλει βέργα, χαστούκι και ποινές. Αφού είναι παιδιά που, σε αντίθεση με τους ίδιους, «δεν γίνεται να τα ξέρουν όλα». Αφού το «κατά τη δική τους αντίληψη» «σαν πουρές» μυαλό τους μπορεί εύκολα να πάρει οποιοδήποτε σχήμα επιλέξουν οι «καθοδηγητές τους». Είναι, άλλωστε, «too much για δεκαπεντάρικα» (sic) να καταλάβουν «ποιος πρέπει να φύγει και τίνος ανοίγουν τον δρόμο για να 'ρθει στην εξουσία».

Αυτά και πολλά ακόμη προσβλητικά για τη νεολαία -που κατά τα άλλα είναι «το μέλλον της πατρίδας»- γράφονται χωρίς ίχνος ντροπής. Από τη μία, στην ακροδεξιά Liberal, όπου ένας αυτοπαρουσιαζόμενος ως πρώην... μπαχαλάκις δημαγωγός αναλύει σε βάθος... χιλιοστού το πώς οι εξεγέρσεις, φαντασιακές ή πραγματικές, ανοίγουν υποτίθεται τον δρόμο της εξουσίας στα «καθάρματα». Από την άλλη, στην «αθηναϊκή φωνή» της...

Αμερικής, γνωστοί γελωτοποιοί του «νόμου και της τάξης» χαριτολογούν με ισχυρισμούς ότι είναι οι γνωστοί αριστεροί «μπάχαλοι που στρώνουν τον δρόμο για τη Λεπέν», σε μια προσπάθεια αντιστροφής μιας πραγματικότητας που βοά ότι είναι αστέιο να παρουσιάζεται η βία των δυνάμεων καταστολής ως υπεράσπιση της... δημοκρατίας απέναντι σε νεαρά αγόρια και κορίτσια, που διαδηλώνουν γιατί... θέλουν, εκούσια ή ακούσια, να φέρουν τον... φασισμό στην εξουσία! Ζητούμενο, φυσικά, για τους συκοφάντες είναι να εξοικειωθούμε με τη συκοφαντία και το ψέμα, με τη διαστροφή μιας κοινοβουλευτικής δικτατορίας που συλλαμβάνει μαζί-κά και τραυματίζει σοβαρά μαθήτριες και μαθητές και θέλει να παρουσιάσει ως «δύναμη δημοκρατίας και πρόοδου», που θα σταθεί -με κάθε κόστος- εμπόδιο στην ακροδεξιά.

Κι έτσι, δίπλα στο εθνικό καθήκον υπεράσπισης της «δημοκρατίας» του Μητσοτάκη, προστέθηκε και το ευρωπαϊκό καθήκον υπεράσπισης της «δημοκρατίας» του Μακρόν, πάντα με τον «μπαμπούλα» μιας ακροδεξιάς που караδοκεί, για να εφαρμόσει με μεγαλύτερη «αποτελεσματικότητα» όσα ήδη εφαρμόζουν οι καθιερωμένες αντιδραστικές κυβερνήσεις και πολιτικές δυνάμεις στην Ελλάδα και την Ευρώπη.

Η αντίσταση, λοιπόν, παρουσιάζεται ως ανευθυνότητα που δυναμώνει την ακροδεξιά. Η διαμαρτυρία ως απειλή για την «ευνομούμενη» πολιτεία. Η υποταγή ως ένδειξη ωριμότητας και δημοκρατικού φρονήματος. Αφού δεν υπάρχει κανένας λόγος να διαμαρτύρεται κανείς! Αφού ζούμε στην «καλύτερη δυνατή κοινωνία», την αστική δημοκρατία! Δηλαδή, στον κόσμο της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας του ιμπεριαλισμού.

Μη διαμαρτύρεστε, λοιπόν, γιατί μας σπρώχνετε στην ακροδεξιά! Άσε που μπορεί -αν δεν είμαστε ήδη- να γίνουμε ακροδεξιοί και οι ίδιοι. Πρόκειται, προφανώς, για μετάθεση ευθυνών: από αυτούς που -επί της ουσίας- υιοθετούν την ακροδεξιά ρητορική και υλοποιούν ακροδεξιές πολιτικές και πρακτικές, σε εκείνους που τις αμφισβητούν και τις αντιμάχονται. Ακόμη και ο εθνικισμός ή φασισμός των «από κάτω» πριμοδοτείται από

τον εθνικισμό ή φασισμό των «από πάνω». Με το «δικό μας έθνος» πάντα θύμα και αμυνόμενο, με το «αντίπαλο έθνος» πάντα θύτη και επιθετικό. Με τους φτωχούς και αδύναμους πάντα στιγματισμένους, με τους πλούσιους και ισχυρούς πάντα χαρισματικούς. Και με πληθώρα αποδιοπομπαίων τράγων: τους πρόσφυγες, τους μετανάστες, τους συνδικαλιστές, τους απεργούς, τους διαδηλωτές, τους καταληψίες, τους «διαφορετικούς» και γενικά τον «εχθρό λαό», τον «τεμπέλη» εργαζόμενο και την «εγκληματική» νεολαία.

Το σιδερόφρακτο κράτος, το ακόμη πιο αντιδραστικό νομικό-θεσμικό πλαίσιο, η μεγαλύτερη καταστολή του εργατικού, συνδικαλιστικού και νεολαιίστικου κινήματος αποτελούν προϋποθέσεις επιβολής της βαρβαρότητας. Ποιοι, λοιπόν, προωθούν αυτές τις πολιτικές και στρώνουν τον δρόμο στην ακροδεξιά;

Ρητορικό, προφανώς, το ερώτημα. Την απάντηση δίνει η ίδια η πραγματικότητα: Συστημικά μέσα ενημέρωσης, αστικά κόμματα αλλά ακόμη και μέρος της «πνευματικής ελίτ» υιοθετούν την ακροδεξιά ρητορική. Μια ρητορική φιλοπόλεμη, στο όνομα της... ειρήνης. Εθνικιστική, προς τιμήν της... πατρίδας. Σχεδόν πάντα αντιτουρκική, αφού... «μας είχαν σκλαβωμένους 400 χρόνια». Ρατσιστική ή μισαλλόδοξη, για να μη... χάσουμε τις παραδόσεις. Η διάλυση εργασιακών, δημοκρατικών και συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, η ποινικοποίηση του αγώνα, η κοινωνική, οικονομική και πολιτική ανασφάλεια μπορούν να ευνοήσουν την ακροδεξιά όσο δεν αναπτύσσονται μαζικοί αγώνες, όσο δεν αναπτύσσεται ένα κίνημα που θα κάνει συντρίμια την θεωρία των «δύο άκρων». Γιατί μόνο ένα «άκρο» υπάρχει: αυτό που θυσιάζει ανθρώπινες ζωές για λόγους κυριαρχίας και κερδοφορίας. Με τον φασισμό να αποτελεί μια «εκτάκτου ανάγκης» εκδοχή του.

Έχει αποδειχθεί ότι η απάντηση σε ό,τι θρέφει το τέρας του φασισμού δεν θα δοθεί τόσο στη σφαίρα των ιδεών, όσο στο πεδίο του αγώνα. Στη δυνατότητα των ανθρώπων να διεκδικούν ένα διαφορετικό και καλύτερο μέλλον. Δεν είναι, επομένως, «ανώφελο» ή «βλαβερό» να εξεγείρεσαι. Είναι αναγκαίο!